Έτος Ζ'

Τεύχος 156ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ — *Σελὶς*

Δρᾶσις Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων Πατρῶν καὶ Κερκύρας μέχρι λήξεως τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, ὑπὸ Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια) 7559

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Προσανατολισμὸς εἰς τὴν ζωήν, ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου κ. Δημ. Μαγκριώτη..... 7564

ΔΙΚΑΙΟΝ

Προστασία κατὰ τῶν θορύβων, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου τῆς Α.Σ.Ο.Ε.Ε. κ. Κων. Φουρκιώτη..... 7571

ΘΕΜΑΤΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ἡ ἀποκρυπτογράφησις — Σύστημα καὶ μέθοδοι, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀστυν. Δ)ντοῦ κ. Δ. Μ. Κορέσση..... 7583

ΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἀπάτη εἰς ἱπποδρομίας—Ἡ συμφωνία καὶ προσπάθεια ἰδιοκτήτου καὶ ἀναβάτου, ὅπως ἵππος τρέχων ἐν ἱπποδρομίᾳ μὴ ἀποδώσῃ τὴν πραγματικήν του δύναμιν συνιστᾷ ἀπάτην; Ὑπὸ Ὑπαστυνόμ. Α' κ. Δ. Α. Ντζιώρα..... 7585

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Ἡ στέγασις τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν, Μηχανικοῦ τοῦ Πολεοδομικοῦ Γραφείου Ἀθηνῶν καὶ Προαστείων κ. Πέτρου Ἀργυρίου 7590

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων εἰς τὰς διαφόρους χώρας, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος I. Kramer κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Κανελλοπούλου 7592

Σύστημα ἀναγνωρίσεως ὑπόπτων ἀτόμων..... 7596

ΚΕΝΤΡΟΝ ΜΕΤΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ

Ἕνα νέο ἀστυνομικό, πνευματικὸ φυτώριο, ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σ. Πηλοῦ 7593

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ ξενιτειὰ καὶ τὸ δημοτικὸ τραγούδι, ὑπὸ Δοκίμου Ἀρχιφύλακος κ. Κ. Ρήγα ... 7597

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 7600

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιὰ χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Q. Cesbron κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 7603

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 7606

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40—Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ (ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ)
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ζ.' | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1959 | ΤΕΥΧΟΣ 156ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1959)

Ὑπὸ Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΘ'. ΔΡΑΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΙ ΚΕΡΚΥΡΑΣ ΜΕΧΡΙ ΛΗΞΕΩΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

223.—Δρᾶσις τῆς Ἀστυνομίας Πατρῶν κατὰ τὴν περίοδο τοῦ συμμοριτοπολέμου, ἤτοι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1946 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1949.

***

223. Δρᾶσις τῆς Ἀστυνομίας Πατρῶν κατὰ τὴν περίοδο τοῦ συμμοριτοπολέμου, ἤτοι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1946 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1949.

Μετὰ τὴν καταστολὴ τοῦ Δεκεμβριανοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος τοῦ 1944, τὸ Κ.Κ.Ε. ἐλεύθερο βάσει τῆς συνθήκης τῆς Βάρκιζας ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ ν' ἀνασυγκροτῆται, μὲ ἀπώτερο σκοπὸ νὰ ἀρχίσῃ νέα ἀπόπειρα γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ἐξουσίας. Ἔτσι ἐγεννήθη ἡ ἀπειλὴ τοῦ «τρίτου γύρου».

Οἱ πρῶτες κομμουνιστοσυμμορίες παρουσιάσθησαν τὸ 1946 στὴ Βόρειο Ἑλλάδα. Τότε τὸ Κράτος ἄρχισε νὰ λαμβάνῃ ἀνάλογα μέτρα γιὰ τὴν ἀντιμετώπισί της. Ἔτσι ἐψηφίσθη κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον τοῦ 1946 τὸ Γ' Ψήφισμα, τὸ ὁποῖο ἔδωσε τὴν εὐχέρεια στὶς Ἀστυνομικὲς Ἀρχὲς νὰ δράσουν ἐντατικά.

Πράγματι δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐμφανισθοῦν σποραδικὲς καὶ στὴν περιοχὴ τῆς Πελοποννήσου συμμορίες κομμουνιστῶν. Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια τῶν Πατρῶν ἐκινήθη τότε δραστήρια καὶ κατόπιν πληροφοριῶν τὶς ὁποῖες εἶχεν, ἄρχισε ἀνάκρισι γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῶν ἀτόμων ποὺ ἐνεργοῦσαν στρατολογία κομμουνιστῶν γιὰ τὶς συμμορίες.

Ἡ ἀνάκρισις ἀπεκάλυψεν ὅτι στὴν περιοχὴ Βλασίας Καλαβρύτων εἶχε συγκροτηθῆ συμμορία ὑπὸ τὸν Κοντόγκωνα Παν. μὲ τὸ ψευδώνυμο «Καπετὰν Πᾶνος».

Στὶς 16 Σεπτεμβρίου 1946 συνελήφθησαν οἱ: 1) Κούτρας Βασίλειος, 2) Χούνας Νικόλαος, 3) Ράπτης Δημήτριος, 4) Νικολόπουλος Κυριᾶκος, 5) Σπυρόπουλος Παναγιώτης, 6) Σκαλτσᾶς Ἰωάννης, 7) Ζαχαρᾶτος Μιλτιάδης καὶ 8) Μόσχος Μό-

σχος, οἱ ὁποῖοι ἦσαν φανατικὰ κομμουνιστικὰ στελέχη στὴν Πάτρα καὶ ἐνεργοῦσαν στρατολογία ὁμοϊδεατῶν των, ποὺ τοὺς ἔστελναν στὴ συμμορία τοῦ «Καπετὰν Πάνου».

Λίγο ἀργότερα μπῆκαν λαθραία στὴν Πόλι, ἀλλὰ ἀνεκαλύφθησαν καὶ συνελήφθησαν ἀπὸ τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα ὁ ἀρχισυμμορίτης Κοντόγκωνας Παναγιώτης ἢ «Καπετὰν Πᾶνος» καὶ δέκα τρεῖς ἄλλοι συνεργάτες του συμμορῖτες.

Ὅλοι αὐτοὶ παρεπέφθησαν στὸ ἔκτακτο Στρατοδικεῖο Κορίνθου καὶ κατεδικάσθησαν σὲ ποινὲς θανάτου, ἰσοβίων δεσμῶν καὶ σὲ ἄλλες μικρότερες ποινές. Ὁ Ἀρχισυμμορίτης Κοντόγκωνας Πᾶνος ἐξετελέσθη.

Τὰς σχετικὰς ἀνακρίσεις ἐνήργησαν οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Χρῆστος Τσάμης, Γεώργ. Ἀσημάκης, οἱ Ὑπαστυνόμοι κ. κ. Παναγιώτης Στασινόπουλος, Μπῖκος Ἰωάννης καὶ Νικόλαος Παναγιωτόπουλος.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς παραπάνω ἀναφερομένους στρατολόγους τῶν συμμοριτῶν, συνελήφθησαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο, ὡς σύνδεσμοι, ὡς πληροφοριοδότες ἢ ὡς τροφοδότες τῶν συμμοριτῶν τῆς ὑπαίθρου ἢ τέλος μεριμνοῦσαν γιὰ τὴν προμήθεια καὶ ἀποστολὴ σ' αὐτοὺς ὅπλων καὶ πυρομαχικῶν.

Ἔτσι ἡ ὁμὰς Ἀσφαλείας τοῦ Β' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ποὺ ἐτέλει ὑπὸ τὸν Ὑπαστυνόμον κ. Μπῖκον Ἰωάννην, κατόπιν Δ/γῆς τοῦ Ἀστυν. Δ/ντοῦ κ. Κων/ντίνου Καζάκου, συνέλαβεν ὡς ἐνεχομένους σὲ ἀντεθνικὲς ἐνέργειες τοὺς Τσαγκαρᾶν Περικλῆν, Κουνάβη Καλλιόπην, Αὐγερόπουλον Χρῆστον, Μιχαλόπουλον Ἀθανάσιον, Μιχαλόπουλον Γεώργιον, Μιχαλόπουλον Ἄγγελον, Παναγάκην Γεώργιον, Ἀλευρᾶν Χαράλαμπον, Ἀνδρεόπουλον Ἀργύριον, Γεωργόπουλον Δημήτριον καὶ Εὐθυμιόπουλον Ἰωάνν., οἱ ὁποῖοι παρεπέφθησαν στὸ ἔκτακτο Στρατοδικεῖο Κορίνθου, καὶ κατεδικάσθησαν σὲ διάφορες ἐγκληματικὲς ποινές.

Παράλληλα συνελήφθησαν ἀπὸ τὸ Τμῆμα Γενικῆς Ἀσφαλείας, ὡς ὕποπτοι ἐντάξεώς των στὶς κομμουνιστικὲς συμμορίες, 104 κομμουνισταὶ τῶν Πατρῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐξετοπίσθησαν.

Καθ' ὅλον τὸ 1946 ἡ Ἀστυνομία Πατρῶν ἐτήρησε ἐνήμερες τὶς Ἀρχὲς τῶν κινήσεων καὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν κομμουνιστῶν.

Στὶς 9 Ἰανουαρίου 1947 ὁ ἀρχιφύλαξ Ἀργύριος Ἀργυριάδης, συνέλαβε τὸν Βασιλειάδην Ἀριστείδην τοῦ Γεωργίου, σημαῖνον στέλεχος τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ μέλος τῆς Κ.Ε. αὐτοῦ ποὺ εἶχε μεταβῆ στὰς Πάτρας ἀπὸ τὴν Αἰτωλοακαρνανία γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴ Γραμματεία τῆς Περιφερειακῆς Ἐπιτροπῆς Πελοποννήσου τοῦ Κ.Κ.Ε.

Ἀπὸ τὴν προανάκρισι ποὺ ἐπηκολούθησε ἀπεκαλύφθη ὅτι ἠργάζετο δραστήρια στὴν πόλι παράνομος μηχανισμὸς τοῦ Κ.Κ.Ε. Κατεδείχθη ὅτι τὰ μέλη του προέβησαν σὲ προπαρασκευαστικὲς ἐνέργειες γιὰ τὴ σύμπηξι καὶ δρᾶσι συμμοριῶν, ἐνεργῶντας στρατολογία μὲ τὴν τρομοκρατία.

Ἐκτὸς τοῦ Βασιλειάδη συνελήφθη τότε καὶ ὁ νῦν Βουλευτὴς τῆς Ε.Δ.Α. Κουλαμπᾶς Ἀναστάσιος τοῦ Κων/νου καὶ τέσσαρες ἄλλοι κομμουνισταί, ὡς μετέχοντες στὸν παράνομο κομμουνιστικὸ μηχανισμὸ ποὺ ἀπεκαλύφθη. Ὅλοι παρεπέφθησαν στὸ ἔκτακτο Στρατοδικεῖο Κορίνθου. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὶς συλλήψεις αὐτὲς οἱ κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις Πατρῶν δὲν ἀνέστειλαν τὶς ἐνέργειες καὶ τὴ δρᾶσι τους.

Ἔτσι κατὰ τὸν Μάϊο τοῦ 1947 συνεκροτήθη νέα σημαντικὴ κομμουνιστικὴ ὀργάνωσι, μὲ πλήρη συνωμοτικὴ διάρθρωσι. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τὸ Τμῆμα Γεν. Ἀσφαλείας καὶ συνελήφθησαν ὁ Ἰωάν. Πλαπούτας, ὁ Κανελλάκος Γεώργ., σοβαρὸ κομμουνιστικὸ στέλεχος καὶ 53 ἄλλοι κομμουνισταὶ τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι παρεπέφθησαν στὸ Στρατοδικεῖο Κορίνθου καὶ κατεδικάσθησαν σὲ διάφορες ποινές.

Ἐν συνόλῳ κατὰ τὰ ἔτη 1946 καὶ 1947 συνελήφθησαν καὶ παρεπέμφθησαν στὸ ἔκτακτο Στρατοδικεῖο Κορίνθου 217 ἐπικίνδυνοι κομμουνισταί, ἐξετοπίσθησαν δὲ κατὰ τὴν αὐτὴ διετία 448 γιὰ ἐνέργειές τους κατὰ τῆς Ἀσφαλείας τῆς Χώρας.

Εἶναι βέβαιο ὅτι ἡ Ἀστυνομία Πατρῶν ἐπέτυχε νὰ ἐξαρθρώνῃ στὴ γένεσί τους τὶς διάφορες κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις καὶ νὰ προλαμβάνῃ ἔτσι τὴ συγκρότησι συμ-

μοριῶν καὶ τὴν εἰσβολὴ στὴν πόλι τῶν ἐνόπλων κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπεδίωκον μὲ τρομοκρατικὲς ἐνέργειες, μὲ σφαγὲς καὶ λεηλασίες νὰ ἐπιβληθοῦν.

Παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐπιτυχίες ὁ ἀγώνας τῆς 'Αστυνολμίας δὲν ἀνεστάλη.

Κατὰ τὶς ἀρχὲς Νοεμβρίου 1947 ἡ 'Αστυνομία διεπίστωσε, μετὰ κοπιώδεις παρακολουθήσεις, ὅτι συνεκροτήθη καὶ μέσα στὴν πόλι 6μελὴς συμμορία ὑπὸ τὸν Ν. Λυμπερόπουλον. 'Η συμμορία αὐτὴ διωκομένη, ἐξηναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πόλι. Οἱ συμμορίτες προσπάθησαν νὰ προωθηθοῦν καὶ νὰ ἑνωθοῦν μὲ ἄλλη συμμορία ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν 'Αρκαδία καὶ εὑρίσκετο στὸ χωριὸ Λεόντιο-Φαρρῶν (ἀπέχον 20 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν Πάτρα). Κατὰ τὴν πορεία ὅμως πρὸς τὰ ἐκεῖ ἔπεσε, παρὰ τὸ χωριὸ Σούλι, σὲ ἐνέδρα ἐνόπλων κατοίκων, αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐγκαίρως εἰδοποιηθῆ ἀπὸ τὴ Γενικὴ 'Ασφάλεια Πατρῶν καὶ ἐξεμηδενίσθησαν.

Κατὰ τὴ συμπλοκὴ αὐτὴ ἐφονεύθησαν τρεῖς συμμορίτες, οἱ δὲ ὑπόλοιποι συνελήφθησαν παρεδόθησαν στὴν 'Ασφάλεια καὶ παρεπέμφθησαν στὸ Στρατοδικεῖο Κορίνθου.

'Η 'Αστυνομικὴ Δ/νσις Πατρῶν ἐπειδὴ ἀντελήφθη ἀπὸ τὴν αὐξανομένη συμμοριακὴ δρᾶσι οτὴν ὕπαιθρο, ὅτι δὲν ἦταν ἀρκετὴ γιὰ τὴν προστασία τῆς πόλεως ἡ ἐξάρθρωσι τῶν κομμουνιστικῶν ὀργανώσεων, ποὺ συνεχῶς καὶ ἐπίμονα συνεκροτοῦντο, προέβη ἀμέσως σὲ ταχυτάτη καὶ ἔντονο στρατιωτικὴ ἐκπαίδευσι τῶν ἀξιωματικῶν καὶ κατωτέρων ἀστυνομικῶν.

Πρὸς τοῦτο ἐχρησιμοποιήθησαν ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατεύματος, οἱ ὁποῖοι ἐργάσθηκαν μὲ ζῆλο καὶ χάρις στὴν προθυμία τῶν ἀστυνομικῶν, ἐπέτυχαν λίαν εὐχάριστα ἀποτελέσματα σὲ βραχύτατο χρονικὸ διάστημα.

'Αφοῦ ἔγινε ἡ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευσις τῶν ἀνδρῶν τῆς 'Αστυνομίας, ἡ Διεύθυνσις ἐξεπόνησε σχέδιον ἀμύνης τῆς πόλεως καὶ ἐγκατέστησε στὶς παρυφὲς τῆς πόλεως, στὰς εἰσόδους καὶ σὲ ἄλλες ἐπίκαιρες θέσεις, ἐξεταστικὰ καὶ ἀμυντικὰ φυλάκια. Τὰ μέτρα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν συντόνως ἀπὸ τὴν 'Αστυνομικὴ Δ/νσι, εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα, νὰ ἐμπνεύσουν στοὺς κατοίκους τῆς πόλεως τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας, τὰ δὲ φυλάκια ὑπῆρξαν ἐπωφελέστατα.

Ἔτσι, ὅταν κατὰ τὸ μῆνα Μάϊο τοῦ 1948, ἡ ἐπικοινωνία τῶν συμμοριῶν τῆς ὑπαίθρου μὲ τοὺς κομμουνιστὰς τῶν Πατρῶν,λόγῳ τῶν μέτρων ποὺ ἔλαβε ἡ 'Αστυνομία, κατέστη δυσχερεστάτη, ἄρχισαν οἱ συμμορίτες νὰ χρησιμοποιοῦν μεμονωμένα ἄτομα. Τότε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ φυλάκια τῆς πόλεως, συνέλαβε τὸν γέροντα Δρούκα Δημήτριο, καταγόμενον ἀπὸ τὸ χωριὸ Κουμάνι Τριταίας 'Αχαΐας, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσει νὰ μπῆ στὴν πόλι, γιὰ νὰ προμηθευθῆ ὑγειονομικὸ ὑλικὸ καὶ χαρτὶ πολυγράφου. 'Η σύλληψις ἔγινε ὅταν ὁ προμηθευτὴς αὐτὸς ἐπιχειροῦσε νὰ μεταφέρῃ μὲ φορτηγὸ αὐτοκίνητο τὶς ἀνωτέρω προμήθειες ποὺ προωρίζοντο γιὰ τοὺς συμμορίτες.

Στὶς 11 'Ιουνίου τοῦ 1948 συνελήφθη ὁ 'Αργυρόπουλος Χρῆστος, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσχωρήσει στὴν πόλι κατ' ἐντολὴν τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴν προμήθεια ὑγειονομικοῦ ὑλικοῦ. 'Επ' αὐτοῦ εὑρέθησαν 8 χρυσὲς λίρες καὶ 2.500.000 δραχμὲς σὲ καινούργια χαρτονομίσματα, ποὺ προήρχοντο ἀπὸ τὴ λεηλασία ποὺ ἔγινε ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς στὸ Ὑποκατάστημα 'Εθνικῆς Τραπέζης Καλαβρύτων.

'Η 'Αστυνομικὴ Διεύθυνσις ἐπειδὴ ἦταν ἡ μόνη σχεδὸν ἀμυντικὴ δύναμις στὴν πόλι, θέλοντας νὰ βεβαιωθῆ σχετικῶς μὲ τὶς προθέσεις, τῶν συμμοριτῶν τῆς ὑπαίθρου, προσεπάθησε νὰ ἔχῃ πληροφορίες μὲ διεισδύσεις πρὸς τὴν ὕπαιθρο εἰδικῶν ὁμάδων 'Αστυνομίας.

Ἔτσι τὸν Μάϊο 1948 δύναμις ἀπὸ 12 ἐπιλέκτους ἀστυφύλακες μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὑπαστυνόμο κ. Στασινόπουλο Παναγιώτη, καλῶς ἐξωπλισμένη, εἰσεχώρησε στὸ χωριὸ «'Ερυμάνθεια-Τριταίας» ποὺ κεῖται 55 χιλιόμετρα ἀπὸ τῶν Πατρῶν καὶ ὅπου εἶχε τὴν ἕδρα του ὁ κυβερνητικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς ψευτοκυβερνήσεως τῶν συμμοριτῶν. 'Εκεῖ παρὰ τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεξαν οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφεραν εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν τους καὶ συνεκέντρωσαν πολύτιμες πληροφορίες.

Κατὰ τὶς πληροφορίες αὐτὲς οἱ κομμουνισταὶ ἐμελέτουν καὶ παρασκεύαζαν ἐπιδρομὴ κατὰ τῆς πόλεως. Ἡ Ἀστυνομικὴ ὅμως Διεύθυνσις ἔσπευσε ν' ἀναδιοργανώσῃ, ἐξοπλίσῃ καὶ ἐνισχύσῃ μὲ τεθωρακισμένα ὀχήματα τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα, καὶ ἔτσι μέχρι τὶς 30 Αὐγούστου 1948 συγκροτήθηκε μιὰ ἀρκετὰ ὑπολογίσιμη στρατιωτικὰ ὡργανωμένη δύναμι γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσι ἐνδεχομένης εἰσβολῆς τῶν συμμοριτῶν στὴν Πάτρα.

Οἱ κάτοικοι τῶν Πατρῶν, οἱ ὁποῖοι διῃσθάνοντο ὅτι οἱ κομμουνισταὶ παρεσκεύαζον εἰσβολὴ στὴ πόλι, ὅταν εἶδαν νὰ κυκλοφοροῦν τὰ τεθωρακισμένα μέσα τῆς Ἀστυνομίας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ κ. Δάρρα Ἀνδρέου, ἐξεδήλωσαν ὅλο τὸν ἐνθουσιασμό τους.

Κατὰ τὰ τέλη Σ/βρίου 1948 οἱ συμμορῖτες ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ ἀκραίου Σταθμοῦ Ἰτέας. Οἱ ἄνδρες τοῦ Σταθμοῦ αὐτοῦ ἀντεοτάθησαν μὲ πεῖσμα ἀλλὰ θὰ ὑπέκυπταν λόγῳ τῆς ὑπεροχῆς σὲ δύναμι τῶν κομμουνιστῶν. Τότε ἐκινήθησαν ἀμέσως τὰ Μηχανοκίνητα τῆς Ἀστυνομίας καὶ οἱ συμμορίτες ἐξηναγκάσθησαν νὰ τραποῦν εἰς φυγὴν καὶ νὰ διαπεραιωθοῦν στὴν Ὕπαιθρο.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη σοβαρὴ ἐπιτυχία τοῦ Μηχανοκινήτου Τμήματος Πατρῶν, ἡ ὁποία προεκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν κατοίκων ποὺ ἐξεδήλωναν μὲ κάθε τρόπο τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν Ἀστυνομία.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ τεθωρακισμένος αὐτὸς οὐλαμὸς τῆς Ἀστυνομίας, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου εἶχε τοποθετηθῆ ὁ Ὑπαστυνόμος Β΄ κ. Δρούζας Παναγιώτης ἔκαμε συνεχεῖς νυκτερινὲς περιπολίες καὶ συνεχεῖς ἔρευνες, ἰδίως στὶς ἀκραῖες συνοικίες τῆς πόλεως καὶ ἔτσι προελάμβανε οἱαδήποτε ἐνέργεια τῶν κομμουνιστῶν.

Ἀλλὰ καὶ τὰ Τμήματα Τάξεως καὶ ὅλες οἱ Εἰδικὲς Ὑπηρεσίες τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως κατέβαλαν κάθε προσπάθεια νὰ συντονίζουν τὰς ἐνεργείας των μὲ τὶς Ὑπηρεσίες Ἀσφαλείας καὶ νὰ τὶς βοηθοῦν.

Ἔτσι κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ 1948 καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ Σ/βρίου, ὁπότε ἐνετάθησαν οἱ κινήσεις τῶν συμμοριτῶν γύρω ἀπὸ τὴν πόλι, ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῶν Τμημάτων Τάξεως καὶ τῶν Εἰδικῶν Ὑπηρεσιῶν μὲ ἐπικεφαλῆς ἀστ/κοὺς διετίθετο, ἐν πλήρῃ πολεμικῇ ἐξαρτήσει σὲ ἐπίκαιρα σημεῖα καὶ θέσεις στὶς παρυφὲς τῆς πόλεως μὲ σκοπὸ τὴν ἀπόκρουσι οἱασδήποτε συμμοριακῆς ἐπιδρομῆς, ἐν συνεργασίᾳ βέβαια καὶ μὲ τὶς ὀλιγάριθμες στρατιωτικὲς μονάδες ποὺ εἶχαν ἀπομείνει στὰς Πάτρας.

Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασις στὴν πόλι τῶν Πατρῶν καὶ στὴ γύρω περιοχή, ὅταν Τμήματα τῆς ΙΧ Μεραρχίας ὑπὸ τὸν Στρατηγὸν κ. Μανιδάκην ἔφθασαν τὸ τελευταῖο δεκαήμερο τοῦ Δ/βρίου 1948, προωθήθησαν στὴν Ὕπαιθρο καὶ ἄρχισαν ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις κατὰ τῶν συμμοριτῶν.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἄφιξι τῆς μεγάλης αὐτῆς Στρατ. Μονάδος, τῆς ὁποίας τὸ ἔργον διηυκόλυνε πολὺ ἡ Ἀστυνομία, μεταδίδοντας πολύτιμες πληροφορίες γιὰ ἀρχισυμμορίτες καὶ συνεργάτες αὐτῶν ποὺ ἀνέπτυσσαν δρᾶσι στὴν Ὕπαιθρο, ἡ Ἀστυνομικὴ Δ/νσις κατόπιν ἐντολῶν τοῦ Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ κατὰ τὴν 27-12-1948 ἐνήργησε προληπτικὲς συλλήψεις ὅλων τῶν χαρακτηρισθέντων ὡς ὑπόπτων, οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν τὸν ἀριθμὸν 142 καὶ οἱ ὁποῖοι μετεφέρθησαν δι' ἁρματαγωγοῦ κατὰ τὴν ἴδια νύκτα τῆς συλλήψεώς των στὴ Μακρόνησο.

Ὅταν ἄρχισαν στὴν Ὕπαιθρο ἀπὸ τὸ Στρατὸ οἱ ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις, ἡ Ἀστυνομία συνεχίζοντας τὴν παρακολούθησι καὶ τὶς κινήσεις γενικῶς, τῶν ὑπόπτων συνεργασίας μὲ τοὺς συμμορίτες, ἐσημείωσε καὶ νέα σοβαρὴ ἐπιτυχία τὴν ἑξῆς :

Τὸ Τμῆμα Ἀσφαλείας ἀφοῦ ἐβεβαιώθη κατὰ τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Ἰανουαρίου 1949, ἀπὸ παρακολούθησι τὴν ὁποίαν ἐνήργησαν οἱ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τῆς Ὁμάδος Ἀσφαλείας Ὑπ/μος κ. Κ. Τζανετέας, ἀρχιφ. Ἀργύρ. Ἀργυριάδης καὶ ἀστ/κες Τουλὲς Ταξιάρχης, Τραυλὸς Νικόλαος καὶ Κουτσογιάννης Ἀνδρέας, ὅτι εἶχε συγκροτηθῆ καὶ ἠργάζετο μέσα στὴν πόλι ὁ παράνομος μηχανισμὸς τοῦ κομ/κοῦ κόμματος μὲ πλήρη διάρθρωσι γιὰ ὅλους τοὺς τομεῖς, ἤτοι οἰκονομικόν, τεχνικὸν καὶ πληροφοριῶν, συνέλαβε κατ' ἀρχὴν (5-1-49) στὸ σπίτι του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατρέως 75, δη-

λαδὴ παραπλεύρως πρὸς τὸ Νομαρχιακὸ Κατάστημα, τὸ γραμματέα τῆς Κ.Ο. Πατρῶν 'Ιωάννην Μαντζοῦτσον καὶ τὸ συνεργάτη του Τάκη 'Ηλιόπουλο, ποὺ εὑρίσκετο τὴ στιγμὴ τῆς ἐρεύνης μέσα στὸ σπίτι του.

'Απὸ τὶς ἀνακρίσεις ποὺ ἐπηκολούθησαν διεπιστώθη, ὅτι στὸ σπίτι τοῦ Ι. Μαντζούτσου ποὺ εἶχε τὸ ψευδώνυμο «Περικλῆς» ἐκρύβετο καὶ ἄλλο σοβαρὸ στέλεχος τοῦ Κ.Κ.Ε. δηλαδὴ ὁ ὑπεύθυνος καὶ γραμματεὺς τῆς Κ.Ο. Περιοχῆς Πελοποννήσου. Ὅταν λοιπὸν στὶς 9 τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας (5-1-49) ἀστυνομικοὶ περιεκύκλωσαν τὸ σπίτι τοῦ Ι. Μαντζούτσου, ὅπου ἐκρύβετο ὁ ἄγνωστος κομμουνιστής, ἐπυροβολήθησαν ἀπ' αὐτόν. 'Η κρύπτη εὑρίσκετο στὴν ὀροφή. 'Επειδὴ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἐγνώριζαν τί ὁπλισμὸ καὶ πυρομαχικὰ διέθετεν αὐτὸς ἔλαβον κατάλληλες θέσεις γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ζήτησαν ἐνισχύσεις.

'Αμέσως κατέφθασαν ὁ 'Αστυν. Δ/ντὴς κ. Κ. Καζᾶκος, ὁ 'Υπασπιστὴς αὐτοῦ, ὁ 'Υπ/μος κ. Στασινόπουλος καὶ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ καὶ ἐνῷ ὁ κρυπτόμενος κομμουνιστὴς ἠμύνετο μὲ πολυβόλον καὶ μὲ χειροβομβίδες, οἱ ἀστυνομικοὶ προσπάθησαν νὰ ἐπιτύχουν τὸ σύλληψί του, ἀλλὰ τοῦτο καθίστατο ἀδύνατο χωρὶς νὰ ὑπάρξουν θύματα ἀστυνομικοί.

Τότε διετάχθη ἡ πυρπόλησις τῆς οἰκίας, ὁπότε ὁ κομ/στὴς βγῆκε πυροβολῶντας, ἀλλὰ ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς διὰ ριπῆς αὐτομάτου.

'Επρόκειτο περὶ τοῦ Χεινόπορου Κων/νου, ἐξ 'Αστακοῦ, πρώην ταχυδρομικοῦ ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος ἔδρα ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἀνακαλυφθείσης κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως καὶ ἐκυκλοφόρει ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον καπετὰν «Βασίλης Καραντζῆς».

Μετὰ τὴν ἐξόντωσί του ἡ 'Αστυν. Δ/νσις Πατρῶν προέβη στὴ σύλληψι 56 μελῶν τῆς κομ/κῆς ὀργανώσεως Πατρῶν, τὰ ὁποῖα παρεπέμφθησαν στὸ ἔκτακτο Στρατοδικεῖο. Τοῦτο κατεδίκασε 8 σὲ θάνατο καὶ ἡ ἐκτέλεσίς των ἔγινε ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες. Οἱ ἄλλοι κατεδικάσθησαν σὲ ἰσόβια δεσμὰ καὶ κάθειρξι.

'Η ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἐπιτυχία τῆς 'Αστυν. Δ/νσεως Πατρῶν, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἔνοπλες δυνάμεις τοῦ Ἔθνους, ὅπως ἦταν ἡ IX Μεραρχία, ἠγωνίζοντο ν' ἀπαλλάξουν τὴν περιοχὴ ἐκείνη τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τοὺς συμμορίτες, προεκάλεσε ἀνακούφισι τοῦ λαοῦ ὁ ὁποῖος ἐνθουσιάσθη καὶ ἐξεδήλωσε παντοιοτρόπως τὴν εὐγνωμοσύνη του. Εὐμενέστατα ὑπῆρξαν τότε καὶ τὰ σχόλια τοῦ Πατραϊκοῦ καὶ 'Αθηναϊκοῦ τύπου γιὰ τὴν 'Αστυνομία Πατρῶν.

'Ακόμη καὶ οἱ στρατιωτικοὶ κύκλοι τῆς πόλεως ἀπεκόμισαν ἄριστες ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴ δρᾶσι τῆς 'Αστυνομίας, ὁ δὲ Βασ. 'Επίτροπος τοῦ Στρατοδικείου ποὺ ἐδίκασε τοὺς συλληφθέντας κομμουνιστοσυμμορίτας ἔπλεξε κατὰ τὴν ἀγόρευσί του ὕμνους γιὰ τὴ δρᾶσι τῆς 'Αστυνομίας, τονίσας ἰδιαιτέρως ὅτι ἄξιζε, δίκαιος δι' αὐτήν, ἔπαινος ἐκ μέρους τῆς Πατρίδος.

'Ενῷ ἐσυνεχίζοντο στὴν περιοχὴ τοῦ Νομοῦ 'Αχαΐας οἱ στρατιωτικὲς ἐπιχειρήσεις γιὰ τὴν ἐκκαθάρισι τῶν συμμοριτῶν, οἱ ἀστυνομικὲς περιπολίες ἀρτιώτατα ἐξωπλισμένες βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, στὴν ὕπαιθρο καὶ συνέλαβαν παρὰ τὸ χωρίον «Σαραβάλι» 3 ἐνόπλους συμμορίτες καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ τὸν 'Ιωάννην Παναγιωτόπουλον διευθυντὴν τοῦ τμήματος «Λαϊκῆς Παιδείας 'Αχαΐας».

'Αφοῦ ἔτσι τὰ κομμουνιστικὰ στελέχη Πατρῶν ἐξωντώθησαν, ἐφυλακίσθησαν ἢ ἐξετοπίσθησαν, ἐπαγιώθη τὸ αἴσθημα τῆς ἀσφαλείας καὶ ἔκτοτε δὲν ἐνεφανίσθη σοβαρὴ κομμουνιστικὴ κίνησις.

'Ημποροῦμεν, ἐν τούτοις, ν' ἀναφέρουμε μία ὅλως ἐξαιρετικὴ περίπτωσι. Κατὰ μῆνα Σ/βριον 1959 ἐγένετο ἀπόπειρα διανομῆς κομμουνιστικῶν προκηρύξεων ἐπαναστατικοῦ περιεχομένου. Οἱ προκηρύξεις αὐτὲς μετεφέρθησαν ἀπὸ τὰς 'Αθήνας ἀπὸ δύο κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν καὶ παρεπέμφθησαν στὸ Στρατοδικεῖο.

Γενικῶς ὅλοι οἱ 'Αξιωματικοὶ καὶ κατώτεροι ἀστυνομικοὶ τῆς Διευθύνσεως Πατρῶν πιστεύοντες στὸν 'Εθνικὸ 'Αγῶνα, εὑρέθησαν πάντοτε στὶς ἐπάλξεις καὶ ἐξεπλήρωσαν μὲ θάρρος καὶ αὐταπάρνησι τὸ καθῆκον τους ἔναντι τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Κοινωνίας. *(Συνεχίζεται)*

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ
Διδάκτορος τοῦ Δικαίου κ. **ΔΗΜ. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Α' Ποῖος ὁ σκοπὸς καὶ τὸ νόημα τῆς ζωῆς.
Β' Πῶς δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς.
Γ' Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην ἀναμορφώσεως, ἀναγεννήσεως.

***

Α'. Ποῖος ὁ σκοπὸς καὶ τὸ νόημα τῆς ζωῆς.

1. Κάθε σκεπτόμενος ἄνθρωπος ἔχει συλλάβει ἢ πρέπει νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ συλλάβῃ ὡρισμένην εἰκόνα τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς, πρέπει δηλαδὴ νὰ ἔχῃ σχηματίσει ὡρισμένην κοσμοθεωρίαν ἢ βιοθεωρίαν διὰ νὰ ρυθμίσῃ τὸν προσανατολισμόν του καὶ τὴν πορείαν του εἰς τὴν ζωήν.

Καὶ ὅταν λέγωμεν κοσμοθεωρίαν, ἐννοοῦμεν κυρίως τὰ μεγάλα προβλήματα ἢ «μυστήρια» τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν ἢ πρέπει ν' ἀπασχολοῦν κάθε σκεπτόμενον ἄνθρωπον. Τὰ κυριώτερα δὲ τούτων εἶναι: τὸ μυστήριον τῆς ὑπάρξεως, τὸ μυστήριον τῆς τάξεως καὶ ἁρμονίας ποὺ ἐπικρατεῖ εἰς τὸν κόσμον, τὸ μυστήριον αὐτῆς ταύτης τῆς ζωῆς καὶ τὸ νόημα αὐτῆς, ὡς καὶ τὸ μυστήριον τῆς ψυχῆς.

Τὰ βασικὰ αὐτὰ προβλήματα ἢ «μυστήρια» ποὺ δὲν παύουν νὰ εἶναι καὶ ζωντανὰ πραγματικότητες ὀρθοῦνται ἐμπρὸς στὸν κάθε ἄνθρωπον καὶ ἰδιαιτέρως ἐμπρὸς στὸν νέον σὰν πελώρια ἐρωτηματικὰ ποὺ ζητοῦν τὴν ἐξήγησίν των.

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν δὲ ποὺ θὰ δώσῃ ὁ κάθε ἄνθρωπος στὰ ἐρωτήματα αὐτά, ἀπὸ τὴν ὀρθὴν προπαντὸς λύσιν των, ἐξαρτᾶται καὶ ὁ ὅλος προσανατολισμός του εἰς τὴν ὕπαρξιν καὶ γενικὰ ἡ πορεία του εἰς τὴν ζωήν.

Ἔχει δὲ ἡ ὀρθὴ ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων τούτων σημασίαν ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἄλλην, τὴν ὑπερκόσμιον ζωήν.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἀναλόγως πρὸς τὰς «ἀξίας» εἰς τὰς ὁποίας πιστεύει καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐμπνέεται, προσπαθεῖ νὰ δώσῃ μίαν ἐξήγησιν στὰ διάφορα αὐτὰ βασικὰ προβλήματα ποὺ ἀπαρτίζουν τὴν λεγομένην κοσμοθεωρίαν καὶ νὰ ρυθμίσῃ ἀναλόγως τὴν πορείαν του εἰς τὴν ζωήν.

Τὸ θεμέλιον λοιπὸν κάθε ἀληθινῆς μορφώσεως, ἀκόμη δὲ καὶ ὁ εὔστοχος προσανατολισμὸς εἰς τὴν ζωήν, ἐξαρτῶνται κυρίως ἀπὸ τὴν ἀπόκτησιν ὀρθῆς κοσμοθεωρίας, ἤτοι ἀπὸ τὴν ὀρθὴν ἀντιμετώπισιν καὶ ἐξήγησιν τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ζωῆς. Πρέπει ὅμως νὰ τὴν ἔχῃ μορφώσει καὶ νὰ τὴν ἔχῃ ἀποκτήσει ὁ ἄνθρωπος τὴν κοσμοθεωρίαν ταύτην, αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ μάλιστα μ' ἀγῶνα προσωπικόν. Δυστυχῶς ὅμως οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, ἀκόμη δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς λεγομένους «μορφωμένους» ἔχουν ἀποκτήσει τὴν κοσμοθεωρίαν των ἀπὸ ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις καὶ ἐντυπώσεις, ἰδίᾳ δὲ ἀπὸ τὸν καθημερινὸν τύπον, ἀπὸ προχείρους δηλαδὴ καὶ ἐπιπολαίας παρατηρήσεις καὶ κρίσεις.

Ὄχι δὲ μόνον οἱ ἁπλῶς μορφωμένοι, ἀλλ' ἀκόμη καὶ πολλοὶ ἐπιστήμονες ποὺ ἠμποροῦν μὲν νὰ εἶναι σπουδαῖοι στὴν εἰδικότητά των, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἐξέλθει ἀπὸ τὰ στενὰ ὅρια τοῦ τομέως των, δὲν ἔτυχε ν' ἀντικρύσουν μ' ἐπίγνωσιν καὶ σοβαρότητα τὰ βαθύτερα καὶ ζωτικώτατα διὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον προβλήματα τῆς ζωῆς.

Καὶ εἶναι μὲν δυνατὸν νὰ εἶναι ὑπερήφανοι διὰ τὰς εἰδικὰς γνώσεις τοῦ κλάδου τῆς Ἐπιστήμης των καὶ τὰ ἐπιτεύγματά της, ὄχι ὅμως καὶ νὰ ἔχουν τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶναι καὶ νὰ θεωροῦνται πνευματικοὶ ἡγέται. Διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ χρειάζεται κάτι περισσότερον ἀπὸ γνώσεις, ἀπαιτεῖται προπαντὸς πραγματικὴ σοφία καὶ μά-

λιστα συνειδητὴ ἐμπειρία τῶν μεγάλων πνευματικῶν ἀληθειῶν, δηλαδὴ νὰ ἔχουν κάμει ἰδικόν των βίωμα τὰς βασικὰς πνευματικὰς ἀλήθειας, καὶ νὰ εἶναι προπαντὸς συνεπεῖς πρὸς ὅ,τι πιστεύουν.

2. Κατὰ καιροὺς διάφοροι ἐξηγήσεις ἔχουν δοθεῖ ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους καὶ τοὺς ἐρευνητὰς εἰς τ' ἀνωτέρω βασικὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, αἱ ὁποῖαι ἑρμηνεῖαι ἀλληλοσυγκρούονται μεταξύ των. Ἐὰν θελήσωμε νὰ τὰς κατατάξωμεν ἐπὶ τῇ βάσει γενικῶν κριτηρίων θὰ τὰς ὑπαγάγωμεν εἰς δύο βασικὰς κατηγορίας ποὺ εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι μεταξύ των.

Ἡ μία ἐκ τούτων φέρει τὸ ὄνομα «Ὑλισμός», ἡ δὲ ἄλλη «Ἰδεαλισμὸς» ἢ «Πνευματοκρατία».

Κατὰ τὴν κοσμοθεωρίαν τοῦ ὑλισμοῦ, ποὺ φέρει διάφορα ὀνόματα, ὡς Φυσιοκρατία, Μηχανοκρατία, Θετικισμός κ.λ.π. τὸ πᾶν εἶναι ὕλη. Τὰ πάντα κατὰ τὴν ὑλιστικὴν θεωρίαν ρυθμίζονται ἀπὸ φυσικὰς δυνάμεις. Ἐκεῖνο ποὺ ἀποκαλεῖται πνεῦμα ἢ ψυχὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο κατὰ τοὺς ὑλιστὰς παρὰ ὕλη καὶ κατὰ συνέπειαν κατ' αὐτοὺς εἶναι αὐταπάτη. Κατὰ τὸν ὑλισμόν, ἀκόμη δὲ καὶ τὸν λεγόμενον μεταφυσικὸν ὑλισμόν, ὡς εἶναι ὁ Ψυχολογικὸς τοιοῦτος, αἱ ἠθικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ ἀξίαι, ἐν γένει δὲ ὁλόκληρος ὁ πνευματικὸς βίος, ἐξαρτῶνται μόνον ἀπὸ οἰκονομικὰ αἴτια καὶ συμφέροντα.

Συνεπὴς πρὸς τὰς ἀρχὰς αὐτὰς ὁ ὑλισμὸς δὲν τάσσει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἄλλον ἀνώτερον προορισμόν, εἰμὴ μόνον τὴν ἀπόλαυσιν ἀγαθῶν, δηλαδὴ μὲ ἄλλας λέξεις τὴν ζωὴν τοῦ κτήνους... Ἐλλείψει χρόνου δὲν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν κριτικὴν τοῦ ὑλισμοῦ. Τοῦτο μόνον θέλομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι τὰ τελευταῖα συμπεράσματα τῆς Ἐπιστήμης καὶ ἰδίᾳ τῶν Θετικῶν Ἐπιστημῶν, ὡς τῆς Φυσικῆς, τῆς Βιολογίας καὶ τῆς Ψυχολογίας, κατευθύνουν τὸν ἀπροκατάληπτον ἔρευναν στὴν πνευματοκρατικὴν ἢ ἰδεαλιστικὴν ἄποψιν τῆς ζωῆς. Μὲ πολλὴν δὲ ταπεινοφροσύνην σύγχρονοι κορυφαῖοι ἐπιστήμονες ἀναγνωρίζουν ὅτι «ἡ ὕλη εἶναι ἔκφρασις καὶ δημιούργημα τοῦ πνεύματος, τοῦ ὁποίου «σκέψεις» εἶναι τὰ ἰδικά μας πνεύματα».

Κατὰ τὸ ἕτερον σύστημα, τὸ «ἰδεαλιστικὸν» ἢ «πνευματοκρατικὸν» βασικὴ ἀρχὴ καὶ ἀληθινὴ οὐσία εἶναι τὸ πνεῦμα. Αὐτὸ ἀντιδιαστέλλει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ κτῆνος.

Κατὰ τὸν ἰδεαλισμόν, ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, ἔχει δηλαδὴ δύο κυρίας χαρακτηριστικὰς ἰδιότητας καὶ ἀρετάς, τὴν Λογικὴν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν, ὥστε ἐλευθέρως κρίνων καὶ ἀποφασίζων, ν' ἀποκτᾷ διὰ τῆς αὐτοκυριαρχίας καὶ τῆς πειθαρχίας καὶ ὅλας τὰς ἄλλας θείας ἀρετάς. Εἶναι δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος πνευματικὴ προσωπικότης, προικισμένος μὲ τὸ προνόμιον τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐκλογῆς. Αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ πνευματικὴ ὁμοιότης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, ὡς καὶ ἡ δυνατότης τῆς ὁμοιώσεώς του πρὸς Αὐτόν.

Ἐξ ὅσων ἐσημειώσαμεν προκύπτει τοῦτο τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος προικισμένος μὲ πνεῦμα καὶ πνευματικὰ τάλαντα, μὲ τὴν ἠθικὴν ἐλευθερίαν, τὸ δικαίωμα ἐκλογῆς, καὶ τὴν αὐτοσυνειδησίαν ἔχει ἕνα ἀνώτερον προορισμὸν νὰ πραγματοποιήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς.

Τὸ ὕψιστον λοιπὸν καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι **ἠθικόν**, ἤτοι ὀφείλει ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἠθικήν καὶ πνευματικὴν του βελτίωσιν καὶ εἰς τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς προσωπικότητός του.

Πρὸς τοῦτο ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐμπνέεται καὶ νὰ κατευθύνεται ἀπὸ τὰς ἀνωτέρας ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς ἀξίας, ἐξ ὧν ἡ ὑψίστη πασῶν εἶναι ὁ Θεός, ὅστις εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἀξία. Ὡς ἐκ τούτου ἡ πρὸς Αὐτὸν ἀγάπη καὶ ὑπακοὴ ἀποτελεῖ τὸ πλέον στοιχειῶδες καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπιβάλλει δὲ αὕτη τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, δηλαδὴ τὴν πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας ἀγάπην καὶ ἐν γένει τὸν σεβασμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας. Καὶ ἀκόμη, δὲ τὴν ἀνιδιο-

τελῆ ὑπηρεσίαν πρὸς τὸν πλησίον, ἡ ὁποία φθάνει καὶ μέχρις ἀπαρνήσεως τοῦ Ἐγώ, τὴν αὐτοθυσίαν.

Ἡ ἐξυπηρέτησις τοῦ Δικαίου καὶ τοῦ Ἀγαθοῦ, ἡ ἐκζήτησις καὶ διακήρυξις τῆς Ἀληθείας καὶ ἡ ὁλόθερμος ὑποστήριξις τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν περιλαμβάνεται ἐπίσης εἰς τὸν κύκλον τῶν ἠθικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀνθρώπου.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ σημερινὴ ἐποχὴ ἀδιαφορεῖ ἢ μᾶλλον περιφρονεῖ τὰς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς ἀξίας. Εἶναι ἀπορροφημένη καὶ σὰν ὑπνωτισμένη ἀπὸ τὴν ὑλικὴν καὶ τεχνικὴν πρόοδον, ποὺ χάρις εἰς τὴν ἐπιστήμην κατώρθωσεν αὕτη νὰ ἐπιτύχῃ.

Λησμονεῖ δὲ καὶ παραγνωρίζει ὅτι: «ἡ ψυχὴ κάθε πολιτισμοῦ εἶναι ὁ πολιτισμὸς τῆς ψυχῆς» καὶ ἀδιαφορεῖ διὰ τὸν ἐσωτερικὸν ἄνθρωπον, διὰ τὴν ψυχήν.

Περιορίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον εἰς τὴν διανοητικὴν καὶ τὴν σωματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ παραγνωρίζει τὰς ψυχικὰς ἀνάγκας αὐτοῦ.

Τὰ αἴτια τῆς κακοδαιμονίας τῆς ἐποχῆς μας ὀφείλονται κυρίως στὴν παραμέλησιν τῆς ψυχῆς καὶ τῶν βασικῶν ἀναγκῶν αὐτῆς, ἤτοι εἰς τὴν ἀπώθησιν τῶν ἀνωτέρων πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν.

Ἀπεριόριστος στροφὴ πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον καὶ ἀπώθησις τῶν δημιουργημάτων τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου χαρακτηρίζει τὴν ἐποχήν μας. Διὰ τοῦτο ἡ κοινωνία μας μαστίζεται ἀπὸ βαθυτάτην ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν κρίσιν καὶ νοσεῖ βαθύτατα.

Ἕνας ἐκ τῶν μεγαλυτέρων συγχρόνων ψυχολόγων καὶ ψυχιάτρων, ὁ Γιούγκ, διακηρύσσει ὅτι «αἱ σημεριναὶ γιγαντιαῖαι καταστροφαὶ ἔχουν αἴτια ψυχικὰ» καὶ προσθέτει: «ὁ διαφωτισμός, ὁ ὁποῖος ἐξέβαλε τὸν Θεὸν ἐκ τῆς Φύσεως καὶ ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων θεσμῶν δὲν εἶδε τὸν ἕνα Θεὸν ὁ ὁποῖος κατοικεῖ ἐν τῇ ψυχῇ».

Ὁ ἴδιος μεγάλος ἐπιστήμων τονίζει ἐπίσης ὅτι «τὸ μοναδικὸν φάρμακον τῶν ψυχικῶν ἀσθενειῶν εἶναι ἡ πίστις εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, λόγῳ δὲ τῆς ἀπουσίας τῆς πίστεως ταύτης ἡ ψυχὴ παραδέρνει καὶ νοσεῖ».

3. Ὅλα τὰ μεγάλα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος διεῖδον τὸν ὕψιστον ἀξιολογικὸν σκοπὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ζωῆς εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας «ἄνθρωπος». Οἱ μεγαλύτεροι Ἕλληνες φιλόσοφοι, ὡς ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ἀνεγνώρισαν ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ ἱκανοποίησις εἰς τὸν ἠθικὸν βίον, ἡ ἱκανοποίησις δηλαδὴ τῶν ἀναγκῶν τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ ἀντανάκλασις τοῦ ἀγαθοῦ, τῆς ἀξίας ἐπὶ τῆς προσωπικότητος, ἡ ὁποία πραγματοποιεῖ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὰς ἀνωτέρας ἀξίας τῆς ζωῆς, δηλαδὴ τὰς πνευματικάς, ποὺ συνθέτουν τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπίσης, τὰ μεγαλύτερα πνεύματα τῶν νεωτέρων χρόνων, ὡς ὁ Λάϊμπνιτς, ὁ Γκαῖτε, ὁ Σπράγκερ, ὁ Μπέργκσον, ὁ Καρρέλ, ὁ Τζαίημς, ὁ Σπέμαν, ὁ Ράϊνκε καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, διαπιστώνουν ὅτι ὁ ὕψιστος σκοπὸς τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως εἶναι ἡ πραγματοποίησις τῆς ἰδέας «ἄνθρωπος», δηλαδὴ ἡ τελείωσις τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν ἰδέαν δὲ ταύτην διετύπωσεν καὶ διεκήρυξεν μὲ τὸ αὐθεντικόν του κῦρος Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶναι πηγὴ τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ζωῆς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

«Ἔσεσθε τέλειοι, ὥσπερ ὁ Πατὴρ Ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειος ἐστὶν» (Ματθ. Ε. 48). Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖος πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μας, ποῖος πρέπει νὰ εἶναι ὁ ὀρθὸς καὶ ἀλάνθαστος προσανατολισμός μας.

Β' Πῶς δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς.

Ἀλλὰ θὰ διαρωτηθῆτε ἀσφαλῶς, πῶς εἶναι δυνατόν, ἐγὼ ὁ ξεπερασμένος καὶ τόσον ἀδύνατος ἄνθρωπος, ποὺ ζῶ μέσα εἰς μίαν κοινωνίαν τόσον ξεπεσμένην

ἠθικῶς, ποὺ ἀντιπετωπίζω καθημερινῶς τόσας ἐναντιότητας καὶ τόσας δυσκολίας, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσω μίαν τόσον ὑψηλὴν καὶ ἀνωτέραν ζωήν;

Βέβαια, ἂν θέλῃς νὰ στηριχθῇς μόνον στὰς ἰδικάς σου δυνάμεις, καὶ νὰ βασισθῇς μόνον στὰς ἰδικάς σου προσπαθείας, αὐτὸ τὸ ἰδεῶδες, ἡ πραγματοποίησις αὐτοῦ τοῦ ὑψίστου σκοποῦ τῆς ζωῆς σου εἶναι ἀδύνατος. Στὴν ζωὴν αὐτὴν θ' ἀντιμετωπίσῃς κακίας, δυσκολίας ποικίλας, πειρασμοὺς πάμπολλους. Ἔχεις ν' ἀντιμετωπίσῃς ἐν πρώτοις τὸ ἴδιο τὸ ἐγώ σου μὲ τὰς ὁρμάς του, τὰς ἐπιθυμίας του, τὰ πάθη του, τὸν ἐγωισμόν του, τὰς προκαταλήψεις του. Ἔχεις ν' ἀντιμετωπίσῃς τὸ περιβάλλον σου μὲ τὰς ποικίλας ἐπιρροάς του, ν' ἀντιπαλαίσῃς μὲ τὸν ἔξω κόσμον μὲ τὰς κακίας του, μὲ τὴν ἰδιοτέλειάν του, τὴν γοητείαν του, τοὺς πειρασμούς του, μὲ χίλιες δύο ἐναντιότητες.

Ἔχεις ἀνάγκην ὄχι μόνον ἀπὸ ὀρθὴν διαφώτισιν καὶ ὀρθὸν προσανατολισμόν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ **δύναμιν**. Ποῦ λοιπὸν θὰ εὕρῃς αὐτὴν τὴν δύναμιν ποὺ τόσον ἔχεις ἀνάγκην;

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχεις καταλήξει εἰς ὁριστικὰς ἀποφάσεις ὡς πρὸς τὰ βασικὰ προβλήματα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑπάρξεως, ὅτι ἔχεις ἐκλέξει τὸν ὀρθὸν δρόμον, ὅτι θέλεις νὰ προχωρήσῃς μὲ ἐπιτυχίαν στὴν ζωὴν καὶ νὰ πραγματοποιήσῃς τ' ἀνώτερα ἰδεώδη καὶ νὰ γίνῃς μία ὁλοκληρωμένη προσωπικότης. Αἰσθάνεσαι ὅμως τὸν ἑαυτόν σου ἀδύνατον καὶ μόνον εἰς τὴν ζωήν. Αὐτὸ τὸ αἴσθημα τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς μονώσεως σὲ καταπιέζει, σὲ φοβίζει, σοῦ προκαλεῖ ἄγχος καὶ ὑποφέρεις σιωπηλῶς. Ἀναδιπλώνεσαι στὸν ἑαυτόν σου. Ἄλλοι ὅμως ἀντιδροῦν κατὰ διαφόρους τρόπους ποὺ βλάπτουν συνήθως αὐτοὺς τοὺς ἰδίους καὶ τὴν κοινωνίαν εἰς τὴν ὁποίαν ζοῦν.

Εἰς τὸ αἴσθημα αὐτό, ποὺ σὲ ὁδηγεῖ εἰς ἀπογοητεύσεις καὶ εἰς ἀποθάρρυνσιν οἱ περισσότεροι ψυχολόγοι καὶ ψυχαναλυταὶ τῆς ἐποχῆς μας ἀπαντοῦν συνήθως μ' εὔκολες καὶ πρόχειρες συμβουλές:

—«Κύτταξε νὰ ἐνδιαφερθῇς περισσότερο γιὰ τὴν ζωή»...

—«Κύτταξε νὰ συνάψῃς γνωριμίες»...

—«Κύτταξε νὰ πηγαίνῃς στὸ ὕπαιθρο, νὰ ξεσκάζῃς, ν' ἀσχολῆσαι μὲ τὰ σπόρ, μὲ τὰ θεάματα καὶ τὰ τοιαῦτα»...

Ὅλαι ὅμως αἱ συμβουλαὶ αὐταὶ καταλήγουν σ' αὐτὸ τὸ ἀποτυχημένο πείραμα, εἰς τὸ ν' ἀφίνουν δηλαδὴ τὸν ἄνθρωπον στὰς ἰδικάς του προσπαθείας καὶ στὰς ἰδικάς του δυνάμεις διὰ νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς δυσκολίας του.

Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ ἄνθρωπος μόνος του ν' ἀνορθώσῃ τὸν ἑαυτόν του; Ποῦ θὰ εὕρῃ τὴν **δύναμιν** νὰ βελτιώσῃ τὸν ἑαυτόν του, νὰ ζήσῃ τὴν ἀνωτέραν, τὴν πνευματικὴν ζωὴν ὥστε νὰ τελειοποιηθῇ; Ἆρά γε ὑπάρχει ἀπάντησις στὸ εἰδικὸ αὐτὸ πρόβλημα; Ναί, ὑπάρχει ἀπάντησις στὸ σοβαρὸ αὐτὸ ἠθικὸ καὶ ψυχολογικὸ πρόβλημα, ἡ ὁποία ὅμως εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας καὶ εἶναι ἡ Χριστιανική.

Χωρὶς βεβαίως νὰ παραγνωρίζῃ ὡρισμένας ὀρθὰς παρατηρήσεις καὶ ὑποδείξεις τῆς Ψυχολογίας, προσφέρει αὐτὴ κάτι τὸ ἀπείρως ἀνώτερον συνάμα δὲ καὶ πρακτικώτερον, στὸν ἀπογοητευόμενον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του ἄνθρωπον. Δὲν παρέχει μόνον ἠθικὰς συμβουλὰς καὶ πνευματικὰς κατευθύνσεις, ὅπως ὅλαι αἱ ἄλλαι θρησκεῖαι καὶ ἠθικοδιδασκαλίαι, ἀλλὰ φανερώνει κάτι τὸ πολὺ οὐσιῶδες, ἐκεῖνο δηλαδὴ ἀκριβῶς εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἡ δύναμις, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Προσφέρει δηλαδὴ αὐτὴν ταύτην τὴν δύναμιν διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος θὰ ὑπερνικήσῃ τὰς δυσκολίας του.

Εἰς τὸ αἴσθημα τῆς μονώσεως καὶ τῆς ἀδυναμίας, τοῦ φόβου καὶ τοῦ ἄγχους προσφέρει τὴν βεβαιότητα τῆς Θείας Παρουσίας, τῆς Θείας Δυνάμεως.

Χάρις εἰς τὴν Παρουσίαν αὐτήν, ποὺ εἶναι ἀόρατη μέν, ἀλλὰ πολὺ πραγματικὴ καὶ δυναμική, ὅλη ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ περιβάλλοντος μεταμορφώνεται, ὅλη ἡ

καθημερινὴ ζωὴ μὲ τὰ ἄπειρα καὶ πολυσύνθετα προβλήματά της φωτίζεται καὶ ἀντιμετωπίζεται μὲ διαφορετικὴν προοπτικήν, μὲ θάρρος καὶ κατανόησιν, πρὸ παντὸς δὲ μ' εὐστοχίαν καὶ ἀποτελεσματικότητα.

Καὶ τοῦτο, διότι ἡ ὅλη πραγματικότης ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸν Οὐράνιον Φίλον του, τὸν Κύριον, ὁ Ὁποῖος εἶναι πάντοτε ἀοράτως παρὼν εἰς ἐκεῖνον ποὺ πιστεύει εἰς Αὐτόν, καὶ εὑρίσκεται εἰς πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μαζί Του καὶ ὁ Ὁποῖος τοῦ δίδει τὴν **δύναμιν**, τὴν ὁποίαν τόσον ἔχει ἀνάγκην διὰ νὰ ζήσῃ τὴν ἀνωτέραν, τὴν πνευματικὴν ζωήν, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀποστολήν του.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας στὰς τελευταίας του ὑποθήκας καὶ ἐντολάς μᾶς εἶπε: «Εἰς τὸν κόσμον θὰ ἔχητε θλίψεις. Μὴ φοβῆσθε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Νίκη ἡ ἰδική Του προσφέρεται καὶ ὡς ἰδική μας νίκη, ὅτι ἡ δύναμις ἡ ἰδική Του εἶναι ἕτοιμη νὰ διοχετευθῇ εἰς ἡμᾶς, ἀρκεῖ μόνον ἡμεῖς νὰ τὴν οἰκειοποιηθοῦμε διὰ πίστεως καὶ νὰ μὴν ὀλιγοπιστήσωμε...

Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκόμη περισσότερον παρήγορον δι' ἡμᾶς, εἶναι ἡ ρητὴ ὑπόσχεσίς Του, ὅτι θὰ «εἶμαι μεθ' ὑμῶν καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σας μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων».

Ἔχομεν ἑπομένως ἕνα ἀόρατον μὲν ἀλλὰ πανταχοῦ παρόντα καὶ Παντοδύναμον Φίλον, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπ' ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθῶμεν, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ μᾶς βοηθήσῃ στὰς δυσκολίας μας, στὶς θλίψεις μας, στὰς δοκιμασίας μας, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς. Ἂς πειραματισθῶμεν λοιπὸν αὐτὴν τὴν Ἀλήθειαν εἰς τὴν ζωήν μας.

Γ' Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην ἀναμορφώσεως, ἀναγεννήσεως.

Καὶ τώρα ἐρχόμεθα εἰς ἓν ἄλλο συναφὲς καὶ σοβαρώτατον ζήτημα, ποὺ ἔχει ἄμεσον σχέσιν μὲ τὸ θέμα τὸ ὁποῖον ἐθίξαμεν προηγουμένως.

Ὅλα τὰ μεγαλύτερα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος καταλήγουν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ φυσικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ φυσική του ὕπαρξις εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ ὑπερνικηθῇ, ποὺ ἔχει ἀνάγκην ἀναμορφώσεως καὶ ἀναγεννήσεως.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ὁ κυρίως ἄνθρωπος, δηλαδὴ ἡ προσωπικότης, εἶναι κάτι ποὺ δὲν ὑπάρχει ἐκ τῶν προτέρων, ἀλλὰ πρέπει νὰ σχηματισθῇ καὶ νὰ δημιουργηθῇ.

Στὸ πνευματικὸν αὐτὸ ἐπίτευγμα, στὴν δημιουργίαν τῆς ὁλοκληρωμένης προσωπικότητος διαβλέπουν τ' ἀνώτερα πνεύματα τῆς ἀνθρωπότητος τὸ κύριον νόημα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Κανεὶς ὅμως ἀπ' ὅλους τοὺς ἐρευνητὰς καὶ ἑρμηνευτὰς τῆς ζωῆς δὲν διεπίστωσε καὶ δὲν διεκήρυξε πληρέστερα τὴν ἀλήθειαν αὐτήν, τὴν ἀνάγκην δηλαδὴ τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Τὸ κήρυγμά Του δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε κατ' οὐσίαν παρὰ τὸ κήρυγμα περὶ τοῦ νέου, τοῦ ἀναγεννημένου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἀναγεννήσεώς του γίνεται τέκνον τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀνακαινισθεῖσα δὲ ἀνθρωπίνη φύσις συνδέεται μὲ τὸν Θεὸν μὲ τὴν σχέσιν τῆς υἱοθεσίας.

Τὸ νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος τέκνον τοῦ Θεοῦ σημαίνει ὅτι ζῇ καὶ κατέχει τὸν Θεὸν ὡς Πατέρα. Σημαίνει ὅτι ἔχει τὴν βεβαιότητα μέσα στὴν καρδιά του ὅτι τὴν κυβέρνησιν τοῦ κόσμου τὴν ἔχει Ἕνας τοῦ ὁποίου ἡ βαθυτάτη φύσις καὶ οὐσία εἶναι καλωσύνη καὶ ἀγάπη.

Τὸ νὰ εἶναι δὲ ὁ ἄνθρωπος παιδὶ τοῦ Θεοῦ σημαίνει ὅτι εἶναι βυθισμένος μέσα εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς Παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἀναπνέει εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς πατρικῆς καλωσύνης τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη δὲ ὅτι μέσα στὴν καρδιά του ζῇ ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

«Ἐάν τις μὲ ἀγαπᾷ, τὸν λόγον θέλει φυλάξει καὶ ὁ Πατήρ θέλει ἀγαπήσει

αὐτὸν καὶ πρὸς αὐτὸν θέλομεν ἐλθεῖν καὶ ἐν αὐτῷ θέλομεν κατοικήσει», λέγει ὁ Ἰησοῦς Χριστός. (Εὐαγγέλιον Ἰωάννου, κεφ. ιδ'. 23).

«Ὁ Θεὸς εἶναι Φῶς καὶ Ἀγάπη» μᾶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (Α' ἐπιστολὴ Ἰωάννου, κεφ. α:5 καὶ δ:8).

Ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπ' ὅ,τι δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ἡ Ἁγία Γραφή, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν ἀψευδῆ Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Τὸ αἴσθημα αὐτὸ τῆς υἱοθεσίας, ἢ μᾶλλον τὸ γεγονὸς τῆς ἀναγεννήσεως, τὸ ὁποῖον λαμβάνει χώραν στὴν πνευματικήν μας ὕπαρξιν εὐθὺς ὡς δεχθῶμεν διὰ πίστεως τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς προσωπικόν μας Λυτρωτήν, ἔχει τεραστίας πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς συνεπείας στὴν ὕπαρξίν μας ὁλόκληρον.

Ριζικὴ μεταβολὴ γίνεται τότε στὴν καρδία καὶ στὴν διάνοια ἐκείνου ποὺ πιστεύει εἰλικρινῶς, ἐκείνου δηλαδὴ ποὺ ἀναγνωρίζει ὅτι εἶναι ἔνοχος ἐνώπιον τῆς Θείας Δικαιοσύνης, ποὺ παραδέχεται ὅτι εἶναι ἕνα ξεπεσμένον ὄν, παρὰ τὴν φαινομενικὴν ἢ τὴν πραγματικὴν του ἠθικότητα καὶ τὴν φυσικήν του καλωσύνην καὶ ὁ ὁποῖος μετανοεῖ ἐκ καρδίας καὶ δέχεται διὰ πίστεως τὸν Χριστὸν ὡς ἀντικαταστάτην του καὶ ὡς προσωπικὸν του Λυτρωτήν.

Μέσα του ἐμβολιάζεται τότε μία νέα φύσις, ἡ Θεία φύσις μὲ ὅλας της τὰς Θείας ἰδιότητας, ἡ ὁποία φέρει τ' ἀποτελέσματά της, τοὺς πνευματικούς της καρποὺς, ἀρκεῖ ἡμεῖς νὰ τὴν διατηροῦμεν, δηλαδὴ νὰ μένωμεν εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ αὐτήν. (Ἰωάννου ιδ': 1-8).

Νέα αἰσθήματα, νέαι σκέψεις, νέαι δυνάμεις, νέοι προσανατολισμοί, νέα σχέδια τότε πλημμυρίζουν τὸν νέον καὶ ἀναγεννημένον ἄνθρωπον. Ποθεῖ νὰ δράσῃ καὶ ν' ἀγωνισθῇ διὰ τὸ καλόν, διὰ τὸ ἀγαθόν, διὰ τὴν δικαιοσύνην. Βυθισμένος μέσα στὴν ἀγάπην τοῦ Πατρὸς, πλουτισμένος μὲ νέας δυνάμεις πνευματικάς, ὑπερνικᾷ τώρα κάθε φόβον, κάθε ἀγωνίαν. Γίνεται τότε καὶ ὁ ἴδιος μία πηγὴ ἀγάπης καὶ φωτὸς εἰς τοὺς πέριξ αὐτοῦ.

«Ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω διώκει τὸν φόβον», μᾶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (Α'. Ἰωάνν. δ':18)

Ἡ ψυχή του, ἡ ὕπαρξίς του ὁλόκληρη εὑρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ποὺ τὸν ἀγαπᾷ μὲ ἄπειρον ἀγάπην.

Τὸ νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος τέκνον τοῦ Θεοῦ σημαίνει ὅτι ἔχει λυτρωθῇ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, τὸν φόβον, τὸ ἄγχος, τὴν ἀγωνίαν.

Δὲν ἔπεται ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ πλέον στὴν ζωήν του πόνους, δοκιμασίας, θλίψεις καὶ πειρασμούς. Ὅλ' αὐτά, εἶναι ἀπαραίτητα παιδαγωγικὰ μέσα διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς πίστεώς του καὶ τὴν τελειοποίησιν τοῦ χαρακτῆρός του.

Τὸ νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος τέκνον τοῦ Θεοῦ σημαίνει ὅτι σηκώνει τὸν σταυρὸν του, δηλαδὴ ἀποθνήσκει ὡς πρὸς τὸ ἐγώ του, ἀρνεῖται μὲ ἄλλους λόγους τὰς ἐπιθυμίας του καὶ τὰ πάθη του καὶ θέλει νὰ πραγματοποιῇ τὸ θέλημα τοῦ Οὐρανίου Πατρός. Μὲ τὴν πίστιν καὶ τὴν δύναμιν ποὺ τοῦ παρέχεται ὑπερνικᾷ τὸν ἠθικὸν πόνον καὶ τὰς δοκιμασίας ποὺ συναντᾷ εἰς τὴν ζωήν του.

Ἐν τῷ μέσῳ ὅλων τῶν πλανῶν καὶ τῶν συγχύσεων τοῦ κόσμου, τὸ παιδὶ τοῦ Θεοῦ ἔχει εἰρήνην εἰς τὴν καρδίαν του. Ἀναπαύεται μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ ἄγρυπνον βλέμμα τοῦ Θεοῦ ἐπαγρυπνεῖ ἐπάνω του, διότι πιστεύει εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Θείου λόγου, ὅτι «τὰ πάντα συνεργοῦν πρὸς τὸ ἀγαθὸν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὸν Θεόν» (Ρωμαίους, η:28) καὶ ὅτι τίποτε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ συμβῇ, εἰμὴ μόνον ὅ,τι ἔχει ἐπιτρέψει Ἐκεῖνος καὶ ὅτι τοῦτο θὰ εἶναι διὰ τὸ καλόν του, διὰ τὴν διαπαιδαγώγησίν του καὶ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἀποστολῆς του εἰς τὴν ζωήν.

Γνωρίζει ἐπίσης, ὅτι ἐνῷ ὁ ἴδιος εἶναι ἀδύνατος, ὁ Πατέρας του εἶναι Παντοδύναμος καὶ ὡς διαβεβαιοῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος, ὁ πιστεύων εἰς τὸν Λυτρωτὴν Χριστὸν «δύναται τὰ πάντα διὰ τοῦ ἐνδυναμοῦντος αὐτὸν Χριστοῦ».

Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει μέσα του αὐτὰ τὰ βιώματα δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι μόνος, οὔτε καὶ παραμένει μόνος. Στρέφεται πρὸς τοὺς ἀδελφούς του ἀπὸ ἀγάπην κι' εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ θέλει νὰ ἐκδηλώσῃ πρὸς τοὺς ἄλλους τὴν ἐσωτερικήν του ζωήν, τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ καλωσύνης ποὺ τὸν πλημμυρίζουν, τοὺς ἁγίους πόθους τῆς ψυχῆς του. Θέλει μὲ τὸ θεῖον φῶς ποὺ τὸν καταυγάζει νὰ φωτίσῃ, καὶ τοὺς ἄλλους, νὰ βοηθήσῃ τοὺς συνανθρώπους του, νὰ μεταδώσῃ τὴν πεῖραν του, νὰ ὑπηρετήσῃ. Μὲ τὸ θάρρος δὲ ποὺ τοῦ δίδει ἡ πίστις καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν ποὺ τὸν διακρίνει, γίνεται ἕνας πραγματικὸς ἀγωνιστὴς τῆς Ἀληθείας καὶ τοῦ Καλοῦ, πρὸ παντὸς δὲ ὅταν εἶναι νέος. Φλέγεται τότε ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀγάπην διὰ τοὺς συνανθρώπους του καὶ εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ ἀγωνιστικὴν διάθεσιν. Ὅπως λέγει πολὺ εὔστοχα ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς νέους, ἕνας μεγάλος λογοτέχνης ποιητὴς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς ὁ Πὼλ Κλωντὲλ «τὰ νειᾶτα δὲν ἐπλάσθησαν γιὰ εὔκολη καλοπέρασι, ἀλλὰ γιὰ ἡρωϊσμό».

Καὶ πράγματι χρειάζεται μεγάλος ἡρωϊσμὸς καὶ ἀκλόνητος πίστις στὸν Θεὸν καὶ τὰς αἰωνίους ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς ἀξίας διὰ νὰ ἀγωνισθῇ κανεὶς μὲ αὐταπάρνησιν καὶ αὐτοθυσίαν, ὥστε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν μεγάλην του ἀποστολὴν εἰς τὸν κόσμον. Χρειάζεται καθημερινὸς ἡρωϊσμὸς διὰ νὰ προχωρῇ κανεὶς ἀντίθετα πρὸς τὸ ρεῦμα τῶν εὐκόλων συμβιβασμῶν καὶ τῆς γοητείας τοῦ κόσμου. Καὶ τοῦτο μόνον ἕνας ἀναγεννημένος ἄνθρωπος, δηλαδὴ ἕνας πραγματικὸς Χριστιανός, ἕνας συνειδητὸς πιστὸς ἠμπορεῖ νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ.

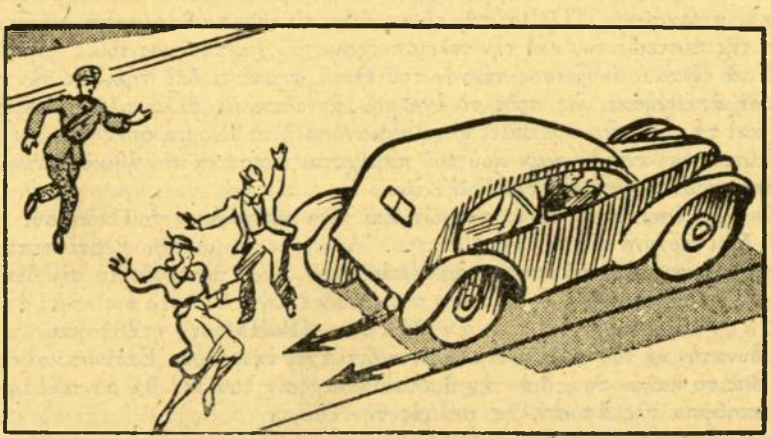
Ἕνας ἄλλος Γάλλος λογοτέχνης ὁ Ζὰκ Μαριταὶν εἰς τὸ βιβλίον του: «Χριστιανισμὸς καὶ Δημοκρατία» λέγει ὅτι «ὁ Χριστιανὸς εἶναι ἕνας ἀγωνιστής. Ὁ ἀγώνας του καὶ τὸ ἔργον του εἶναι μία πνευματικὴ κατάκτησις μὲ ἄπειρη ἀξία».

Ἡ εὐγενικὴ πάλη ποὺ κάμνει ὁ κάθε συνειδητὸς Χριστιανὸς μὲ τὰς δυνάμεις τοῦ κακοῦ εἶναι ἡ πλέον φανερὰ καὶ ἔμπρακτος ἐκδήλωσις τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ποὺ περικλείει τεραστίαν δύναμιν.

Καὶ ὅπως διακηρύσσει ἕνας ἄλλος μεγάλος ἐπιστήμων καὶ λογοτέχνης, ὁ Ἀκαδημαϊκὸς Λουῒ ντὲ Λωναίη, «ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστόν, αὐτὴ καὶ μόνη δίδει τὴν πλέον συγκεκριμένην καὶ ἀφαντάστως ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα τὸν ὁποῖον κάμνει ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸν προσανατολισμόν του».

(Συνεχίζεται)

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ κίνησις τοῦ αὐτοκινήτου πρὸς τὰ πίσω, ἐκτὸς ἂν ὑπάρχῃ ἐμπόδιο μπροστά. Ἀλλὰ τότε ἡ κίνησις πρὸς τὰ πίσω, πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῇ ὁ ὁδηγὸς ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς διαβάτης ὄπισθεν.

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΘΟΡΥΒΩΝ*

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου
τῆς Α.Σ.Ο.Ε.Ε. κ. **Κ. ΦΟΥΡΚΙΩΤΗ**

« . . . καὶ ἔσται ὡς ἂν σαλπίσητε τῇ σάλπιγγι, ἀνακραγέτω πᾶς ὁ λαὸς ἅμα· καὶ ἀνακραγόντων αὐτῶν πεσεῖται αὐτόματα τὰ τείχη τῆς πόλεως . . . ἠλάλαξεν πᾶς ὁ λαὸς ἅμα ἀλαλαγμῷ μεγάλῳ καὶ ἔπεσεν ἅπαν τὸ τεῖχος τῆς Ἰεριχοῦς . . . »

Ἰησοῦς Ναυῆ Κεφ. ϛ

I

Κατὰ προσφάτους εἰδήσεις καταχωρισθείσας καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον ἡμερήσιον τύπον, ἔντονος ἐπ' ἐσχάτων ἐξεδηλώθη εἰς πόλεις ἄλλων Κρατῶν ἀντίδρασις καὶ ἀνελήφθη σχετικὸς ἀγὼν κατὰ τῶν θορύβων, πολλὰ δ' ἐγένοντο συνέδρια τεχνικῶν, νομικῶν, ἰατρῶν καὶ λοιπῶν ἐπιστημόνων πρὸς ὑπόδειξιν μέσων καταπολεμήσεως αὐτῶν καὶ ἐν γένει ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος τοῦ θορύβου· ἡ ἡσυχία ἐθεωρήθη, ἐκτὸς ἄλλων, καὶ ὡς τουριστικὸν εἶδος πολλὰ ὑποσχόμενον εἰς τὰς χώρας αἵτινες διαθέτουν αὐτὸ καὶ προσφέρουν πρὸς ἀπόλαυσιν !

Ἀληθῶς εἰς τὴν σημερινὴν ζωὴν τὸ ζήτημα τῶν παντοίων θορύβων, ἄλλων μὲν συνυφασμένων μὲ τὰς ἀπαιτήσεις καὶ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, ἄλλων ὅμως ἀσκόπων κατὰ βάσιν καὶ ἀπορρεόντων ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν αἰσθήματος εὐπρεπείας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν πλησίον, καὶ μόνον, σχεδόν, σκοπὸν ἐχόντων τὴν ἱκανοποίησιν ἐγωϊστικῶν ἐνστίκτων ἢ καὶ ἄλλων ἁπλῶς συμφερόντων τῶν θορυβούντων, προσέλαβεν ὀξυτάτην μορφὴν—ὁ θόρυβος ἀπέβη μάστιξ καὶ δυνάστης τῆς ζωῆς (1), ἐφιάλτης τῆς ἡσυχίας καὶ τοῦ ὕπνου (2), τῆς ὑγείας ὀλετὴρ καὶ τῆς πρὸς ἐργασίαν ἱκανότητος μέγας ταράκτης, καὶ περαιτέρω, ἀφορμὴ πολλῶν ἐκάστοτε ἀναγγελλομένων εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον ἐρίδων, διαπληκτισμῶν καὶ τραυματισμῶν ἀκόμη (3). Καὶ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, καὶ ἰδίᾳ ὁ δεσμώτης καὶ ἐγκάθειρκτος τῶν μεγαλοπόλεων (4), προσδοκᾷ τὴν σωτηρίαν του ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὰς διατάξεις της (5), εἰς ἃς ἔχει μακαρίως

---

* Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Νέον Δίκαιον», Σεπτέμβριος—Ὀκτώβριος 1959.

(1) Ὡς γνωστὸν ὁ Schopenhauer μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα περιγράφει εἰς τὰ Parerga und Paralipomena τὸ ἐκ τῶν θορύβων μαρτύριόν του (πρβλ. αὐτόθι καὶ II/Κεφ. XXX) ἀναφέρων καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐκ τῶν μεγάλων ὡς ὁμοιοπαθεῖς, ἐν οἷς καὶ αὐτὸν τὸν Richard Wagner.

(2) Πρὸ ὀλίγου τὸ Ε.Ι.Ρ. ἀνήγγειλεν ὅτι καθ' ἕκαστον Σάββατον αἱ ἐκπομπαὶ θὰ παρατείνωνται μέχρι τῆς 2ας μετὰ μεσονύκτιον ὥρας μὲ μουσικὴν χοροῦ διὰ νὰ δύναται νὰ χορεύῃ μέχρι τότε ἡ νεολαία ! Τοὐναντίον, ὡς ἀναφέρει ὁ Lassaly : Deutsches Larmbekampfungsrecht σελ. 5, εἰς τὴν ἀρχαίαν Κίναν ἡ βλασφημία κατὰ τῶν θείων (ἐν τῶν βαρυτέρων τότε ἐγκλημάτων) ἐτιμωρεῖτο διὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου ἐκτελουμένης δι' ἐντόνου καὶ συνεχοῦς θορύβου ! Ὡς γνωστὸν δὲ οἱ Κινέζοι προηγήθησαν ἡμῶν εἰς τὸν πολιτισμόν, εἶχον δέ, ὡς φαίνεται διάφορον περὶ τοῦ θορύβου ἀντίληψιν ἀπὸ τὸ Ε.Ι.Ρ.

(3) Οἱ κ.κ. δημοσιογράφοι τὰ ἐκ τοιούτων αἰτιῶν ἐγκλήματα ἀναγγέλλουσιν ὡς προκληθέντα «δι' ἀσήμαντον ἀφορμήν !». Κατωτέρω θὰ ἐξετασθῇ τίνας συνεπείας ἔχουσιν διὰ τὴν ὑγείαν «αἱ ἀσήμαντοι αὗται ἀφορμαί» τῶν κ.κ. δημοσιογράφων.

(4) Οὔτε τὰ τείχη τῆς Ἰεριχοῦς ἀντέσχον εἰς τὸν ἐκ τῶν πολιορκητῶν Ἰουδαίων προξενηθέντα θόρυβον καταρρεύσαντα παραχρῆμα !

(5) Ἀλλαχοῦ ὑπάρχει πληθώρα εἰδικῶν, προστατευτικῶν τῆς ἡσυχίας τῶν πολιτῶν, νόμων, καθιερούντων ποικίλας κυρώσεις ἐναντι τῆς ποικιλίας τῶν θορύβων. Πρβλ. σχετικῶς τὸ ἀνωτ. σημ. 2 μνημονευθὲν βιβλίον τοῦ Lassaly (ἔνθα συλλογὴ πολλῶν τοιούτων νόμων καὶ σχετικῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων)· (περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ Lassaly ὅρα κριτικὴν εἰς Jur. Zeit. 1955/656).

ἐναποθέσει τὴν προστασίαν πολυτίμου ἀγαθοῦ του, δι' ὃ συνεχῶς, λέξεσιν ὅμως, ἀγωνίζεται καὶ χρησιμοποιεῖ, ἐνσυνειδήτως ἢ οὔ, ὡς ἐπῳδὸν τῶν ἀντιρρήσεών του καὶ πρὸς περάτωσιν μικροδιενέξεων πρὸς τοὺς ὁμοίους του (: ἄφισέ με ἡσυχον, δὲν μ' ἀφίνεις στὴν ἡσυχίαν μου κλπ. κλπ.).

Δὲν πρόκειται, εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην, περὶ τῶν θορύβων ἐκείνων (εὐαρίθμων ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἄλλους) οἵτινες, συνυφασμένοι μὲ τὴν ἄσκησιν τῆς ἰδιοκτησίας, δέον κατὰ τὸ ἄρθρον 1003 ΑΚ (οὕτω καὶ D. 8.5.8 § 5) νὰ γίνωνται ἀνεκτοὶ παρὰ τῶν γειτόνων ἰδιοκτητῶν ἀποτελοῦντες, διὰ λόγους κοινωνικοὺς καὶ εὐρυτέρους οἰκονομικούς, «περιορισμὸν τῆς κυριότητος» τοῦ ἐνοχλουμένου([6,7]) ἀλλὰ περὶ τῶν παντοίων ἄλλων, οὐδεμίαν πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ἐχόντων σχέσιν θορύβων ποικίλην δ' ἐχόντων τὴν πηγὴν τῆς προελεύσεως (: ἀπρεπεῖς καὶ ἐκβαρβαρωμένοι φωνασκοὶ τῶν δρόμων([8]) βοὴν ἀγαθοὶ ἐργάται γειτονικῶν καταστημάτων, μαρσαρίσματα σταθμευόντων αὐτοκινήτων, παταγῶδες κλείσιμον θυρῶν, συνεχεῖς φωνασκίαι ἀπὸ πλησιόχωρα γκαράζ ἢ μονίμως ἐγκατεστημένους ὀργανοπαίκτας, ἢ μεγαλυτέρα μάστιγξ τῆς ἡσυχίας δηλ. τὸ ραδιόφωνον τὸ ὁποῖον ἐναποτεθειμένον εἰς τὸ σαλόνι τῆς οἰκίας εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ τέρπῃ συνεχῶς τὴν εἰς τὸ μαγειρεῖον εὑρισκομένην ἢ περὶ τὴν πλύσιν ἀσχολουμένην οἰκοδέσποιναν (;) πληροφοροῦν αὐτὴν καὶ περὶ τῆς τιμῆς τῶν γεομήλων τῆς Πετρομαγούλας ἢ τῶν κολοκυνθίων τοῦ Ἄργους([9]) ἀνησυχίαι ἐκ θαμώνων τῶν διαφόρων κέντρων διασκεδαζόντων καθ' ὅλας τὰς μὴ ἀπηγορευμένας παρὰ τῆς Ἀστυνομίας ὥρας([10]) τραντάγματα τῶν ὑελοπινάκων καὶ τῶν οἰκιῶν ἐκ τῶν ὀχημάτων, ὑλακτοῦντες μουσικοδιδάσκαλοι (sic) ἀκορντεὸν καὶ διαφόρων ἄλλων ἠχούντων χαλκῶν καὶ ἀλαλαζόντων κυμβάλων—ρικνὴ χήρα ἐσχατογραία ἐπ' ἐοχάτων τῶν ἡμερῶν ἐρασθεῖσα τοῦ ἀτυχοῦς Μπετόβεν καὶ ἀνηλεῶς ἐκτελοῦσα αὐτὸν πανημερίως ἐπὶ τοῦ σεσαθρωμένου ὀργάνου της (δηλ. τοῦ κλειδοκυμβάλου της) ἀναστατώνουσα τοὺς περιοίκους, θόρυβοι ἐκ τῆς μηχανοποιήσεως τῆς σημερινῆς οἰκονομίας κλπ. κλπ.).

Ἀφ' ἑτέρου ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀρνηθῇ τις ὅτι ἔνιοι τῶν θορύβων, καίτοι μὴ ἐμπίπτοντες εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 1003 ΑΚ εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένοι μὲ αὐτὴν ταύτην τὴν ὕπαρξιν τῆς ζωῆς καὶ τὰς συγχρόνους ἀνάγκας αὐτῆς, μὲ τὴν σύγχρονον τεχνικὴν καὶ μηχανικὴν ἐξέλιξιν,—παντελὴς τούτων (τῶν θορύβων) ἀπαγόρευσις θὰ συνεπέφερε μοιραίως τὴν ἀναστολὴν τῆς ζωῆς—tempora mutantur et nos mutamur in illis([11]) · μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ ἰσότης καὶ ἡ καλὴ πίστις ἐπιβάλλουσιν

---

(6) Πρβλ. εἰδικώτερον περὶ τούτων παρ' ἡμῖν Μπαλῆν : Ἐμπράγματον § § 32, 33, Τούσην : Ἐμπράγματον σελ. 209 ἐπ. Καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ὅμως ταύτας τίθεται ὡς προϋπόθεσις τὸ νὰ μὴ παραβλάπτηται οὐσιωδῶς ἡ χρῆσις τοῦ ἀκινήτου.

(7) Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 594 ΑΚ καθ' ὃ «μὴ προσήκουσαν συμπεριφορὰν πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐνοίκους» δύνανται ν' ἀποτελῶσι καὶ οἱ θόρυβοι (πρβλ. Gmür/Bekker εἰς ἄρθρ. 261.I.2 Ἑλβετικοῦ Κώδικος περὶ ἐνοχῶν) ἡ κατὰ τοῦ μισθωτοῦ ἀξίωσις προσήκει οὐχὶ εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἐνοχλούμενον ἀλλὰ εἰς τὸν ἐκμισθωτήν. Ὁ μισθωτὴς ὅμως ἔχει ἐκ τοῦ ἄρθρου 997 αὐτοτελῆ ἀξίωσιν κατὰ τοῦ θορυβοποιοῦ ἐκ τῆς διαταράξεως περὶ ἧς κατωτέρω ἐν τῷ κειμένῳ ἀριθ. V.

(8) «... ὁ δὲ ἀγροῖκος τοιοῦτος τις οἷος... μεγάλῃ τῇ φωνῇ λαλεῖν» (Θεοφράστου Χαρακτῆρες, περὶ ἀγροικίας).

(9) Ὁ κ. ἰδιοκτήτης τοῦ ραδιοφώνου ἔχει ἀρνητικὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ γείτονος (ἄρθρ. 1003 ΑΚ) δι' ἣν περίπτωσιν οὗτος ταράσσει δι' ἐργαλείων τὰ ἠλεκτρομαγνητικὰ κύματα καὶ τὴν λῆψιν τῶν ἐκπομπῶν καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ραδιοφώνου του (Τούσην : Ἐμπράγματον σελ. 217), αὐτός, ὅμως, πιστεύει ὅτι δύναται νὰ θορυβῇ ἀνεξόδως καὶ ἐνοχλῇ τοὺς ἄλλους!

(10) «Μέθοι καὶ πότοι καὶ χοροί... ἡ ἑαυτῶν πανήγυρις, καὶ σὺν πότῳ κρότοι καὶ τριφαὶ καὶ χάριτες, ὀρχίσματα καὶ κύμβαλα καὶ βοτρύων ἐκθλίψεις καὶ ράγες ληνοβατούμεναι καὶ κοιλίαι πίθων πληρούμεναι...». Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ψέλλου δὲν ἀναφέρονται, ὡς αὐτονόητον, εἰς τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους...

(11) Πρβλ. σχετικῶς καὶ Oftinger εἰς S. J. Zeit. 1959/97 ἐπ.—Πῶς θὰ ἦτο π.χ. δυνατὸν νὰ σταματήσῃ ὁ θόρυβος ἐκ τῆς κατασκευῆς μωσαϊκῶν εἰς ὑπὸ ἀνέγερσιν πολυκατοικίαν ἢ ὁ τοιοῦτος ἐκ τῶν παντοίων ἄλλων πρὸς περάτωσιν αὐτῆς ἐργασιῶν ;

ὅπως τὰ συμφέροντα μὴ ἐξετάζωνται μονοπλεύρως, ἀλλὰ μὲ ἔποψιν πρὸς ἀμφότερα τὰ ἀντιμαχόμενα μέρη.(12)

Γεννᾶται λοιπὸν τὸ ζήτημα, ποῖοι ἐν γένει καὶ πότε οἱ θόρυβοι, καίτοι μὴ ἐμπίπτοντες εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1003 ΑΚ, δέον νὰ ὦσιν ἀνεκτοὶ καὶ πότε οὗτοι ἀποτελοῦσιν ἐνδεχομένως ἀπαράδεκτον ἐνόχλησιν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων (μὲ διαφόρους σωματικὰς ἢ ψυχολογικὰς ἐκδηλώσεις) καὶ προσβολὴν δικαιωμάτων αὐτῶν καὶ τίνα τὰ δικαιώματα ταῦτα καὶ κατ' ἀκολουθίαν τίς ἡ ἐνδεικνυομένη κατ' αὐτῶν ἀντίδρασις καὶ προστασία τῶν ἐνοχλουμένων(13), ζήτημα μὲ τὸ ὁποῖον ἠσχολήθησαν ὄχι μόνον νομικοὶ ἀλλὰ καὶ φυσιολόγοι, ψυχολόγοι, ἰατροί, παιδαγωγοὶ καὶ τεχνικοί, ἕκαστος ἀπὸ τῆς ἰδικῆς του σκοπιᾶς, καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι συνυφασμένον μὲ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως «θόρυβος» καὶ τὸ ἐπιτρεπόμενον μέτρον τοῦ θορύβου (14) ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν τρόπον εἰς ὃν καὶ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐκδηλοῦται ὁ θόρυβος ἐν συνυφείᾳ μὲ τὰ κατὰ τοῦ θορύβου λητέα μέτρα—καὶ εἶναι πλήρως δεδικαιολογημένη ἡ ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ πολλαχοῦ ἐν ταῖς σημειώσεσιν ἀναφερομένου βιβλίου τοῦ Lassally κατακλεὶς «Entweder vernichten wir den vermeidbaren Lärm, oder der Lärm vernichtet uns!» (πρβλ. καὶ ἐπίλογον τῆς παρούσης μελέτης).

II

Λέγοντες «θόρυβον» νοοῦμεν ἦχον ἐνοχλητικὸν καὶ συνεπῶς ἀπαράδεκτον. (15) Ἡ ἐνόχλησις αὕτη, ἀνεξαρτήτως ἄλλων συνεπειῶν, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἑπειτα, ἔχει ὡς ἄμεσον καὶ πρώτην συνέπειαν τὴν διατάραξιν τῆς ἡσυχίας τοῦ ἄλλου καὶ τὴν περίσπασιν τῆς προσοχῆς τούτου ἐκ τῶν κυρίων ἔργων του(16) ἤτις, αὐτονόητον, λαμβά-

(12) Ἔχει συμφέρον π.χ. ὁ πνευματικῶς ἐργαζόμενος διὰ τὴν ἡσυχίαν του, ἀλλὰ καὶ ὅστις πάντως προκαλεῖ θόρυβόν τινα. Πρβλ. σχετικῶς καὶ Hug: Die Bekampfung von Larm κλπ. ἐν Sw. Technisse Zeitschrift 49/758 ἑπ. ἰδίᾳ σ. 760 ἔνθα πολλὰ τοιαῦταπαραδείγματα ἐκ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου.—Εἰς ἄρθρον ὅμως τοῦ Max Brod (τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Lassaly: Deutsches Larmbelampfungrecht σελ. 5 ἑπ.) ὀρθῶς οὗτος παρατηρεῖ ὅτι ὁ τερπόμενος μὲ τὰς φωνασκίας τοῦ γραμμοφώνου του καὶ ἐνοχλῶν τοὺς ἄλλους δέον νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ ἔχῃ κλειστὰ τὰ παράθυρά του, διότι δὲν εἶναι πρέπον καὶ δίκαιον καὶ ἀναγκαῖον νὰ ἀπολαύῃ ὁ θορυβοποιὸς ἀμφότερα (εἰς βάρος τῶν ἄλλων), δηλ. καὶ τὴν καλλιτεχνίαν (sic) καὶ τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς θερινῆς νυκτός, τῶν ἄλλων ὑποχρέων ὄντων νὰ κλείωσι τὰ παράθυρά των διὰ νὰ ἡσυχάσωσι ἀπὸ τὸν θορυβοποιόν!

(13) Ρηξικέλευθος ὁ Oftinger: Larmvekampfung als Aufgabe des Rechts (1956) (πρβλ. περὶ τοῦ βιβλίου τούτου Arch. für Civ. Pra. 1957/459 ἑπ., S. J. Zeit 1956/213 ἑπ., J. Zeit. 1957/288), πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐπ' ἐσχάτων εἰς S. J. Zeit. 1959/97 ἑπ., 117 ἑπ. (: Entwicklungen im Recht der Larmbekampfung) καὶ ἐν παρόδῳ εἰς Revue Trim. de droit civil 1958/330, παρ' ᾧ καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία. Πρβλ. καὶ τὴν λοιπὴν ἐν ταῖς σημειώσεσι τῆς παρούσης ἀναφερομένην βιβλιογραφίαν.—Ὁ Oftinger ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ μικροῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος βιβλίου του γράφει ὅτι τὸ βιβλίον του ἐγράφη μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι «eine dringende Aufgabe der Gerichte, Verwaltungsbehorden und Gesetsgeber darstellt, den Larm bedeutend tatkraftiger zu bekampfen als zur Zeit geschieht»· καὶ αὐτὰ διὰ τὴν Ἑλβετίαν καὶ τοὺς Ἑλβετούς!

(14) Ἀλλαχοῦ ὑπάρχουν ὀργανισμοὶ καὶ ἑνώσεις καταπολεμήσεως τῶν θορύβων διαθέτουσαι καὶ εἰδικὰ ὄργανα καταμετρήσεως τοῦ τόνου καὶ ὕψους τοῦ θορύβου· ἀλλ' αὐτοὶ φυσικὰ ἀποτείνονται εἰς ἀνθρώπους οἵτινες ἐν τῇ ὑποδείξει ἢ παρακλήσει περὶ μειώσεως τοῦ ἤχου τῆς Konsevenmusik τὴν ὁποίαν διαθέτουν (ραδιόφωνον, πίκ-απ, γραμμόφωνον κλπ.)δὲν διαβλέπουν προσβολὴν τῆς ἀξιοπρεπείας των ἢ διατάραξιν τῆς οἰκιακῆς των ἡσυχίας!

(15) Περὶ τῶν περαιτέρω διακρίσεων τοῦ ἤχου (: φθόγγος, ψόφος, θόρυβος κλπ.) ὅρα Ἀνδρούτσου: Ψυχολογία § 23.

(16) Πρβλ. σχετικῶς Hafter: Das Larmproblem κλπ. (1957) σελ. 3 ἑπ. (καὶ περὶ τούτου ὅρα S. J. Zeit 1958/77), Oftinger: Larm bekampfung § 2. II, Neuweiler: Le bruit, ses sources et sa mesure ἐν Schw. Techn. Zeit. 47/762 ἑπ., Ἀνδροῦτσον: Ψυχολογία σελ. 238.

νει χώραν παρὰ τὴν θέλησίν του. Ὁ θόρυβος κατὰ ταῦτα, δὲν ἔχει διὰ τοὺς νομικοὺς σημασίαν τινὰ κ α θ' ἑ α υ τ ό ν, ἀλλὰ προσλαμβάνει τοιαύτην καὶ καθίσταται ὑποκείμενον ἐρεύνης ἐφ' ὅσον ἐπενεργεῖ καὶ εἶναι συνυφασμένος μὲ προστατευόμενα ὑπὸ τοῦ δικαίου ἀγαθά, ἐξ ὧν τὸ λίαν περιεκτικὸν «τῆς προσωπικότητος» (ὑγεία, τιμή, ζωή, ἐλευθερία, ὄνομα κλπ.) εἶναι ἀναμφιβόλως ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων.(17)

Διὰ νὰ δώσωμεν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα πότε ὁ θόρυβος προκαλεῖ ἐνόχλησιν προσβλητικὴν ἐννόμως προστατευομένων ἀγαθῶν, δέον, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, νὰ ἐξετάσωμεν τοῦτον οὐ μόνον ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ καθ' οὗ στρέφεται πρόσωπον καὶ τὴν πηγὴν τῆς προελεύσεώς του(18), ἀλλὰ καὶ ἀναφορικῶς πρὸς τὸν τόπον καὶ χρόνον καθ' οὓς ἐκδηλοῦται οὗτος καὶ τὸ μέτρον εἰς ὃ ἀνέρχεται. Οὕτως, ὁ θόρυβος καὶ ἡ δι' αὐτοῦ προκαλουμένη ἐνόχλησις, εἶναι ἀναμφισβητήτως τοπικῶς περιωρισμένη· μόνον λοιπὸν πρόσωπα ἐντὸς τῆς περιφερείας ἣν καλύπτει ὁ σχετικὸς ἦχος, εἶναι δυνατὸν νὰ πάσχωσι ἐκ τούτου,(19) καὶ μόνον, συνεπῶς, ταῦτα δικαιοῦνται ν' ἀντιδράσωσι(20). Περαιτέρω, ὁ τοπικὸς παράγων εἶναι κρίσιμος καὶ ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ὅτι πιθανὸν θόρυβός τις νὰ εἶναι ἐπιτετραμμένος εἰς τὴν Α περιοχὴν (π.χ. ἐκτὸς τῆς πόλεως), ἀπαράδεκτος ὅμως εἰς τὴν Β (π.χ. ἐντὸς τῆς πόλεως)(21). Ὡς πρὸς τὸν χρόνον, εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἐπενέργεια τοῦ θορύβου καὶ τῆς ἐνοχλήσεως δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ καθ' ὅλον τὸ ἡμερονύκτιον(22) καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους(23), ὁ αὐτὸς θόρυβος ἔχει ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ διάφορον ἐπενέργειαν καὶ συνεπῶς ἀντίδρασιν ἀναλόγως καὶ τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐκδηλοῦται· περαιτέρω θόρυβοι συνεχεῖς καὶ ἀδιάλειπτοι ἐνοχλοῦν κατ' ἀρχὴν περισσότερον τῶν χρονικῶς περιωρισμένων τοιούτων μὴ παρέχοντες εἰς τὸν ὀργανισμὸν τὴν εὐχέρειαν ἀνακουφίσεως καὶ μάλιστα ὅταν δὲν εἶναι ἰσότονοι. Τὸ μέτρον τοῦ θορύβου(24), προϋπόθεσις τῆς ἐνοχλήσεως, εἶναι τὸ κρισιμώτερον στοιχεῖον πρὸς εὐόδωσιν τῆς σχετικῆς ἀντιδράσεως τοῦ ἐνοχλουμένου ἐν συναρτήσει φυσικὰ μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ τόπου καὶ χρόνου καὶ ἐν ὄψει τοῦ ἐνοχλουμένου προσώπου οὐχὶ πᾶς οἱοσδήποτε θόρυβος,

(17) Ὁ Β. G. Β. § 823 ἀναφέρει ρητῶς καὶ τὴν ὑγείαν· τὸ ἄρθρ. 914 ἡμετέρου ΑΚ (παρεκκλίνον τοῦ Β.G.Β.) δὲν ἀναφέρει τι σχετικῶς, πλὴν ὅμως αὕτη περιέχεται εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς προσωπικότητος καὶ καλύπτεται ὑπὸ ταύτης (57)· πρβλ. εἰδικώτερον κατωτέρω ἐν τῷ κειμένῳ.

(18) Πολλάκις ὁ αὐτὸς θόρυβος προερχόμενος ἀπὸ ἀγαπητὸν πρόσωπον δὲν δημιουργεῖ εἰς ἡμᾶς τὸ αὐτὸ ἐνοχλητικὸν συναίσθημα, ὅπερ δημιουργεῖται ὅταν ὁ θόρυβος προέρχηται ἀπὸ ἄλλο πρόσωπον· εἶναι παρατηρημένον ὅτι καὶ μεταξὺ ἀνθρώπων ἐχόντων τὰς ἰδίας συνηθείας ἢ τὰ αὐτὰ ἐνδιαφέροντα καὶ κλίσεις, ὁ ἐκ τούτων προκαλούμενος θόρυβος εἶναι ὀλιγώτερον ἢ καθ' ὅλου ἐνοχλητικὸς διὰ τοὺς ὁμοίους των· οἱ πατέρες καὶ οἱ σύζυγοι τοὺς κλαυθμηρισμοὺς τῶν νηπίων των ἢ τὴν στομαργίαν καὶ μουρμούραν καὶ «λόγου ἀκρασίαν» τῶν γυναικῶν των θεωροῦσιν ὡς θείαν μουσικήν(;) καὶ ἐκδήλωσιν τῆς ζωτικότητος τούτων, ἀπὸ τὴν γειτονικὴν ὅμως βρεφοτρόφον οἰκίαν ἐκπορευομένους ὡς ἀπαράδεκτον ἐνόχλησιν. Ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω ἡ συνήθεια φαίνεται παίζουσα σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ἀπάμβλυνσιν τῶν συναισθημάτων τούτων—καὶ πάλιν δὲ οἱ πατέρες καὶ οἱ σύζυγοι δύνανται νὰ βεβαιώσωσι τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές!

(19) Εἰς τὸ ἄρθρ. 1003 ΑΚ ὁ τοπικὸς παράγων τονίζεται ἰδιαιτέρως.

(20) Πρβλ. σχετικῶς Η a f t e r: ἔνθ' ἀνωτ. § 3/2, Η u g, εἰς τὴν ἐν σημ. 12 μελέτην σελ. 760.

(21) Περιπτώσεις π.χ. ἀναφερομένας εἰς λατομεῖα, ὀρνιθῶνας κλπ. ὅρα εἰς Τ ο ύ σ η: Ἐμπράγματον σελ. 214.

(22) Καὶ αἱ περὶ ἡσυχίας ἀστυνομικαὶ διατάξεις (περὶ ὧν δὲν πρόκειται ἐν τῇ παρούσῃ) ποιοῦνται διακρίσεις ὡς πρὸς τοῦτο καὶ τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους (: ὥραι ἡσυχίας!). Ἀπόφασις ὅμως τοῦ Pr. Oberverwaltungsgericht ἀπὸ 16/12/1929 (μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ L a s s a l y, ἔνθ' ἀνωτέρω σελ. 83) ἀναφερομένη εἰς ἐνοχλήσεις ἐκ φωνῶν ἀλέκτορος, ἀναφέρει ὅτι αὗται ἀποτελοῦσι οὐ μόνον ἐνόχλησιν ἀλλὰ δύνανται, νὰ ἀγάγωσι εἰς βλάβην τῆς ὑγείας καθ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι τῶν μεγαλοπόλεων λόγῳ τῶν ἰδιαζόντων τρόπων ζωῆς καὶ τῆς μετ' αὐτῶν συνδεδεμένης ἐλλείψεως ἡσυχίας καὶ νευρικῶν κλονισμῶν ἔχουν ἀνάγκην ἡσύχου καὶ μὴ ἔξωθεν διακοπτομένου ὕπνου.

(23) Κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας, καθ' οὓς τὰ παράθυρα εἶναι κλειστά, ἡ ἐνόχλησις εἶναι μικροτέρα.

(24) Πρβλ. ἀνωτ. σημ. 14 ἐν ἀρχῇ.

ἀλλὰ θόρυβος ἐντάσεως τοιαύτης ὥστε ἐξ αὐτῆς νὰ προκαλῆται ἀνησυχία καὶ περίσπασις τῆς προσοχῆς τοῦ ἄλλου([25]) ἐκ τῶν ἔργων του καὶ εὐρυτέρα ἐνόχλησις τούτου καὶ ἄλλαι συνέπειαι, περὶ ὧν κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. III, εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἐν συγκεκριμένῃ περιπτώσει θ' ἀπαγορευθῇ δικαστικῶς([26],[27]). Εἶναι μάλιστα δυνατὸν ὥστε θόρυβός τις νὰ καλύπτῃ ἄλλον θόρυβον μικροτέρας ἐντάσεως, ὁπότε ἐν περιπτώσει ἀδυναμίας πρὸς διάκρισιν ἑκατέρου, δημιουργὸς τῆς ἐνοχλήσεως εἶναι προδήλως ὁ ἰσχυρότερος.([28],[29])

Εἴπομεν ὅτι οὐχὶ πᾶς οἱοσδήποτε θόρυβος ἔσται ἀπαράδεκτος καὶ ἀπηγορευμένος, ἀλλ' ὁ ἐνοχλητικῆς διὰ τὸν ἄλλον ἐντάσεως τοιοῦτος· ἀληθῶς εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ἐνοχλουμένου (περὶ ὧν κατωτέρω) εἶναι δυνατὸν ν' ἀντιταχθῶσι δικαιώματα τοῦ θορυβοποιοῦ, ὁ θόρυβος δυνατὸν νὰ ᾖ συνυφασμένος μὲ εὐρυτέρας κοινωνικοοικονομικὰς ἐπιδιώξεις· εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας, ὡς εἴπομεν καὶ ἀνωτέρω, δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀνασταλῇ ἡ σύγχρονος ζωή, ἔργον τοῦ δικαστοῦ εἶναι ν' ἀνεύρῃ πότε πρόκειται περὶ τοιούτων θορύβων οἵτινες εἶναι συνυφασμένοι μὲ κοινωνικοὺς καὶ εὐρυτέρους οἰκονομικοὺς σκοποὺς([30]) τὴν ἐκ τῶν ὁποίων ἐνόχλησιν θὰ ὑποστῇ ὁ ἄλλος, προϋποτιθεμένου πάντοτε ὅτι ἐν τῇ ἐντάσει καὶ τῶν τοιούτων θορύβων δὲν συνεργάζονται ταπεινὰ ἐλατήρια πρὸς ἐνόχλησιν τοῦ ἄλλου ἢ ὑπαιτιότης τις τοῦ θορυβοποιοῦ ἐγκειμένη ἰδίᾳ εἰς τὴν παράλειψιν λήψεως τῶν προσφόρων πρὸς μείωσιν τοῦ θορύβου καὶ τῆς ἐνοχλήσεως μέτρων.([31])

Συντρεχόντων τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων στοιχείων καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν ἔντασιν (μέτρον) τοῦ θορύβου, προβάλλει ἀμέσως πρὸς λύσιν τὸ πρόβλημα ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις θὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ ἦχος εἶναι ἔντονος καὶ συνεπῶς ἐνοχλητικὸς (καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀνθυγιεινός), οὗτινος ζητήματος ἡ λύσις συνδέεται φυσικὰ μὲ τὸ ἐνοχλούμενον πρόσωπον (: ὁ αὐτὸς θόρυβος ἄλλην ἐνόχλησιν δυνατὸν νὰ προκαλῇ εἰς τὸν Α καὶ ἄλλην εἰς τὸν Β καὶ δὴ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον—ὁ Α εἶναι ἰδιαιτέρως νευρικὸς καὶ εὐέξαπτος ταρασσόμενος ἀπὸ τὸ ἐλάχιστον, εἶναι εἷς ἐκκεντρικὸς ἢ ὑποχονδριακὸς τοῦ θορύβου εὐόργητος καὶ ἀρνησίκοσμος, ἐν ᾧ ὁ Β εἶναι ἀπαθέστερος—ὁ Α εἶναι ἐπιστήμων ἐργαζόμενος πνευματικῶς καὶ ὀφείλων νὰ ᾖ συγκεντρωμένος διὰ τὰς ἐρεύνας του ἐν ᾧ ὁ Β εἶναι χειρῶναξ ἢ μάγειρος τερπόμενος ἴσως, ὡς ἐκεῖνοι τοῦ Μολιέρου, ἀπὸ τὰ ᾄσματα τοῦ γείτονος κλπ. κλπ.). Ἐν τῇ κρίσει περὶ τοῦ ἐντόνου καὶ

---

(25) Ἡ παμπόνηρος Ρέα εἰς τὸν θόρυβον τῶν Κορυβάντων προσέφυγε, μεταξὺ ἄλλων τεχνασμάτων, διὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν Δία ἀπὸ τὸν ἰδιοπαιδοτρῶγον ἀδελφὸν καὶ σύζυγόν της Κρόνον.

(26) Ἐκ τοῦ ἄρθρου 1003, καίτοι εἰς ἄλλην περίπτωσιν ἀφορῶντος, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συναχθῇ ἐπιχείρημά τι περὶ τοῦ ὕψους τοῦ θορύβου (: νὰ μὴ παραβλάπτῃ ο ὐ σ ι ω δ ῶ ς τὸν ἄλλον).

(27) Οὐχὶ συνεπῶς θόρυβος μὴ ἐνοχλῶν, διότι π.χ. καλύπτεται ὑπὸ ἄλλου ἰσχυροτέρου. Πρβλ. ἀμέσως κατωτέρω ἐν τῷ κειμένῳ.

(28) Ἐκ τοῦ γεγονότος μάλιστα ὅτι ἐκ τοῦ μείζονος θορύβου ἐκαλύφθη ἄλλος ἐλάσσων εἶναι δυνατόν, ὡς παρατηρεῖ ὁ H a f t e r, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 5, νὰ προκληθῶσιν ἀτυχήματα ἰδίᾳ κατὰ τὴν κυκλοφορίαν.

(29) Καὶ ὁ ἰσχυρότερον θορυβῶν καὶ τὸν ἄλλον θόρυβον καλύπτων δὲν δύναται νὰ νομιμοποιηθῇ ζητῶν κατάπαυσιν τοῦ ἀσθενεστέρου.

(30) Πρβλ. σχετικῶς O f t i n g e r : εἰς S. J. Zeit. 1959/97 ἐπ.

(31) Πρβλ. σχετικῶς καὶ O f t i n g e r : Larm bekampfung κλπ. σελ. 7, H u g, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 760 ἐπ., καὶ σχετικὰς ἀποφάσεις τοῦ R. G. Z. παρατιθεμένας ἐν σημ. 125 ἐπ. τοῦ μνημονευθέντος βιβλίου τοῦ L a s s a l y. Πολὺ διδακτικὴ πρόσφατος ἀπόφασις τοῦ B. G. H. ἀπὸ 14/4/54 (καταχωριζομένη εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Lassaly σελ. 112 ἐπ.) ἀναφερομένη εἰς τὸν § 906 τοῦ B. G. B. (σχετικὸν ἄρθρ. 1003 ἡμετέρου ΑΚ) δυναμένη ὅμως νὰ τύχῃ καὶ εἰς τὸ θέμα μας ἐφαρμογῆς, τῷ ὄντι δὲ τὸ BGH δέχεται κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ἐπὶ πλειόνων μισθωτῶν : ἡ συγκατοίκησις—λέγει τὸ BGH (ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην) δημιουργεῖ μίαν κοινότητα καὶ ἀπαιτεῖ μίαν ἀμοιβαίαν κατανόησιν καὶ συμπεριφορὰν στηριζομένην εἰς τὴν § 242 (ΕΑΚ ἄρθρ. 288)· συνεπῶς ὁ ἐναγόμενος μισθωτὴς ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὰ ἀναγκαῖα μέτρα ὥστε ὁ ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἐργατῶν θόρυβος νὰ μὴ ἐνοχλῇ τοὺς ἄλλους μισθωτὰς ἢ ἡ ἐνόχλησις νὰ ᾖ ἐλαχίστη.

ἐνοχλητικοῦ τοῦ δημιουργουμένου θορύβου δὲν θ' ἀποβλέψωμεν εἰς τὸ ἐμφανιζόμενον ὡς ἐνοχλούμενον πρόσωπον κ α θ ' ἑ α υ τ ό, δηλ. τὸ κριτήριον περὶ τῆς ἐνοχλήσεως ἐκ τοῦ θορύβου δὲν θὰ εἶναι ὑποκειμενικόν, ἀλλ' ἀντικειμενικὸν—ἐ ἀ ν π ᾶ ς φυσιολογικὸς ἄνθρωπος, ὁμότεχνος φυσικὰ πρὸς τὸν ἐμφανιζόμενον ὡς ἐνοχλούμενον καὶ εἰς τὸν αὐτὸν ἠχητικὸν χῶρον διαμένων εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνοχλῆται ἀπὸ τὸν προκαλούμενον θόρυβον,([32]) ἀτομικαὶ εὐαισθησίαι καὶ ὑπερβολαὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τύχωσιν προστασίας ὑπὸ τοῦ Δικαίου ὅταν μάλιστα ἡ προστασία αὕτη θὰ ἐπέφερε καταθλιπτικὴν κατάστασιν διὰ τὸν ἄλλον, ἴσως δὲ καὶ οἰκονομικὴν καταστροφήν του.([33])

Κατωτέρω ἀριθ. III ἔσται ὁ λόγος περὶ τῶν ἐκδηλώσεων τῶν θορύβων ἐπὶ τῆς ὑγείας, ἐλευθερίας καὶ ἄλλων προστατευομένων ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἐπιζημίων συνεπειῶν· πᾶσαι αἱ συνέπειαι αὗται δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰ μὴ ἐκδηλώσεις καὶ ἀκολουθήματα τῆς ἐκ τοῦ θορύβου διαταραχῆς τῆς ἡσυχίας τῶν προσώπων· ὁ κίνδυνος τῆς ὑγείας τῶν ἐναγόντων ἐνοίκων (γειτονικῆς) οἰκίας (πρβλ. σχετικὰς ἀποφάσεις περὶ ὧν σημ. 34) δέον ν' ἀναζητηθῇ εἰς τὸ ὅτι ὁ θόρυβος ἐκ τῶν πλησίον εὑρισκομένων ζώων καὶ ἀμαξῶν διαταράσσει τὴν ἡσυχίαν αὐτῶν (τῶν ἐναγόντων) ὥστε ν' ἀναμένωνται δυσμενεῖς ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς καταστάσεως αὐτῶν εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως.([34])

Ἡ ἐκ τοῦ συνεχοῦς λοιπὸν θορύβου διατάραξις τῆς ἡσυχίας καὶ ἡ ἐκ ταύτης προκαλουμένη ἀγωνία καὶ ψυχικὴ κατάθλιψις θ' ἀποβῶσι κρίσιμα στοιχεῖα ἀναγκαστικῆς παρεκκλίσεως τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ τῆς φυσιολογικῆς του πορείαςιι.([35,36])

III

Αἱ ἔννοιαι θόρυβος—ἦχος, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθησαν, καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν ἐνοχλήσεις, δὲν παρουσιάζουσιν ἐνδιαφέρον μόνον διὰ τοὺς περὶ τὴν ἠχητικήν, ἀκουστικὴν ἢ τὴν ἰατρικὴν ἐν γένει ἀσχολουμένους, οὔτε σχετίζονται ἁπλῶς μὲ τὸν συναισθηματικὸν κόσμον τοῦ ἐνοχλουμένου ὡς φαινόμενα ἄνευ περαιτέρω συνεπειῶν, ἀλλ' ὅλως τοὐναντίον παρουσιάζουσι μέγα πρακτικὸν διάφορον καὶ διὰ τοὺς νομικούς, καθ' ὅσον ἐπιδρῶσιν ἐπιζημίως ἐπὶ ἐννόμως προστατευομένων ἀγαθῶν. Γεννᾶται λοιπὸν ἀμέσως τὸ ζήτημα ποῖα ταῦτα καὶ τίνα τὰ ἐπὶ τούτων δικαιώματα καθ' ὧν αἱ προσβολαί, ὥστε, μετὰ τὸν καθορισμὸν τούτων νὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ προσδιορισθῇ ἡ κατὰ τῶν θορύβων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐνοχλήσεων ἀντίδρασις καὶ ἡ σχετικὴ δικαστικὴ προστασία. Κατωτέρω δειχθήσεται ὅτι αὐτὸ τοῦτο τὸ πολυτιμότερον τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν, ἡ ὑγεία, εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐπρόσβλητον καὶ ἐκτεθειμένον εἰς τοὺς ἐκ τῶν

---

(32) H a f t e r : ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 49 καὶ αὐτόθι σημ. 33, H u g, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 760, ἀλλὰ καὶ L a s s a l y, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 106 ἐπ. (: καὶ ὁ νευρικὸς εἶναι προστατευτέος). Τὸ αὐτὸ ἀντικειμενικὸν κριτήριον γίνεται δεκτὸν προκειμένου περὶ θορύβων προβλεπομένων ἐν ἄρθρῳ 1003 ΑΚ.

(33) Προκειμένου περὶ θορύβων ἐξ ἐργοστασίων, καταστημάτων ἢ ἄλλων ἐπιχειρήσεων τὰ Γερμανικὰ δικαστήρια ἐπανειλημμένως ἀπεφήναντο ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ λῆψις ὅλων τῶν συγχρόνων τεχνικῶν ἀντιηχητικῶν μέσων πρὸς μείωσιν ἢ ἄρσιν τῆς ἐνοχλήσεως τῶν περιοίκων. Πληθὺν τοιούτων ἀποφάσεων παραθέτει ὁ L a s s a l y ἰδίᾳ σ. 109 ἐπ., ὅρα καὶ O f t i n g e r : Larmbekampfung σ. 134 ἐπ. (: Humanisierung der Technik).

(34) Πρβλ. σχετικὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἑλβετικοῦ Ἀκυρωτικοῦ παρὰ O f t i n g e r, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 23 (ἔνθα καὶ σχετικαὶ παρατηρήσεις).

(35) Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν «συνήθειαν» εἰς τοὺς θορύβους (πρβλ. ἀνωτ. σημ. 18) δὲν εἶναι, ψυχολογικῶς ἐξεταζόμενον, τίποτε ἄλλο εἰμὴ ἐξασθένησις τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ ἀπώλεια ἢ μείωσις τῆς ἀκοῆς. H a f t e r σελ. 15.

(36) Πρβλ. σχετικῶς καὶ Ἀ ν δ ρ ο ῦ τ σ ο ν : Ψυχολογία σελ. 82 (: Καθ' ὅλου τὸ σῶμα εἶναι τὸ μέσον δι' οὗ ἡ ψυχὴ λαμβάνει γνῶσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου καὶ ἐνεργεῖ ἐν αὐτῷ· ἰδίᾳ ἡ σχέσις τῶν ψυχικῶν καὶ τῶν σωματικῶν φαινομένων ἐκδηλοῦται ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ αὐτῶν ἐπιδράσει... ἐκ τοῦ σώματος ἐξαρτᾶται ἡ ψυχικὴ διάθεσις καὶ τὰ ψυχικὰ φαινόμενα ἐπιδρῶσι ἐπὶ τὸ σῶμα πολυειδῶς· ἡ ὀργὴ προξενεῖ ἐρυθρίασιν, ἡ φρίκη ὠχρότητα...).

θορύβων κινδύνους—σωματικαὶ καὶ ψυχικαὶ διαταραχαὶ (ἀλλὰ καὶ ἄλλαι περιουσιακαὶ ζημίαι) εἶναι δυνατὸν ν' ἀποτελέσουν τὸ adaequatuus τῶν θορύβων.(37)

Ἂς ἀποβλέψωμεν κατὰ πρῶτον εἰς τὰς διαταραχὰς τὰς προκαλουμένας ἐκ θορύβων κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας καὶ εἰδικώτερον κατὰ τὰς συνήθεις ὥρας τοῦ ὑγειοδότου ὕπνου(38). Περὶ τῆς σημασίας καὶ ἀξίας τοῦ ὕπνου ἀναφορικῶς πρὸς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν(39), τὴν ὑγιείαν καὶ ζωὴν ἐν γένει, δὲν εἶναι ποσῶς ἀναγκαῖον νὰ γίνῃ λόγος· δεδομένου δὲ ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι (ἀσθενεῖς, μικρὰ παιδία, ἀτροφικοὶ χρήζοντες μείζονος ἀναπαύσεως κλπ.) χρήζοντες ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των ἄλλων ἢ καὶ περισσοτέρων ὡρῶν ὕπνου, εἶναι πρόδηλον ὅτι οὗτοι μένουσιν ἀπροστάτευτοι ἀπὸ τὰς προβληματικῆς ἐν πολλοῖς ἰσχύος καὶ ἐκτελέσεως ἀστυνομικὰς διατάξεις(40)— θόρυβος καὶ διαταραχὴ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου σημαίνει κατ' οὐσίαν στέρησιν ἑνὸς τῶν στοιχείων τῆς ζωῆς, ὁπότε μοιραίως ἐπέρχονται ωωματικαὶ ἢ ψυχικαὶ διαταραχαὶ(41) καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ ἄνθρωποι «δύνανται νὰ μεταστῶσιν εἰς αἰωνίαν νύκτα»!

Ἤλθωμεν ἤδη εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν ὄργανον τοῦ σώματος δι' οὗ ὁ ἄνθρωπος εἰσδέχεται τοὺς ἤχους, τὸ οὖς, καὶ ἴδωμεν μή τοι τοῦτο ὑφίσταται ὀργανικὰς ἀλλοιώσεις ἐκ τῶν θορύβων καὶ ποίας ἐκτάσεως καὶ τίνες αἱ περαιτέρω συνέπειαι τῶν ὀργανικῶν τούτων ζημιῶν(42). Τιθεμένης κατὰ μέρος τῆς βλάβης τῆς προκαλουμένης ἐκ τῆς τυχὸν διατρήσεως τοῦ τυμπάνου ἐξ ὑπερβολικῶν κρότων καὶ συνισταμένης εἰς ἄμεσον κωφότητα(43), ἐξεταστέον τὰς ἐπὶ ἄλλων μερῶν τοῦ ὠτὸς (ἢ καὶ ἐπὶ ταὐτοῦ τοῦ τυμπάνου) προκαλουμένας ζημίας (: ἀκουστικὰ τραύματα) ἐκ θορύβων, οἷοι οἱ ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης μελέτης διαγραφέντες. Οὕτως εἶναι ἰατρικῶς διαπεπιστωμένον ὅτι οἱ τοιοῦτοι θόρυβοι, συνεχεῖς μάλιστα ὄντες(44), δύνανται νὰ προκαλέσωσι κόπωσιν τοῦ ἀκουστικοῦ ὀργάνου μὲ συνέπειαν τὴν προσωρινὴν παῦσιν τῆς ἀκοῆς καὶ εἰς παρατεινομένας ὑψηλὰς ἐντάσεις φθάνομεν εἰς ἀνατομικὰς ἀλλοιώσεις τοῦ ἀκουστικοῦ ὀργάνου καὶ

(37) Πρβλ. Peyser: Vom Labyrinth aud gesehen... Plauderein über unser Ohr als Kulturgut σελ. 171 ἐπ., Oftinger: Larmbekampfung σελ. 13 (: αἱ ἀνησυχίαι ἃς προκαλεῖ ἡ σύγχρονος τεχνικὴ μὲ τοὺς θορύβους καθ' ὅλον τὸ ἡμερονύκτιον ἀποτελεῖ eine der auffalligsten Degenerationserscheinungen unserer Zeit).

(38) Ὑπάρχουν ἀστυνομικαὶ διατάξεις ἀπαγορεύουσαι τοὺς θορύβους κατὰ τὰς «ὥρας ἡσυχίας» ἃς ὁρίζει ἡ ἀστυνομία· κατὰ πόσον αὗται εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῶσι ἢ ἐφαρμόζονται εἶναι ἄλλο ζήτημα· πρβλ. κατωτέρω ἐν τῷ κειμένῳ ἀριθ. IV καὶ κατωτ. σημ. 40.

(39) Περὶ τῶν αἰτίων τῶν προκαλούντων τὸν ὕπνον καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς σχέσεως τούτου πρὸς τὴν κόπωσιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος πρβλ. Ἀνδρουτσον, ἔνθ' ἀνωτ. § 70 (: ἐσχάτη πασῶν ὑπνοῖ ἡ ἀκοὴ διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως παντὸς θορύβου), Βορρέαν: Ψυχολογία § 147 ἐπ.

(40) Ὡς ἐκ τοῦ σημερινοῦ τρόπου διαβιώσεως ἐν πολυκατοικίαις, ἐπαγγελματίαι εἰσῆλθον εἰς ἐσωτερικοὺς χώρους, μὴ εὐχερῶς ἐπιβλεπομένους, ἐργαζόμενοι καθ' ὅλας τὰς ὥρας καὶ ποικιλοτρόπως θορυβοῦντες· ὅστις ἐδοκίμασε τὸ ἐπαλλήλως κροτοῦν σίδηρον τοῦ ῥάπτου, τοὺς μετὰ τῆς ὑπαλλήλου του γέλωτας καὶ χαριεντισμούς, τὴν τερψίθυμον κιθάραν του κλπ. κλπ. δύναται νὰ γνωρίζῃ πολλὰ τὰ ἐπιβεβαιωτικὰ· πρβλ. καὶ ἀνωτ. σημ. 38, καὶ κατωτ. ἐν τῷ κειμένῳ IV.

(41) Hafter, ἔνθ' ἀνωτ. 11. «Ὑγιεία ἐστὶ συμμετρία τῶν πρώτων σωματικῶν δυνάμεων...» (Λεξικὸν Σουΐδα ὑπὸ λέξ.), «ὑγιεία καὶ νοῦς ἀγαθὰ τῷ βίῳ δύο».·Ἀξιοσημείωτος ἡ ἀπόφασις ἐν S. J. Zeit. 1953/221 (ἀριθ. 95), ἡ ὁποία ὅμως ἀναφέρεται εἰς διατάραξιν προκαλουμένην ἐκ τοῦ φωτὸς (κατὰ τὴν νύκτα φωτιζομένης) ρεκλάμας.

(42) Ἐξαίρετα ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην τὰ βιβλία τῶν Rüedi-Furrer: Das akustische Trauma, καὶ Peyser: Vom Labyrinth aus gesehen...· τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ διὰ τὸ πλούσιον αὐτοῦ ἱστορικὸν καὶ μυθολογικὸν ὑλικόν.

(43) «Κτύπου ἀχώ, χάλυβος διῆξεν ἄντρων μυχόν» κατὰ τὸν τραγικὸν (Αἰσχ. Προμηθεὺς 132). Ἀλλὰ εἰς τὸ «Φραγγέλιον» τοῦ Βέλμου (ἀριθ. 48/1927) ἀναγιγνώσκομεν μεταξὺ τῶν ἄλλων μακαρισμῶν: Μακάριοι οἱ κωφοί, ὅτι αὐτοὶ οὐ μουσικὴν Ἑλληνικὴν ἀκούσωσιν!

(44) Ἰδίᾳ εἰς θορυβώδεις ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργοστάσια ἔνθα τὸ φαινόμενον παρατηρεῖται συχνὰ εἰς τοὺς ἐκεῖ ἐργαζομένους. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἀναφορικῶς πρὸς τὰ γενόμενα ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων σχετικὰ πειράματα πρβλ. τὰ ἀνωτ. σημ. 42 βιβλία.

ἱστολογικὰς τούτου μεταβολὰς καταληγούσας εἰς κλασσικοὺς ἐπαγγελματικοὺς τραυματισμοὺς τοῦ ὀργάνου τῆς ἀκοῆς· ἐν συνεχείᾳ βλάβαι τοῦ λαβυρίνθου(45) εἶναι λίαν ἐνδεχόμεναι (ἅς, τινές, ὀνομάζουσιν, ἀνεπιτυχῶς ὅμως, ἐσωτερικὴν ὠτίτιδα)(46) δυνάμεναι νὰ προκαλέσωσι σὺν τῇ καταστροφῇ ἢ τῇ ἐξασθενήσει τῆς ἀκοῆς καὶ ἀπωτέραν μείωσιν τῆς διανοητικῆς ἱκανότητος(47). Ὅταν δὲ τὸ πρόσωπον ἀνήκῃ εἰς τὸν λεγόμενον «ἀκουστικὸν τύπον» ἡ ἐκ τῆς μειώσεως τῆς ἀκοῆς πνευματικὴ ζημία ἔσται μείζων.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποστῇ, ὡς τὸ μᾶλλον εὐπαθές, τὴν μεγαλυτέραν βλάβην ἐκ τῶν θορύβων καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν ἐνοχλήσεως εἶναι τὸ νευρικὸν σύστημα, ἡ βλάβη τοῦ νευρικοῦ συστήματος μὲ τὸν ἐξ αὐτοῦ ψυχικὸν ἀντίκτυπον, δὲν εἶναι ποσῶς κατωτέρα ἄλλων ὀργανικῶν παθήσεων(48). Ἐκ τοῦ συνεχοῦς θορύβου εἶναι δυνατὸν νὰ προκληθῶσι νευρωτικὰ συμπτώματα, ἐγερσιμότης τῶν νεύρων καὶ ἐρεθισμὸς τοῦ νευρικοῦ συστήματος καθ' ὅλου(49) καὶ ψυχικαὶ διαταραχαὶ(50) (ὑπολαλίαι, ὑπνοβασίαι, ἰδίᾳ μελαγχολίαι καὶ φοβία) χρήζουσαι ἐν συνεχείᾳ ἐπεμβάσεως ψυχοθεραπευτοῦ, καὶ τοῦτο οὐ μόνον εἰς πρόσωπα ἔχοντα νευρικήν τινα προδιάθεσιν ἣν ἐπιτείνουν αἱ ἐκ τῶν θορύβων ἐνοχλήσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς πρόσωπα τέως ὑγιῶς ἔχοντα καὶ νευρωτικὰ ἀποβαίνοντα.(51)

Ἀλλ' αἱ ἐκτεθεῖσαι ἐπιβλαβεῖς συνέπειαι τῶν θορύβων ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ δὲν εἶναι αἱ μόναι δυναταί· οὕτως, εἶναι ἰατρικῶς ἐξηκριβωμένον(52) ὅτι ἐξ ἐντόνων καὶ διαρκῶν θορύβων εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ αὔξησις τῆς πιέσεως, καρδιακαὶ διαταραχαὶ καὶ διάφορα ἄλλα schok, ἀκόμη καὶ διαταραχαὶ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, κεφαλόπονοι κλπ., ἅτινα φαινόμενα δυνατὸν νὰ ὦσιν ἁπλῶς παροδικά, πάντως ὅμως ἀποτελοῦσι κατάστασιν ἀνθυγιεινὴν καὶ ἀπαράδεκτον.(53)

Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω σκιαγραφηθεῖσαι ἐπενέργειαι τοῦ θορύβου ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ συνεπάγονται ἀναμφιβόλως προσβολὴν τῆς ὑ γ ι ε ί α ς, ἧς οὐδὲν ἄλλο κτῆμα εἶναι τιμιώτερον (: «τὸ μεῖζον ἀγαθὸν ἀνθρώποις» τοῦ Σωκράτους)(54) εἴτε μὲ μονίμους, εἴτε μὲ παροδικὰς ἀλλὰ περιοδικὰς συνεπείας.(55)

Ὁ B.G.B. μὴ περιέχων διάταξιν εἰδικὴν περὶ προστασίας τῆς προσωπικότητος ἐν τῇ περιπτωσιολογικῇ ἀναφορᾷ τῶν προστατευομένων ἀγαθῶν εἰς ἣν προβαίνει ἐν

(45) Διατὶ τὸ λεπτότατον τοῦτο μέρος τοῦ ὠτὸς ὠνομάσθη «λαβύρινθος» (λαβύρινθος τῶν Φαραώ, τῆς Κνωσσοῦ κλπ.) καὶ παρὰ τίνος καὶ τίς ἡ πρὸς τὸ νοεῖν σχέσις τούτου ὅρα τὸ ἀνωτέρω μνημονευθὲν βιβίον τοῦ P e y s e r, ἰδίᾳ σελ. 9 ἑπ., πρβλ. καὶ H a f t e r, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 6, 11, O f t i n g e r: Larmbekampfung σελ. 7, H o g g e r: Das Larmproblem in der Industrie ἐν S. Techn. Zeit. 47/769 ἑπ. ἰδίᾳ σελ. 771, B o r r é a: Ψυχολογία § 44.

(46) Πρβλ. σχετικῶς R ü e d i - F u r r e r: Das akustische Trauma σελ. 4 ἑπ.

(47) Ὅταν μάλιστα ὁ πάσχων εἶναι καὶ ἄλαλος (: κωφάλαλος).

(48) Ἀκριβῶς δὲ αἱ βλάβαι τοῦ νευρικοῦ συστήματος διεκτραγωδοῦνται ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς θορύβους.

Ὁ ὑπογράφων ὁρκίζεται εἰς τὰ Ὕδατα τῆς Στυγός, ὅτι μὴ γνωρίζων τὴν ἀσθένειαν ταύτην δὲν δύναται καὶ νὰ νοήσῃ ἐπαρκῶς τὸ μαρτύριον τοῦτο τῶν συνανθρώπων!!!

(49) Πρβλ. σχετικῶς B o r r é a n: Ψυχολογία §§ 26 ἑπ., 31, Ἀ ν δ ρ ο ῦ τ σ ο ν: Ψυχολογία σελ. 82.

(50) O f t i n g e r, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 11 καὶ τὰς αὐτόθι σημ. 32 παραπομπάς, καὶ σελ. 13.

(51) Πρβλ. σχετικὰς ἀποφάσεις εἰς L a s s a l y, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 109.

(52) Πρβλ. σχετικῶς H o g g e r, ἔνθ' ἀνωτ. (σημ. 45) σελ. 769 ἑπ., H a f t e r, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 7 ἑπ., O f t i n g e r, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 7 ἑπ. καὶ τοὺς παρ' αὐτῶν σημειουμένους, ἰδίᾳ δὲ τὰ ὑπὸ τῶν R ü e d i - F u r r e r: Das akustische Trauma ἀναφερόμενα πειράματα.

(53) Πρβλ. ἰδίᾳ H o c h s t r a s s e r, Die Verletzung personlicher Güter σελ. 32 (... gehort hierher ... der Schutz der f ü n t S i n n e g e g e n lhadigende Einflüsse).

(54) (Πλάτωνος) Γοργίας 452. Ὅρα Λουκιανοῦ (ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος) «οὐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων ἀγαθῶν ἔστ' ἂν τοῦ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ...».

(55) Πρβλ. H o c h s t r a s s e r, ἔνθ' ἀνωτ.

§ 823 ἀναφέρει ρητῶς καὶ τὴν ὑ γ ι ε ί α ν(56)· ἀλλαχοῦ (π.χ. ἐν Ἑλβετίᾳ, ἄρθρ. 28 Ἑλβ. Κώδ.) καὶ παρ' ἡμῖν, δὲν ἀμφισβητεῖται ποσῶς ὅτι ἡ ὑγιεία οὖσα καὶ αὕτη «ἓν ἐκ πολλῶν»(57) ἀποτελεῖ συγχρόνως ἓν τῶν στοιχείων(58) τῆς προσωπικότητος(59) καὶ τοῦ ἐπ' αὐτῆς δικαιώματος (ἄρθρ. 57 ἡμετέρου ΑΚ) προστατευομένη καθ' ὃν τὸ μνησθὲν ἄρθρον διαλαμβάνει τρόπον καὶ ἔκτασιν (πρβλ. εἰδικώτερον κατωτέρω ἀριθ. V), καθ' ὃ μάλιστα διὰ τὴν προσβολὴν τοῦ ἐν λόγῳ δικαιώματος δὲν εἶναι ποσῶς ἀναγκαῖον νὰ συντρέχῃ παρὰ τῷ προσβάλλοντι καὶ τὸ ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον (πταῖσμα)(60) (πρβλ. σχετικῶς καὶ ἄρθρ. 929, 932).

Ἀλλὰ καὶ παντοίων περιουσιακῶν ζημιῶν, πρόξενος δύναται νὰ ᾖ ὁ θόρυβος, ζημιῶν εἴτε συνυφασμένων μὲ τὴν προσβολὴν τῆς ὑγείας καὶ ἐμφανιζόμενων ὡς συνεπειῶν ταύτης(61), εἴτε καὶ αὐτοτελῶς ὑπαρχουσῶν. Οὕτως, αἱ ἐκ τοῦ θορύβου ἐνοχλήσεις εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέσωσι μείωσιν τῆς δραστηριότητος καὶ ἐνεργητικότητος τοῦ προσώπου, ἐνδεχομένην ἀνικανότητα αὐτοῦ δι' ὡρισμένα ἐπαγγέλματα (π.χ. κωφὸς ἢ βαρύκοος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ᾖ σωφέρ), μείωσιν τῆς πρὸς ἐργασίαν τινὰ ἐπιδόσεως καὶ μάλιστα ἐπὶ πνευματικῆς ἐργασίας(62) ἥτις ἀπαιτεῖ ὁλοσχερῆ συγκέντρωσιν, ἢ ἐπὶ προφορικῆς διδασκαλίας δι' ἣν ὁ παράγων τῆς ἀκοῆς εἶναι οὐσιώδης, καὶ αἵτινες πᾶσαι δυσχεραίνονται οὐσιωδῶς ἢ ἐντελῶς ἐμποδίζονται (63,64). Περαιτέρω ἡ ἐκ τῶν ἀνωτέρω θορύβων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐνοχλήσεων ζημία δύναται νὰ ἔχῃ ἀντίκτυπον εἰς τὴν ἀξίαν γειτονικῶν ἀκινήτων, ἢ ἐπὶ τῆς πελατείας γειτνιαζόντων ξενοδοχείων κλπ. κλπ., πολλάκις δὲ καὶ πρόκλησιν ἐμμέσων ζημιῶν (: ἐκ τοῦ θορύβου ἀφηνίασε τὸ ζῷον μου καὶ κατέστρεψε τὸ Α πρᾶγμα). Περαιτέρω οἱ ἀνωτέρω σκιαγραφηθέντες θόρυβοι καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν ἐνοχλήσεις συνιστῶσι τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 984]1

---

(56) Ἡ ἔννοια τῆς προσβολῆς τῆς ὁποίας δὲν ἀφίσταται τῶν ἐδῶ διδασκομένων· περὶ τῆς σχέσεως τῆς § 823/1 τοῦ B.G.B. πρὸς τὸ ἄρθρ. 1 καὶ 2 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Γερμανικοῦ Συντάγματος ὅρα εἰς Arch. fur civ. Pra. 1959/3 ἐπ.

(57) Εἰδικώτερον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ ὄργανα τῶν πέντε αἰσθήσεων καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν ἐπενεργείας, πρβλ. G r i o t : Das Recht am eigenen Korper σελ. 41 ἐπ. ἰδίᾳ σελ. 42.

(58) Ἡ προσωπικότης εἶναι τι τὸ ἀδιαίρετον· ὁμιλοῦμεν περὶ στοιχείων ἀπαρτιζόντων ταύτην ἁπλῶς πρὸς δήλωσιν τοῦ περιεχομένου τῆς προσωπικότητος καὶ τοῦ ἐπ' αὐτῆς δικαιώματος καὶ διὰ πρακτικοὺς λόγους. Ἡ ὑγεία στηρίζεται εἰς τὸ ἀπρόσβλητον τοῦ ὀργανισμοῦ.

(59) Ἡ Ὑγιεία δὲν εἶναι πλέον θεά, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι (καὶ ἡμεῖς) ἔπινον τὸ τελευταῖον ποτήριον ἐν τῷ συμποσίῳ, ἀλλά τι τὸ πεζότερον καὶ τῆς θεᾶς ἀναγκαιότερον χρῆζον καὶ αὐτὸ καὶ ἀπολαῦον τῆς προστασίας τοῦ ΑΚ.—Πῶς ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ «σώματος» (: dominus membrorum suorum nemo videtur D 9.2.13 πρ.) ἀπέρρευσεν ἡ ἔννοια τῆς προσωπικότητος πρβλ. τὸν G r i o t, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 5 ἐπ., ὅρα ἐν γένει καὶ W e s t e r m a n n : Person und Personlichkeit als Wert im Zivilrecht (1957) ἰδίᾳ σ. 17 ἐπ., ἀλλὰ καὶ H u b m a n n : Personlichkeitsrecht σ. 169 ἐπ. περὶ τῆς ἐννοίας τῆς προσωπικότητος ἀπὸ ψυχολογικῆς ἐπόψεως πρβλ. B o r r é a n : Ψυχολογία § 142.

(60) Πρβλ. εἰδικώτερον μελέτην μου : Ἡ ἀγωγὴ ἐπὶ παραλείψει σελ. 31 ἐπ.

(61) Πρβλ. ἄρθρ. 57 ἐδ. 1 ἐν ἀντιβολῇ πρὸς ἐδ. 2, ὅρα καὶ ἄρθρον 929 καὶ ἡμετέραν : Ἀγωγὴν ἐπὶ παραλείψει σ. 31 ἐπ.

(62) Πρβλ. G r i o t ἔνθ' ἀνωτ. σ. 7, H a f t e r, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 7. 9, 11, 16.

(63) Ὡς ἀναφέρει ὁ H a f t e r σ. 10 τῷ 1617 ἡ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἰέννης διὰ παρερμηνείας νόμου τινὸς τοῦ Πανδέκτου ἀπεφήνατο ὅτι εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Πανεπιστημίου δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀσκῶνται θορυβώδη ἐπαγγέλματα...O tempora o mores !

(64) Προσθετέον ἐνταῦθα : δεδομένου ὅτι ἡ ἐλευθερία, ἑτέρα αὕτη ἐκδήλωσις τοῦ ἐπὶ τῆς προσωπικότητος δικαιώματος δὲν περιορίζεται κατὰ τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις εἰς μόνην τὴν σωματικὴν ἐλευθερίαν (ὥστε μόνον ὁ ταύτης στερῶν τὸν ἄλλον νὰ θεωρῆται προσβάλλων τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς προσωπικότητος) ἀλλὰ ἐκτείνεται (πρβλ. RGZ 97/343) καὶ εἰς πνευματικὰς ἐκδηλώσεις τῆς βουλήσεως καὶ εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἐν γένει δραστηριότητα τοῦ προσώπου καὶ τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του (πρβλ. σχετικῶς καὶ ἡμετέραν Ἀγωγὴν ἐπὶ παραλείψει σ. 32 καὶ αὐτόθι φιλολογίαν, καὶ μελέτην μου : Ἡ οἰκονομικὴ ἀνισότης τῶν συμβαλλομένων κλπ. σ. 1 ἐπ., ἔτι δὲ καὶ H u b m a n n ἐν τῇ ἐν σημ. 59 μελέτῃ § § 29 ἐπ., 31 ἐπ. καὶ H o c h s t r a s s e r, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 31 ἐπ.) ἔπεται ὅτι ἡ ἕνεκα τῶν θορύβων γιγνομένη παρακώλυσις τοιούτων ἐκδηλώσεων (π.χ. δυνατότης διδασκαλίας κλπ.) ἐμπίπτει καὶ εἰς τὴν ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 57 ἀναφερομένη εἰς ἄλλο ἢ ἡ ὑγεία στοιχεῖον τῆς προσωπικότητος (=ἐλευθερίαν).

(πρβλ. καὶ 989) ΑΚ διαγραφομένην προσβολὴν τῆς νομῆς διὰ διαταράξεως(65), ὡς ἐπίσης τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1108 ΑΚ ἀναφερομένην προσβολὴν τῆς κυριότητος «ἄλλως ἢ δι' ἀφαιρέσεως ἢ κατακρατήσεως».(66)

IV

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι πρὸς προστασίαν κατὰ τῶν θορύβων (καὶ ἐξ αὐτῶν ἐνοχλήσεων) ὑπάρχουσιν ἀστυνομικαὶ διατάξεις ἀφορῶσαι εἰς ὡρισμένας «ὥρας ἡσυχίας»(67) καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ποινικὸς Κῶδιξ (ἄρθρ. 417) τιμωρεῖ διὰ πταισματικῆς ποινῆς ὅσους δι' ὑπερβολικῶν κρότων κλπ. ταράσσουσι δημοσίως τῶν κατοίκων τὰς ἀσχολίας ἢ νυκτερινὴν ἡσυχίαν. Ἀλλὰ τόσον αἱ ἀστυνομικαὶ ὅσον καὶ αἱ λοιπαὶ Ποινικοῦ Κώδικος διατάξεις, ἐναρμονίως πρὸς ἀλλήλας κατὰ τοῦτο βαίνουσαι, προβλέπουσι γεγενημένας ἤδη παραβάσεις, εἰς τὸ παρελθὸν τελεσιουργούμενα ἀδικήματα, οὐδεμίαν δὲ δύνανται νὰ παράσχωσι προστασίαν διὰ τὸ μέλλον (: μόνον σωφρονισμὸς διὰ τῆς τιμωρίας). Ὁ libertinus θορυβοποιὸς θὰ προτιμήσῃ νὰ ἐξαγοράσῃ (εὐκολώτατον ἄλλως τε) τὴν ποινὴν ἐφ' ὅσον μάλιστα τὸ καταβλητέον ποσὸν εἶναι ἐλάχιστον ἢ οὐσιωδῶς ἔλασσον τοῦ συνεπείᾳ τοῦ θορύβου ὑλικοῦ κέρδους, καὶ οἰστρηλατούμενος ἀπὸ τὸ ἀκάθεκτον θράσος του θὰ διαχλευάζῃ καὶ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἄλλων(68). Μὴ λησμονῶμεν προσέτι ὅτι αἱ ἀστυνομικαὶ διατάξεις, ὡς ἑρμηνεύονται εἰς τὴν πρᾶξιν, ἀφίνουσιν ἀκάλυπτον τὸ ἄλλο χρονικὸν διάστημα (ἀπὸ ἐκεῖνο εἰς ὃ ἀναφέρονται αἱ ὧραι ἡσυχίας) καὶ ὅτι ἡ τήρησις αὐτῶν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προβληματικὴ ὡς ἐκ τῆς προβαλλομένης ἀνεπαρκείας ἀστυνομικῆς δυνάμεως καθ' ὃν χρόνον ἐκδηλοῦται ὁ θόρυβος, τῆς βραδύτητος μεθ' ἧς κατ' ἀνάγκην δρᾷ τὸ ἀστυνομικὸν ὄργανον καὶ τῆς κατόπιν ἑορτῆς ἐμφανίσεώς του (: τότε ἔχει τελειώσει ἴσως ὁ θόρυβος ὁ ὁποῖος ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέφερε τὸ ἀποτέλεσμά του !), τῆς δυσχερείας, πολλάκις, εἰσόδου εἰς τὴν φωλεὰν τοῦ θορύβου (οἰκίαι) καὶ τέλος τοῦ γεγονότος ὅτι ἀστυνομικά τινα ὄργανα ἔχοντα ἐξ εὐτυχοῦς συγκυρίας ἐξασφαλίσει τὴν ἑαυτῶν ἡσυχίαν εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσωσι καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν τὸ μαρτύριον τῶν ἄλλων ἐνοχλουμένων κοινῶν θνητῶν. Ἐὰν εἰς πάντα ταῦτα προστεθῇ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν συνεχῶς νὰ ἐμφανίζηται ὁ ἐνοχλούμενος ὡς διαμαρτυρόμενος ἄνευ κινδύνου δημιουργίας κακωνυμίας καὶ κακῆς περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ψυχοσυνθέσεώς του φήμης καὶ ὡς ἐκ τούτου οὗτος ἀφίνει τέλος ἑαυτὸν καὶ τὴν ὑγιείαν του ἔρμαιον εἰς τὴν ἀναίδειαν τῶν θορυβούντων(69), ἐάν, λέγομεν, πάντα τὰ ἀνωτέρω ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, μοιραίως θὰ φθάσῃ τις εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀλλαχοῦ(70) καὶ οὐχὶ εἰς τὰς ἥκιστα ἐπιτηδείας ἀστυνομικὰς ἢ λοιπὰς ποινικὰς διατάξεις(71) δέον ν' ἀναζητηθῇ ἡ ἐκ τῶν θορύβων σωτηρία.(72)

---

(65) Πρβλ. Τούση: Ἐμπράγματον σ. 124 ἑπ. καὶ Συμπλήρωμα σ. 8 ἰδίᾳ σ. 9 καὶ τὴν αὐτόθι νομολογίαν, ὅρα καὶ Hafter, ἔνθ' ἀνωτ. σ. 19.

(66) Ὅρα Μπαλῆ: Ἐμπράγματον § 104, Τούση: Ἐμπράγματον σ. 409 σημ. 1α.

(67) Αἵτινες δὲν ἀποκλείουσι τὴν λῆψιν ἀστικῆς φύσεως μέτρων κατὰ τῶν θορυβοποιῶν Τούση: Ἐμπράγματον σ. 9, ὅρα σχετικῶς καὶ Oftinger, ἔνθ' ἀνωτ. § 4.

(68) «Ἡ παροιμία θεὸν φησὶ τὴν ἀναίδειαν, ἢ κατ' εὐφημισμὸν τοῦτο λέγουσα διὰ τὴν τῆς κακίας ὑπερβολήν, ἢ τὸ πάντα τὸν ἀναιδῆ δύνασθαι διὰ τὴν τῆς ἀναισχυντίας ὑπεροχήν», Ψελλοῦ, Ἐπιστολαί, ἐν Σάθα: Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη 5/497.

(69) Ἀλλὰ «τὸ σιωπᾶν ἠλίθιον καὶ δουλοπρεπὲς καὶ θεομίσητον, τὸ δὲ μάχεσθαι δίκαιον καὶ ἀνδρεῖον καὶ ἐλευθέριον» (Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης).

(70) «Τοῖς ἰδιώταις συμφέρει τὸ κρεῖττον... ὀλίγον παριδεῖν, τὴν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀσφάλειαν ὠνουμένοις» (ὁ αὐτὸς Ἰουλιανός).

(71) Ὁ ἀτυχὴς Μολφέτας (πρβλ. Καλογήρα: Ἡ Σάτυρα στὴν Κεφαλονιὰ 1/50) σκώπτει, τρέμων φυσικά:

...ἀφ' ὅτου ἐγνωρίσθηκα μὲ τὸν Εἰσαγγελέα
τόσον πολὺ μοῦ φαίνεται ἡ Θέμις φρικαλέα
ποῦ κάθε ποὺ διέρχομαι ἀπὸ τὸ δικαστήριον
τὸ βράδυ λιβανίζομαι μὲ τὸ λιβανιστήριον!

(72) Πρβλ. καὶ Hug, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 759 ἑπ.

V

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. III εἰρημένων ἀναφορικῶς πρὸς τὰ ἀγαθὰ ἅτινα δυνατὸν νὰ πλήξωσιν οἱ θόρυβοι καὶ τὰ δικαιώματα ἅτινα δι' αὐτῶν εἶναι δυνατὸν νὰ προσβληθῶσι, συνάγεται ἀμέσως ἡ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ΑΚ διαγραφομένη προστασία καὶ ἡ κατὰ τῶν θορυβοποιῶν δικαστικὴ ἀντίδρασις.

Οὕτως, ὁ ἐνοχλούμενος-βλαπτόμενος δύναται ν' ἀναζητήσῃ προστασίαν εἰς τὸ ἄρθρον 57 ΑΚ δεδομένου ὅτι ἡ ὑγεία καὶ σχετικῶς ἡ ἐλευθερία (πρβλ. ἀνωτ. σελ. 466 σημ. 64) ἀποτελοῦσι στοιχεῖα τῆς ἐννοίας τῆς προσωπικότητος ([73]) τὸ ἐπὶ τῆς ὁποίας δικαίωμα προσβάλλεται κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον. Ὁ θορυβοποιὸς καταδικασθήσεται εἰς παῦσιν τῆς προσβολῆς, ἐκδηλουμένης διὰ τῆς ἐκ τοῦ θορύβου ἐνοχλήσεως, καὶ εἰς παράλειψιν τούτης εἰς τὸ μέλλον ([74]), διὰ τὸ σχετικὸν δ' αἴτημα δὲν εἶναι ἀναγκαία ἡ ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως πταίσματος παρὰ τῷ θορυβοποιῷ, ἀρκοῦντος μόνον τοῦ ἀντικειμενικῶς παρανόμου τῆς προσγενομένης προσβολῆς (: ὑγείας τοῦ ἐνάγοντος), ἀγαθοῦ δηλ. νομίμως προστατευομένου ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 57 ΑΚ ([75]). Ὁ πλούσιος ἐξοπλισμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Νόμος (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 883) ἐθωράκισε τὴν ἐκδιδομένην σχετικὴν ἀπόφασιν ([76]) εἶναι ἱκανὸς νὰ νουθετήσῃ ἐπαρκῶς τὸν αὐθάδη θορυβοποιόν. Δεδομένου δὲ ὅτι καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν δύναται, δικάζων κατὰ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν, νὰ διατάξῃ προσωρινὰ μέτρα πρὸς προστασίαν τοῦ αἰτοῦντος, ([77]) ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 57 παρεχομένη προστασία εἶναι οὐ μόνον ἀποτελεσματικὴ ἀλλὰ καὶ ἄμεσος. Μνηστέον ὅτι, καθ' ἃ ἀνωτέρω ἀριθ. III ἐλέχθη, οἱ θόρυβοι δυνατὸν εἰς δεδομένην περίστασιν ν' ἀποτελῶσι π.χ. καὶ προσβολὴν τῆς νομῆς, ὁπότε διττῶς δύναται ὁ ἐνοχλούμενος νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ ἐνοχλοῦντος θορυβοποιοῦ, εἰς τὴν τελευταίαν δὲ περίπτωσιν δύναται νὰ χρήσηται καὶ τῇ ὁδῷ τῶν προσωρινῶν μέτρων (εἰρηνοδίκην), (πρβλ. καὶ κατωτέρω ἐν τῷ κειμένῳ).

Περαιτέρω (ἐκ τῶν ἀνωτ. ὑπ' ἀριθ. III εἰρημένων συνάγεται ὅτι) ὁ ἐνοχλούμενος ἔχει κατὰ τοῦ θορυβοποιοῦ ἀγωγὴν ἐπὶ ἀποζημιώσει (ἡ ὁποία ὅμως προϋποθέτει ὕπαρξιν παρὰ τῷ ἐνάγοντι καὶ πταίσματος) ([78]) διὰ τὰς ἐκ τῶν θορύβων προσγενομένας ἤδη αὐτῷ ζημίας, εἴτε αὗται εἶναι συνέπεια τῆς προσβολῆς τῆς ὑγείας (καὶ τῆς προσωπικότητός του) (ΑΚ 57 ἐδ. 2, 929) εἴτε προεκλήθησαν αὐτῷ αὐτοτελῶς ([79]) (914, 989, 1108). Ἐπίσης, καὶ ἐφ' ὅσον ἐν συγκεκριμένῃ περιπτώσει οἱ θόρυβοι, ἐπιφέρουσι διατάραξιν τῆς νομῆς, ὁ διαταρασσόμενος δύναται νὰ ἐγείρῃ τὴν ἀγωγὴν περὶ διαταράξεως τῆς νομῆς (δυνάμενος, ὡς εἴρηται, νὰ χρήσηται καὶ τῇ ὁδῷ τῶν προσωρινῶν μέτρων) ([80]), ὡς ἐπίσης τὴν actio negatoria (ΑΚ 984, 989, 1108, ἀνωτ. III i f) μὲ αἴτημα δι' ἀμφοτέρας τὴν ἄρσιν τῆς προσβολῆς καὶ τὴν παράλειψιν ταύτης εἰς τὸ μέλλον ([81]). Δεδομένου δὲ ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 997 ΑΚ τὰς περὶ

(73) Πρβλ. σχετικῶς καὶ τὴν ἀνωτ. σημ. 59 μνημονευθεῖσαν μελέτην τοῦ Westermann.

(74) Λεπτομερείας μέτιθι εἰς τὴν πραγματείαν μου : Ἡ ἀγωγὴ ἐπὶ παραλείψει, ἰδίᾳ § § 5, 7 καὶ 8 (: δικαίωμα ἐπὶ τῆς προσωπικότητος). Εἰς τὸ ἄρθρον 929 (πρβλ. καὶ 932) ἐν περιπτώσει προσβολῆς τῆς ὑγείας παρέχεται ἀποζημίωσις· δεδομένου δὲ ὅτι εἰς τὸ περὶ ἀδικοπραξιῶν κεφάλαιον δὲν παρέχεται εἰς τὸν ὁπωσδήποτε ζημιούμενον εὐχέρεια νὰ ζητήσῃ παράλειψιν εἰς τὸ μέλλον (:γενικὴ ἀγωγὴ ἐπὶ παραλείψει) τὸ ἀποτελεσματικὸν τοῦτο αἴτημα θὰ ἀναζητηθῇ, ὡς εἴπομεν ἐν τῷ κειμένῳ, εἰς τὸ ἄρθρον 57, ὅπερ μάλιστα δὲν ἀξιοῖ πταῖσμα παρὰ τῷ βλάπτοντι.

(75) Πρβλ. ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄρθρον 59· ὅρα καὶ Μπαλῆν : Γεν. Ἀρχαὶ § § 24 καὶ 25, Τριανταφυλλόπουλον, Ν.Δ. 2/165 καὶ 6/3 ἑπ.

(76) Πρβλ. σχετικῶς τὴν ὡς ἄνω πραγματείαν μου : Ἡ ἀγωγὴ ἐπὶ παραλείψει § 8.

(77) Ἐνδιαφέρουσαι σχετικαὶ προεδρικαὶ πράξεις (ἀριθ. 8130 καὶ 9202/1955 εἰς Ν. Δίκαιον τ. 11, σελ. 539, 540).

(78) Διὰ τὴν ἀξίωσιν ἐπὶ ἀποζημιώσει δέον φυσικὰ νὰ συντρέχωσι καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα ἅτινα συνδέονται μὲ τὴν περὶ ἀποζημιώσεως διδασκαλίαν (αἰτιώδης συνάφεια κλπ.).

(79) Παραδείγματα ὅρα ἀνωτέρω ἐν τῷ κειμένῳ ἀριθ. III, πρβλ. καὶ Hafter, ἔν0' ἀνωτ. σελ. 79 ἑπ., ἔτι δὲ Hug, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 758 ἑπ.

(80) Μπαλῆς : Ἐμπράγματον § 13.

(81) Πρβλ. πραγματείαν μου : Ἀγωγὴ ἐπὶ παραλείψει § 5.

νομῆς ἀγωγὰς (ἄρα καὶ τὴν αἴτησιν λήψεως προσωρινῶν μέτρων) ἔχει κατὰ τρίτων καὶ ὁ παρὰ τοῦ νομέως λαβὼν τὴν κατοχὴν πράγματος ὡς μισθωτὴς κλπ. ἔπεται ὅτι νῦν καὶ ὁ μισθωτὴς (π.χ. διαταρασσόμενος ἐκ τῶν θορύβων διευθυντὴς ἰδιωτικοῦ σχολείου) δύναται αὐτοτελῶς καὶ ἐξ ἰδίου δικαίου νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ θορυβοποιοῦ μὴ δεόμενος τῆς προστασίας τοῦ ἐκμισθωτοῦ νομέως, εἰς ὃν ἁπλῶς ἀνακοινοῖ τὴν δίκην.

VI

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων ἀβιάστως ἀλλὰ καὶ ἀνενδοιάστως θὰ προαχθῇ τις εἰς σκέψεις ἀνησυχητικὰς ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς ἐκ τῶν θορύβων κινδύνους, ἐπαρκῶς ὅμως ἐλπιδοφόρους ὡς πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς νομοθεσίας παρεχομένην ἔναντι τούτων προστασίαν.

Καὶ εἰς χώρας περισσότερον τῆς ἡμετέρας προηγμένας εἰς τὸν πολιτισμὸν (Ἑλβετία, Γαλλία, Γερμανία κλπ.) ὁμολογεῖται ὅτι τὸ ζήτημα τῶν θορύβων εἶναι ὀξὺ καὶ ἀποτελεῖ Kardinal-problem καὶ διὰ τοὺς νομικοὺς καὶ διὰ τὴν κοινωνικὴν ὑγιεινὴν(82) ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως καὶ μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ μιᾶς χώρας. Ὡς πολὺ ἐπιτυχῶς παρατηρεῖ ὁ Lassaly εἰς τὸν πρόλογον καὶ τὸν ἐπίλογον τοῦ πολλαχοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος βιβλίου του, μὲ τὴν αὔξουσαν ἔντασιν τῶν θορύβων ἢ ἡμεῖς θὰ θέσωμεν ἐκποδὼν τοὺς ἀνυποφόρους θορύβους ἢ ἐκεῖνοι θὰ ἐξαφανίσουν ἡμᾶς— τελοῦμεν εἰς πόλεμον μακροχρόνιον κατ' ἐχθροῦ, ὅστις δὲν γνωρίζομεν πόθεν θὰ μᾶς ἐπιτεθῇ ὑπούλως, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκμηδενίσωμεν μὲ ἀτομικὰς βόμβας ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν βοήθειαν ἰατρῶν, τεχνικῶν καὶ ἰδίως μὲ τὴν βοήθειαν νομικῶν ὅπλων, ὥστε νὰ ἔλθῃ μία ἡμέρα καθ' ἣν ἡ ἡσυχία θὰ εἶναι οὐχὶ μόνον ἡ πρώτη ὑποχρέωσις τῶν πολιτῶν ἀλλὰ καὶ τὸ πρῶτον δικαίωμα αὐτῶν.

Καὶ ὅταν τοιαῦτα δογματίζωνται διὰ τὰς χώρας ἐκείνας εἰς ἃς καὶ ἡ ἔννοια τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους σεβασμοῦ εἶναι λίαν ἀνεπτυγμέναι, εἶναι πρόδηλον ὅτι λῆψις τελεσφορωτέρων μέτρων ἐνδείκνυται διὰ λαοὺς εἰσέτι ὑποαναπτύκτους μὴ ἔχοντας πολὺ ἀνεπτυγμένον τὸ αἴσθημα τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης, παρ' οἷς ἡ θορυβοποιτὰ εἶναι μία τῶν συνήθων ἀπολαύσεων καὶ ἐκλαμβάνεται ὁμοῦ μὲ τὰ λάσια στήθη ὡς ἐκδήλωσις καὶ δεῖγμα βαρείας προσωπικότητος καὶ ἀνδρισμοῦ καὶ ὡς ἀπόδειξις τῆς ἐξ ὁμηρικῶν ἡρώων καταγωγῆς (δι' οὓς ἐπίσης ἡ βροντώδης φωνὴ καὶ ὁ θόρυβος ἦτο δεῖγμα θεϊκῆς ἢ βασιλικῆς ἰδιότητος καὶ ὑπεροχῆς ἔναντι τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων!).

Ἡ κειμένη νομοθεσία, καὶ δὴ ἡ ἀστική, εἶναι ὡς ἀπεδείχθη, ἐπαρκὴς καὶ τὰ μάλιστα ἐπιτηδεία πρὸς καταπολέμησιν τῶν θορύβων καὶ «οὐδὲν ἧττων τῆς προσδοκωμένης ἐλπίδος». Οἱ δικασταί, δέον, καὶ αὐτοὶ πάσχοντες καὶ ὑποκατακλινόμενοι νοερῶς εἰς τὸ δρᾶμα τῶν ἄλλων, νὰ αἰσθανθῶσι βαθέως τὸ μαρτύριον τῶν συνανθρώπων των καὶ ν' ἀποβῶσι εὐαίσθητοι δέκται τῶν ταλαιπωριῶν τῶν θορυβοπλήκτων καὶ αὐστηροὶ ἐπίσκοποι τῆς τηρήσεως τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ΑΚ καὶ ἐφαρμοσταὶ ἀνθρωπιστικῶν ἑρμηνειῶν τεινουσῶν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ αἰσθήματος τῆς ἡσυχίας καὶ τὴν λύτρωσιν τῶν πασχόντων(83) ὥστε ἡ κατὰ τῶν ἀνωτέρω σκιαγραφηθέντων θορύβων ἀντίδρασις ν' ἀποβῇ αἰσθητὴ εἰς τοὺς παραβάτας. Οἱ δὲ ἐκ τῶν θορύβων κατὰ τὸ πολυτιμότερον ἀγαθόν των ἀπειλούμενοι δέον νὰ θελήσωσι ν' ἀποβῶσι ἀδυσώπητοι φρουροὶ τοῦ τοιούτου θησαυροῦ των καὶ νὰ ἔχωσι συνεχῶς ὑπ' ὄψιν ὅτι ἔχοντες κατ' ἀνάγκην τὰ ὦτα ἀνοικτὰ εἰς τοὺς θορύβους δὲν πρέπει νὰ ἔχωσι μοιρολατρικῶς κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔναντι τῶν θορυβοποιῶν, ἀλλ' ἀφίνοντες τὴν μακαριότητα καὶ ἀποβάλλοντες τὴν ἰδιότητα τῶν «βολικῶν» ἀνθρώπων νὰ ἐπικαλῶνται συνεχῶς τὴν βοήθειαν τῶν ἄνω διατάξεων· «ἡ τῶν Νόμων ἰσχὺς τίς ἐστίν; ἆρ' ἐάν τις ὡς ἀδικούμενος ἀνακράγῃ προσδραμοῦνται καὶ παρέσονται βοηθοῦντες; οὔ· γράμματα γὰρ γεγραμμένα ἐστὶ καὶ οὐχὶ δύναιντ' ἂν τοῦτο ποιῆσαι· τίς οὖν ἡ δύναμις ἐστί; Ὑμεῖς ἐὰν βεβαιῶτε αὐτούς...».

Ν. ΦΟΥΡΚΙΩΤΗΣ

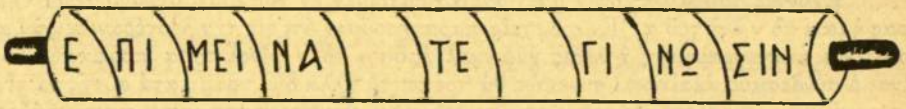
(82) Πρβλ. καὶ Oftinger, ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 14.

(83) «Χρηστότης τε καὶ φιλανθρωπία πρὸς τοὺς ἀξίους αὐτῶν τυγχάνειν» (Ἰουλιανὸς) «τί γὰρ ὄφελος ἔσται τῶν νόμων εἰ μέχρι γραμμάτων εἶεν οὗτοι καὶ μὴ τὸ χρήσιμον διὰ τῶν πραγμάτων αὐτῶν καὶ τῶν ἔργων τοῖς ἀρχομένοις παρέχοιεν;» Ἰουστινιανοῦ Νεαρὰ 161 (: περὶ τῶν ἀρχόντων).

Η ΑΠΟΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΣΙΣ
—ΣΥΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ—

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀστυν. Δ/ντοῦ
κ. **Δ. Μ. ΚΟΡΕΣΣΗ**

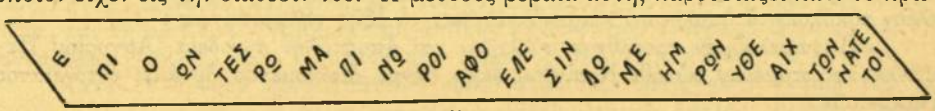
Εἰς προηγούμενον σχετικὸν σημείωμα, ἀνέλυσα μερικὰς μεθόδους κρυπτογραφήσεως, ἐξ ὅσων εἶχεν ἐπινοήσει ὁ Ἀμερικανὸς μυθιστοριογράφος Ἐδ. Πόε. Σήμερον θ' ἀσχοληθῶ μὲ μεθόδους ἀποκρυπτογραφήσεως, ἐκ τῶν συνηθέστερον χρησιμοποιουμένων διεθνῶς, λαμβανομένου ὅμως ὑπ' ὄψιν, ὅτι δὲν παρενέβησαν εἰς τὴν συγκεκριμένην μέθοδον κρυπτογραφήσεως ἄλλοι τρόποι ἢ μέσα, χημικὰ ἢ τεχνικά, ἀλλ' ἐχρησιμοποιήθη μόνον ἓν ἀλφάβητον ἐκ τῶν γνωστῶν γλωσσῶν. Διότι, ὅπως ἀνέπτυξα καὶ εἰς τὸ προηγούμενον σημείωμα, πλὴν τῆς γλώσσης δυνατὸν νὰ χρησιμοποιεῖται π.χ. καὶ τὸ χαρτόνι μὲ τὰ «παραθυράκια», ἢ νὰ γίνεται μεταχείρησις ὡς «κώδικος» ὁμοίων ἀντιτύπων ἑνὸς βιβλίου, κλπ., ὁπότε, ὡς εὐνόητον, τὰ πράγματα δυσχεραίνονται ἀνυπολογίστως. Μίαν τοιαύτην, ἂς τὴν ὀνομάσωμεν, «σύνθετον μέθοδον», μετεχειρίζοντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιᾶται, διὰ τὴν συνεννόησιν κρυπτογραφικῶς μεταξὺ τῶν Ἐφόρων τῆς Πόλεως καὶ τῶν ἀποστελλομένων εἰς εἰδικὴν ἀπο-

Σχέδιον 1

στολὴν εἰς τὸ «ἐξωτερικόν», ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον, βαθμούχων τῆς Πολιτείας. (στρατηγῶν, πρέσβεων κλπ.). Εἶναι ἕνας εὐφυὴς καὶ ἁπλοῦς τρόπος, δυνάμενος εὐκόλως νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ σήμερον. Ἡ βάσις εἶναι δύο ξύλινοι τορνευτοὶ κύλινδροι τοῦ ἰδίου ἀκριβῶς μήκους καὶ πάχους. Μὲ τὸν ἕνα ἐφοδιάζετο ὁ ἀναχωρῶν εἰς ἐκστρατείαν στρατηγὸς ἢ ὁ ἀποστελλόμενος μὲ εἰδικὴν ἀποστολὴν πρέσβυς, ὁ δὲ ἄλλος παρέμενεν εἰς χεῖρας τῶν «Ἐφόρων», τῶν ἀνωτάτων, ὡς γνωστὸν ἀρχόντων τῆς ἀρχαίας Σπάρτης. Ὅταν λοιπὸν οὗτος ἢ οἱ εὑρισκόμενοι μακρὰν τῆς πόλεως, ἤθελαν νὰ συνεννοηθοῦν κρυπτογραφικῶς, ἐπί τινος θέματος, ἐλάμβανον μίαν στενὴν λωρίδα περγαμηνῆς καὶ τὴν ἐτύλισσον εἰς τὸν κύλινδρον λοξὰ καὶ κατὰ τρόπον ὥστε, νὰ ἐφάπτονται ἀκριβῶς τὰ ἄκρα τῆς περγαμηνῆς εἰς τὰς ἀκραίας πλευρὰς τοῦ κυλίνδρου. (Σχέδιον 1).

Ἀφοῦ ἐπιτύγχανον αὐτό, ἔγραφον ἐπὶ τῆς περγαμηνῆς διακεκομμένας τὰς λέξεις τοῦ κρυπτογραφικοῦ κειμένου ὁριζοντίως καὶ παράλληλα πρὸς τὸ μῆκος τοῦ κυλίνδρου, μεθ' ὃ ἐξετύλισσον τὴν περγαμηνὴν καὶ τὴν ἔστελλον εἰς τὸν προορισμόν της. Ὁ λαμβάνων τὸ οὕτω συντασσόμενον κρυπτογράφημα, τὸ ὁποῖον θὰ παρουσιάζετο περίπου ὅπως τὸ κατωτέρω (Σχέδιον 2), ἦτο ὑποχρεωμένος διὰ νὰ τὸ ἀποκρυπτογραφήσῃ, νὰ τὸ περιτυλίξῃ πάλιν μὲ προσοχὴν εἰς τὸν παρόμοιον ἀκριβῶς κύλινδρον τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του. Ἡ μέθοδος βέβαια αὐτή, παρουσιάζει κάτι τὸ πρω-

Σχέδιον 2
(Τὸ κρυπτογραφημένον κείμενον ἦτο : «Ἐπιμείνατε γίνωσι δεκτοὶ ὅροι ἡμῶν ἀφορῶντες ἐλευθέρωσιν αἰχμαλώτων»).

τόγονον, ἀλλά, διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἦτο πράγματι εὐφυὲς σύστημα, δυσχερέστατον ν' ἀποκαλυφθῇ ἐφ' ὅσον δὲν ἦτο γνωστὴ ἡ χρῆσις τοῦ κυλίνδρου καὶ αἱ διαστάσεις αὐτοῦ. Σᾶς συνιστῶ νὰ δοκιμάσητε νὰ συντάξητε καὶ σεῖς ἕνα τοιοῦτον κρυπτογράφημα.

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχήν, καὶ ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ Τμῆμα

Ἀσφαλείας τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν λαμβάνει τὸ ἀκόλουθον κρυπτογράφημα, ἀποσταλὲν τηλεγραφικῶς παρὰ μιᾶς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς, στερουμένης ὑπηρεσιακοῦ κώδικος, καὶ σκοπούσης ἴσως δι' ἐπιστολῆς της ν'ἀποκαλύψῃ τὴν κλεῖδα. Ἰδοὺ τὸ κρυπτογράφημα : «δνενχνψγθωρα δεγρψυτηρ ζθψψτφα χνφ νδγξηψτα ξθσ γπφν νεοθεγθδρεξγψν χεθδηγωραγθ νθηυφ ωγεφαυγθ πθανωρφ ραηνψνηγξ νανχεφηγθ».

Κατ' ἀρχὴν διὰ τὴν ἀποκρυπτογράφησιν ἑνὸς τοιούτου κρυπτογραφικοῦ κειμένου, βασικὸν εἶναι νὰ γνωρίζωμεν εἰς ποίαν γλῶσσαν εἶναι γραμμένον. Φυσικά, διὰ τὸ ἀνωτέρω εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι εἶναι γραμμέμον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. Δεύτερον θέμα εἶναι ἐὰν εἶναι χωρισμέναι αἱ λέξεις. Καὶ τοῦτο εἶναι φανερὸν ὅτι ἔχει γίνει ἐν προκειμένῳ. Τούτων δοθέντων ἐξετάζομεν τὴν συχνότητα γραφῆς τῶν διαφόρων γραμμάτων ἐν τῷ κειμένῳ καὶ βλέπομεν ὅτι τὸ πλέον συχνότερον ἐπαναλαμβανόμενον γράμμα εἶναι τὸ ν (δέκα τέσσαρας φορὰς) μεθ' ὃ ἀκολουθοῦν : τὸ γ (13 φορ.), τὸ θ (12 φορ.), τὸ α (10 φορ.), τὸ ρ (9 φορ.) καὶ τὰ ὑπόλοιπα κατὰ τὴν ἑξῆς περίπου σειράν : ε, φ, χ, ψ, δ, κ, π, κλπ.

Εἶναι δεδομένον ὅτι εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὸ περισσότερον ἐπαναλαμβανόμενον γράμμα εἶναι τὸ α, τὰ δὲ λοιπὰ ἔρχονται μὲ τὴν ἑξῆς περίπου σειράν: ο,ρ,ν,ε, υ,π,η,μ,λ,γ,σ,δ,χ,ω, κλπ.

Ἔχοντες ταῦτα ὑπ' ὄψιν μας, ἀντικαθιστῶμεν ἐν τῷ κρυπτογραφημένῳ τηλεγραφήματι τὸ ν διὰ τοῦ α. Ἐν συνεχείᾳ παρατηροῦμεν ὅτι εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν αὐτοῦ εἶναι ἀναγεγραμμένη ἡ λέξις χνφ, καὶ ἐφόσον τὸ ν εἶναι τὸ α προφανῶς αὕτη εἶναι ὁ σύνδεσμος «καὶ» καὶ συνεπῶς θὰ πρέπει τὰ ἄλλα δύο γράμματα αὐτῆς νὰ εἶναι χ=κ καὶ φ=ι. Κατόπιν τούτου ἡ πρώτη λέξις τοῦ κρυπτογραφήματος παρουσιάζεται «–α–ακα– – – – – – ». Δοκιμάζοντες ἐν συνεχείᾳ τὰ πλέον εὔχρηστα γράμματα τὰ προσαρμοζόμενα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως, καὶ ἐκ τῆς κοινῆς πείρας βοηθούμενοι, εὑρίσκομεν ὅτι ταῦτα θὰ εἶναι τὰ π καὶ ρ. Οὕτω ἀναγιγνώσκομεν παρακα – – – – – –. Εὔκολον εἶναι τώρα νὰ μαντεύσωμεν τὰ ἑπόμενα 6 γράμμα καὶ νὰ σχηματίσωμεν τὴν λέξιν «παρακαλοῦμεν». Οὕτω μέχρι τῆς στιγμῆς γωρίζομεν ὅτι :

ν=α	γ=ο	δ=π	ρ=ε
ε=ρ	θ=υ	χ=κ	θ=υ
ψ=λ	ω=μ	φ=ι	ω=μ

Συνεπῶς ἡ ἑπομένη λέξις «δεγρψυτηρ» ἀποκρυπτογραφομένη μὲ τά, ὡς ἄνω, γνωστά μας γράμματα, παρουσιάζεται προελ – – – ε. Εὐνόητα εἶναι τὰ ἐλλείποντα γράμματα διὰ νὰ σχηματισθῇ ἡ λέξις : προέλθητε.–Ἄρα υ=θ τ=η καὶ η=τ.

Ἐὰν ἤδη παρατάξωμεν μὲ τὴν σειράν του τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον καὶ κάτωθεν σημειώσωμεν τὰ ἤδη ἀντιστοίχως γνωστά μας γράμματα τοῦ κρυπτογραφήματος, θὰ ἔχωμεν : α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

ν – – – ρ – τ υ φ χ ψ ω α – γ δ ε – η θ – – – –.

Εἶναι, λοιπόν, πλέον ἢ ἐξώφθαλμον ὅτι ὁ ἀποστολεὺς τοῦ κρυπτογραφικοῦ τηλεγραφήματος μετεχειρίσθη τὴν δευτέραν ἐκ τῶν ἐκτεθεισῶν εἰς τὸ προηγούμενον σημείωμά μας, μέθοδον τοῦ Πόε. Ἐδιχοτόμησε, δηλαδὴ τὸ ἀλφάβητον καὶ μετεχειρίσθη τὸ ἓν ἥμισυ διὰ νὰ κρυπτογραφήσῃ τὸ ἕτερον. Συνεπῶς, ἀποκρυπτογραφοῦντες πλέον εὐκόλως τὸ ὑπόλοιπον κείμενον ἔχομεν τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα :

«Παρακαλοῦμεν προέλθητε σύλληψιν καὶ ἀποστολὴν συνοδείᾳ Ἀργυρίου Περιβόλα κρυπτομένου αὐτόθι Κορίνθου δέκα πέντε διωκομένου δυνάμει ἐντάλματος ἀνακριτοῦ».

Αὐτὴ εἶναι μία βασικὴ μέθοδος, διὰ τῆς ὁποίας εἶναι δυνατὴ ἡ ἀποκρυπτογράφησις οἱουδήποτε κρυπτογραφικοῦ κειμένου. Χρειάζεται πάντως ἐργασία προσεκτική, καὶ ὑπομονή, καὶ ἡ πεποίθησις, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ κρυπτογράφημα δημιουργηθὲν ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ λύσῃ ἄλλος ἀνθρώπινος νοῦς ἐφ' ὅσον καταβάλῃ τὴν ἀπαιτουμένην προσπάθειαν.

Δ. Μ. ΚΟΡΕΣΣΗΣ

ΑΠΑΤΗ ΕΙΣ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΣ

— Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΒΑΤΟΥ, ΟΠΩΣ ΙΠΠΟΣ ΤΡΕΧΩΝ ΕΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑ ΜΗ ΑΠΟΔΩΣΗ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΝ ΤΟΥ ΔΥΝΑΜΙΝ ΣΥΝΙΣΤΑ ΑΠΑΤΗΝ ; —

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Δ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

Αἱ ἐφημερίδες τῆς Πρωτευούσης ἀνέγραψαν, ὅτι τὴν 21/10/59 εἰς τὸν Ἱππόδρομον τοῦ Φαλήρου, μετὰ τὸ πέρας ἱπποδρομίας τινὸς ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἵππου ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἀναβάτου, διὰ σφάλματά του, ἀναγόμενα εἰς τὸν τρόπον διεξαγωγῆς τῆς ἱπποδρομίας.

Ἐξ ὑπευθύνων πληροφοριῶν, ἃς ἠρύσθημεν, προκύπτει ὅτι τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ὁ Α, ἰδιοκτήτης ἵππου, ὅστις ἔτρεξεν εἰς τὸν Ἱππόδρομον τοῦ Φαλήρου καὶ ἐτερμάτισε πρῶτος, ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἀναβάτου αὐτοῦ Β, ἅμα τῷ πέρατι τῆς διαδρομῆς καὶ τὸν ἐξυλοκόπησεν ἀγρίως. Τοῦτο ἔπραξεν, ἐπειδή, κατὰ τὴν συμφωνίαν των, δὲν ἐκράτησε τὸν ἵππον, ἵνα μὴ τερματίσῃ πρῶτος.

Εὐλόγως κατόπιν τούτου γεννᾶται τὸ ἐρώτημα : Διεπράχθησαν ἐν προκειμένῳ ἐγκλήματα ἢ ἔγκλημα καὶ ἐν καταφατικῇ περιπτώσει ποῖα ;

Ἐπειδὴ ἄλλως τε καὶ ἀστυνομικὸν ἐνδιαφέρον ἐμφανίζει ἡ περίπτωσις ἐκρίναμεν σκόπιμον τὴν διὰ τῶν Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν δημοσίευσιν τῶν ἐπὶ ταύτης ἀπόψεών μας, χωρὶς βεβαίως νὰ ἐπιμείνωμεν, ὅτι οὕτως δίδεται μία πλήρης καὶ ἀλάθητος λύσις ἑνὸς τόσον σοβαροῦ ζητήματος, ὅσον καὶ ἂν τοῦτο φαίνεται ἁπλοῦν ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ἐπὶ τῆς ὑπὸ κρίσιν λοιπὸν περιπτώσεως, ἡ γνώμη μας ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ι. Εἰς βάρος τοῦ ἀναβάτου διεπράχθη τὸ ἔγκλημα τῆς ἐκ προθέσεως σωματικῆς βλάβης. Εἰδικώτερος προσδιορισμὸς ταύτης (ἁπλῆ-ἐπικίνδυνος-βαρεῖα) δὲν δύναται, ὡς εἰκός, νὰ γίνῃ, ἅτε ἐξαρτώμενος ἰδίᾳ ἐκ τοῦ ἐπελθόντος ἀποτελέσματος, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὑποκειμενικὴν ὑπαιτιότητα τοῦ δράστου (δόλον ὡς πρὸς τὸ βασικὸν καὶ δόλον ἢ ἀμέλειαν, ὡς πρὸς τὸ τυχὸν βαρύτερον ἀποτέλεσμα). Τονίζομεν τοῦτο, διότι, ὡς γνωστόν, προκειμένης ἐπικινδύνου ἢ βαρείας σωματικῆς βλάβης ἡ δίωξις χωρεῖ αὐτεπαγγέλτως καὶ κατὰ συνέπειαν περιπτώσεως συντρεχούσης, δύναται ν' ἀσκηθῇ κατὰ τοῦ δράστου, ἰδιοκτήτου τοῦ ἵππου, αὐτεπάγγελτος ποινικὴ δίωξις.

ΙΙ. Περὶ τοῦ τυχὸν διαπραχθέντος ἐξ ἄλλου, εἰς βάρος τοῦ ἀμοιβαίως στοιχηματίσαντος κοινοῦ, ἐγκλήματος, παρατηρητέα τὰ ἀκόλουθα :

Πᾶς τις ἐκ πρώτης ὄψεως ἄγεται εἰς τὴν γνώμην, ὅτι δέον ν' ἀναζητηθῇ εὐθύνη ἐπὶ παραβάσει εἰδικοῦ τινος ποινικοῦ νόμου, ρυθμίζοντος τὸ θέμα. Ἀλλὰ τοιοῦτος τις, καθ' ἃ τοὐλάχιστον γνωρίζομεν, δὲν ὑφίσταται. Ἐξ αὐτοῦ ὅμως δὲν πρέπει ν' ἀχθῶμεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἐξεταζομένη πρᾶξις εἶναι ποινικῶς ἀνέγκλητος. Δύναται κάλλιστα νὰ στηριχθῇ κατὰ τοῦ δράστου ἢ δραστῶν κατηγορία, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενικῶν περὶ ἀπάτης κανόνων τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου καὶ δὴ τοῦ ἄρθρου 386 τοῦ νέου Ποινικοῦ μας Κώδικος, διὰ τοὺς κάτωθι δὲ λόγους:

Κατὰ τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἀπατεὼν καθίσταται πᾶς ὅστις «ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἢ ἄλλον παράνομον περιουσιακὸν ὄφελος, βλάπτει ξένην περιουσίαν, πείθων τινά, διὰ τῆς γνώσει παραστάσεως ψευδῶν γεγονότων ὡς ἀληθῶν ἢ δι' ἀθεμίτου ἀποκρύψεως ἢ παρασιωπήσεως ἀληθῶν, εἰς πρᾶξιν, παράλειψιν ἢ ἀνοχήν».

Κατὰ ταῦτα, πρὸς ὕπαρξιν ποινικῶς κολασίμου ἀπάτης ἀπαιτοῦνται τὰ κάτωθι στοιχεῖα: α) Παράστασις ψευδῶν γεγονότων ὡς ἀλη-

θῶν ἢ ἀθέμιτος ἀπόκρυψις ἢ παρασιώπησις ἀληθῶν γεγονότων, β) Δημιουργία πλάνης παρὰ παθόντι ἢ ἄλλῳ, ἥτις καὶ ἀποτελεῖ τὴν αἰτίαν τῆς ἐπιζημίου δι' αὐτὸν διαγωγῆς καὶ γ) περιουσιακὴ διάθεσις βλάπτουσα ξένην περιουσίαν, προερχομένη ἐκ τῆς παρὰ τῷ ἐξαπατηθέντι, δημιουργηθείσης πλάνης.

Νομίζομεν, ὅτι τὰ ἐν τῷ ὡς ἄνω ἱστορικῷ ἀναφερόμενα εἶναι ἱκανὰ ὥστε νὰ στηρίξωμεν κατηγορίαν ἐπὶ ἀπάτῃ, διότι ὑφίστανται ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅλα τὰ στοιχεῖα ταύτης. Ἰδοὺ διατί:

Ἡ παράστασις ψευδῶν γεγονότων, ὡς ἀληθῶν δὲν πραγματοποιεῖται μόνον διὰ διαφόρων ἐκφράσεων προφορικῶν ἢ γραπτῶν. Ἐπιτυγχάνεται τοῦτο καὶ διὰ κινήσεων καὶ δι' ἐνδεικτικῶν ἐν γένει πράξεων (Γάφου : Ἡ ἀπάτη εἰς τὸν νέον Κώδικα, Ποινικὰ Χρονικὰ Α' σελ. 395, κ.λ.π.). Οὕτως γίνεται δεκτόν, ὅτι ὁ πωλῶν πρᾶγμα βεβαιοῖ ὅτι δύναται νὰ τὸ διαθέσῃ, ὁ λαμβάνων θέσιν εἰς τὸν σιδηρόδρομον, ὅτι ἐπλήρωσεν εἰσιτήριον (ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐφαρμοστέα, ἡ περὶ δολίας ἀποδοχῆς παροχῶν τοῦ ἄρθρου 392 Π.Κ. διάταξις), ὁ πωλῶν λαχεῖα, ὅτι δὲν ἐκληρώθησαν, ὁ λαμβάνων πληρωμὴν βεβαιοῖ ὅτι εἶναι δανειοτὴς (Τζιβανόπουλος, Θέμις ΙΗ' σελ. 534) καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἵππου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ἱπποδρομιῶν, ὁ δηλῶν διὰ τῆς δημοσίας προκηρύξεως (Ἐπισήμου Δελτίου Ἱπποδρομιῶν, ἄρθνον 71 Κώδικος Ἱπποδρομιῶν ἐν Ἑλλάδι) ὅτι ὁ ἵππος του θὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν Ἱπποδρομίαν, δηλοῖ ἐν τούτῳ, ὅτι ὁ ἵππος οὗτος θὰ τρέξῃ κατὰ τὰ διεθνῆ νόμιμα καὶ θ' ἀποδώσῃ ἅπασαν τὴν πραγματικήν του δύναμιν, ἔτι δὲ καὶ ὅταν εἰς τὴν ἰδίαν ἱπποδρομίαν λαμβάνῃ μέρος ἵππος ὁμόσταυλος, ἤτοι ἀνήκων εἰς τὸν αὐτὸν ἰδιοκτήτην (ἄρθρον 139 τοῦ ἰδίου Κώδικος).

Ἡ τοιαύτη ὅμως ψευδὴς δήλωσις, ὅταν ὁ δράστης ἔχῃ κατὰ νοῦν ν' ἀθετήσῃ τὰ ὑπεσχημένα ἀποτελεῖ παράστασιν μὴ ἀνταποκρινομένην πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ συνεπῶς ποινικῶς κολαστέαν. Διότι, ἂν οἱ ἀμοιβαίως στοιχηματίζοντες ἐγνώριζον τὴν πραγματικὴν κατάστασιν δὲν θὰ ἐστοιχημάτιζον ὑπὲρ τοῦ ἵππου τούτου, ἀλλ' ὑπὲρ ἄλλου τινός.

Σημειωτέον ὅτι ἡ τοιαύτη παράστασις ἐξακολουθεῖ ὑπάρχουσα, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἱπποδρομίας.

Ἐνταῦθα θὰ ἠδύνατό τις ν' ἀντιπαρατηρήσῃ, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ παράστασις ψευδοῦς γεγονότος ὡς ἀληθοῦς, δὲν εἶναι ἀρκετή, ἵνα στηριχθῇ κατηγορία ἐπὶ ἀπάτῃ, ἀφοῦ ἀναφέρεται εἰς μίαν μελλοντικὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπεσχημένων. Καὶ ἀνάγεται εἰς τὸ μέλλον, ἀφοῦ οἱ ἵπποι τρέχουν ἀργότερον, ἔστω καὶ ἐπὶ δύο πρῶτα λεπτὰ τῆς ὥρας—πάντως ὅμως ἀργότερον—ἀφ' ἧς στοιχηματίζει, ὁ τελευταῖος ἀγοραστὴς δελτίου στοιχημάτων. Ὅθεν ἡ ἁπλῆ ὑπόσχεσις, ὡς ἀναγομένη εἰς τὸ μέλλον δὲν ἀποτελεῖ παράστασιν ψευδοῦς γεγονότος, διότι γεγονότα, ὑπὸ τὴν ἐξεταζομένην ἔννοιαν, εἶναι τὰ λαβόντα ἤδη χώραν (τοῦτο θὰ συνέβαινε λ.χ. ὅταν πρὸ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἱπποδρομίας ἐγένετο, τονωτικὴ ἢ μή, ἔνεσις εἰς τὸν ἵππον) ἢ καὶ τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸ παρόν, οὐχὶ ὅμως καὶ τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν τοιαῦτα.

Ἡ σκέψις αὕτη δὲν εἶναι ὀρθή. Καθ' ὅσον ἡ ὑπόσχεσις αὕτη συνδέεται πρὸς ψευδὲς ἐσωτερικὸν γεγονός, δηλ. πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν ἤδη πρόθεσιν τοῦ δράστου μὴ ἐκτελέσεως τῆς διδομένης ὑποσχέσεως. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἐσωτερικὰ γεγονότα εἶναι τοιαῦτα, ὑπὸ τὴν νομικὴν τοῦ ὅρου ἔννοιαν. Βεβαίως τοῦτο κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ δὴ ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ Ποινικοῦ μας Νόμου, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ τοῦ Ποινικοῦ μας Δικαίου Κ. Κωστῆ διδασκόμενα (Κ. Κωστῆ, Ἑρμηνεία τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος Ποινικοῦ Νόμου τόμος Γ σελ. 133), δὲν ἐγίνετο ἀπολύτως δε-

κτὸν καθ' ὅσον, κατὰ τὴν ἄποψιν ταύτην, δὲν ἦτο δυνατὴ ἡ ἀξιόποινος ἀπάτη διὰ παραστάσεων ψευδῶν ἐσωτερικῶν γεγονότων ὡς ἀληθῶν ἢ δι' ἀποκρύψεως κ.λ.π. ἀληθῶν τοιούτων, ἐπειδὴ κυρίως ἡ ἀπόδειξίς των εἶναι δυσχερής.(1) Ἤδη ὅμως τὰ δικαστήριά μας, πρωτοστατοῦντος τοῦ καθηγητοῦ κ. Γάφου, δριμυτάτου ἐπικριτοῦ μιᾶς τοιαύτης τακτικῆς, υἱοθετοῦν τὴν γνώμην, βεβαίως μετὰ δισταγμοῦ, ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα γεγονότα συνιστοῦν ἀπάτην. Τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ὀρθόν, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προστατεύεται τὸ κοινωνικὸν σύνολον ἀπὸ ἐπικινδύνους ἀπατηλὰς προσβολάς, ἱκανοποιουμένου οὕτω καὶ τοῦ λαϊκοῦ περὶ δικαίου συναισθήματος, ὅπερ ἀξιοῖ καὶ μάλιστα αὐστηρὰν τιμωρίαν. (Ἴδε Εἰσαγγελικὴν πρότασιν ἐπὶ ὑπ' ἀριθ. 1396/51 Βουλεύματος Πλημ/κείου Ἀθηνῶν, Ποιν. Χρονικὰ Τόμος Α', σελ. 306 καὶ αὐτόθι σχόλιον Καθηγητοῦ Γάφου).

Ὑφίσταται ὅθεν ἐν τῇ ὑπὸ κρίσιν ὑποθέσει τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ἀπάτης. Ἡ τοιαύτη δὲ ἀπάτη ἀνάγεται εἰς τὴν πρώτην μορφὴν ἐξαπατήσεως δηλ. τὴν παράστασιν ψευδῶν γεγονότων ὡς ἀληθῶν, κατ' ἀνάστροφον δὲ ὄψιν, εἰς τὴν δευτέραν τοιαύτην (ἀπόκρυψις ἀληθοῦς γεγονότος). Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα στοιχεῖα τῆς ἀπάτης ὑπάρχουν ἐν προκειμένῳ καὶ δή: α) ἡ δημιουργία πλάνης εἰς τοὺς παθόντας. (Περὶ τούτου, καθ' ἃ ἀνωτέρω, οὐδεμία, ἀμφιβολία δύναται νὰ ἀνακύψῃ) καὶ γ) περιουσιακὴ διάθεσις. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ στοιχεῖον τοῦτο τῆς ζημίας, ἀμφιβολίας θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἐκφράσῃ. Ἀφοῦ δὲν ἔχομεν ζημίαν πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἐγκλήματος; Δι' ὅ, ὀρθώτερον νὰ εἴπωμεν ὅτι ὑπάρχει ἀπόπειρα ἀπάτης. Ἀλλ' ἡ ἄποψις αὕτη, νομίζομεν ὅτι δὲν εὐσταθεῖ καὶ κατὰ συνέπειαν τυγχάνει νομικῶς ἀπαράδεκτος. Τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἑξῆς λόγον: Κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχάς, ἀπόπειρα εἶναι ἡ πρᾶξις, ἥτις ἐπιχειρεῖται μὲ τὸν δόλον τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ περιέχει τοὐλάχιστον ἀρχὴν ἐκτελέσεως τοῦ εἰρημένου, μὴ πραγματωθέντος δὲ πλήρως, ἐγκλήματος. (Χωραφᾶ, Γενικαὶ Ἀρχαὶ τοῦ Ποινικοῦ δικαίου 1958, Τόμος Α', σελ. 231).

Ὅθεν, πρὸς ὕπαρξιν ἀποπείρας, ὁ δράστης πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ πρᾶξιν περιέχουσαν ἀρχὴν τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος,πρᾶξιν δηλαδή, ἥτις ἐν περιπτώσει ἐπιτυχοῦς ἐκβάσεως θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπέλευσιν τοῦ ἐγκληματικοῦ ἀποτελέσματος.

Ἀνακύπτει ἤδη τὸ ἐρώτημα: Εἰς τὴν ὑπὸ κρίσιν ὑπόθεσίν μας, ἀπὸ ποίας στιγμῆς ἔχομεν ἔναρξιν ἀρχῆς τελέσεως; Μήπως ἀφ' ἧς ἤρξαντο νὰ τρέχουν οἱ ἵπποι ; Ὄχι. Οὐδὲν ἀτυχέστερον τούτου. Διότι τὸ γεγονὸς τοῦτο (ἢ μερικωτέρα αὕτη πρᾶξις), κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα, ἦτο πρᾶξις μελλοντική, ὡς πραγματοποιηθεῖσα μετὰ τὴν ἀρχικὴν δήλωσιν ἰδιοκτήτου καὶ ἀναβάτου, ὅτι ὁ ἵππος θὰ τρέξῃ κατὰ τὰ διεθνῆ νόμιμα καὶ συνεπῶς ἀπαράδεκτον, ὡς στοιχεῖον τῆς ἀπάτης. Ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικοὶ λόγοι ὁδηγοῦν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο. Διὰ νὰ ὑπάρξῃ ἀπόπειρα ἐπὶ ἀπάτης θὰ πρέπει ὁ δράστης νὰ ἐπιχειρῇ δι' ἀπατηλῶν μέσων νὰ ἐπιτύχῃ, ὥστε τὸ θῦμα, παραπλανώμενον νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀξιώσεις του. Ἄλλοις λόγοις, τὸ ζημιογόνον ἀποτέλεσμα θὰ πρέπει νὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τοῦ θύματος. Τοιαύτη ὅμως ἐνέργεια τοῦ δράστου (ἢ δραστῶν), ἀφ' ἧς ἀρχίζει τρέχων ὁ ἵππος οὔτε νοητή, οὔτε δυνατὴ εἶναι, ἀφοῦ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ ἔκβασις τοῦ ἀγῶνος καὶ ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει τὰ κέρδη καὶ ζημίαι θὰ ἐξαρτηθοῦν, ἀποτελε-

1. Τοῦτο συμβαίνει λ.χ. ὅταν τίς ἐμφανίζεται ὡς μνηστήρ, ἐνῷ οὐδεμίαν πρόθεσιν ἐκπληρώσεως τῆς ὑποσχέσεώς του ἔχει καὶ δὴ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καὶ οὐχὶ μεταγενεστέρως. Ἐπίσης ὅταν ἀγοράζῃ ἀντικείμενόν τι ὡς ἰδικόν του (μὲ δόσεις), ἐνῷ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν καταρτίζει τὴν σύμβασιν ἔχει ἐν νῷ τὴν ἀθέτησιν τῶν ὅσων ὑπόσχεται, εὐθὺς μετὰ τὴν κατάρτισιν τῆς συμβάσεως. Τέλος, ὅταν τις προτιθέμενος νὰ χαρτοπαίξῃ συμφωνεῖ μετὰ τοῦ συμπαίκτου περὶ τοῦ χρόνου καὶ τόπου τοῦ παιγνίου, καίτοι ὅταν λέγῃ ταῦτα, ἔχει εἱλημμένην ἀπόφασιν νὰ χαρτοκλέψῃ κ.ο.κ.

σματικῶς καὶ μόνον ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ δράστου πλέον καὶ οὐχὶ τῶν θυμάτων, ἅτινα ἀπεφάνθησαν ἤδη (εἴτε παραπλανηθέντα, εἴτε μή).

Συνεπῶς ἀρχὴ τελέσεως, ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου, εἶναι νομικῶς ἀπαράδεκτος. Ὅθεν αὕτη δέον ν' ἀναζητηθῇ εἰς προγενέστερον χρονικὸν σημεῖον καὶ δὴ ἀφ' ἧς γίνεται ἡ δήλωσις περὶ συμμετοχῆς τοῦ ἵππου εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Τούτων οὕτως ἐχόντων πρόκειται οὐχὶ περὶ ἀποπείρας ἀπάτης, ἀλλὰ περὶ τετελεσμένης τοιαύτης καὶ τοῦτο διὰ τὸν ἑξῆς λόγον : Ὡς γνωστὸν ἐπὶ ὡρισμένων ἐγκλημάτων δέον νὰ διακρίνωμεν **τὴν τέλεσιν ἀπὸ τῆς οὐσιαστικῆς ἀποπερατώσεως.**

Καὶ τετελεσμένον μὲν καθίσταται τὸ ἔγκλημα, ὅταν ἡ ὑπὸ τοῦ δράστου τελεσθεῖσα πρᾶξις περιλάβῃ ὅ,τι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ προβλέποντος καὶ τιμωροῦντος τὸ οἰκεῖον ἀδίκημα ποιν. νόμου ἀπαρτίζει τὴν ἔννοιαν τοῦ οἰκείου ἐγκλήματος. Ἄλλως, τὸ ἔγκλημα εἶναι τετελεσμένον, ἅμα τῇ πλήρει πραγματώσει τῆς κατὰ τὸν νόμον ἀντικειμενικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως. Τοὐναντίον ἡ οὐσιαστικὴ τοῦ ἐγκλήματος ἀποπεράτωσις συνίσταται εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ἐγκληματικοῦ σκοποῦ τοῦ δράστου, τὸν ὁποῖον ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἐπὶ ὡρισμένων ἐγκλημάτων. Οὕτω λ.χ. ἡ ἐκβίασις καὶ ἡ ἀπάτη εἶναι μὲν τετελεσμέναι ἀφ' ἧς ἐπῆλθεν ἡ περιουσιακὴ ζημία εἰς τὸν παθόντα, οὐσιαστικῶς ὅμως τὰ ἐγκλήματα ταῦτα ἀποπερατοῦνται, μόνον ὅταν ὁ δράστης ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του, ἐπιτύχῃ δηλ. νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον παράνομον περουσιακὸν ὄφελος. Οὕτω ὡς ἀναφέρει ὁ Καθηγητὴς κ. Χωραφᾶς, ὁ ἁπλοῦς κομιστὴς τοῦ κατ' ἐκβίασιν ληφθέντος χρηματικοῦ ποσοῦ εἶναι συνεργὸς τοῦ ἐκβιάσαντος, διότι ναὶ μὲν ἡ συνδρομή του παρέχεται μετὰ τὴν πραγμάτωσιν τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἐκβιάσεως, οὐχ ἧττον ὅμως παρέχεται πρὸ τῆς οὐσιαστικῆς ἀποπερατώσεως αὐτῆς, ἤτοι πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκβιάσαντος ἢ ἄλλου τινὸς προσκτήσεως τοῦ παρανόμου περιουσιακοῦ ὀφέλους (Χωραφᾶ op cit. σελ. 266).

Ἐν τῷ παραδείγματι τούτῳ ἡ ἐπίτευξις τοῦ παρανόμου περιουσιακοῦ ὀφέλους ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ μέλλοντος γεγονότος τῆς ὑπὸ τοῦ κομιστοῦ παραδόσεως τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ εἰς τὸν ἐκβιαστὴν ἢ ἄλλον. Ἐὰν τοῦτο δὲν πραγματοποιηθῇ δι' οἱονδήποτε λόγον (λῃστεία εἰς βάρος τοῦ κομιστοῦ, μεταμέλεια τοῦ τελευταίου, σύλληψίς του ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, ἀπώλεια τῶν χρημάτων κ.λ.π.) **ἡ ἐκβίασις δὲν μεταβάλλει νομικὸν χαρακτῆρα, οὖσα πάντοτε τετελεσμένη.** Δι' ὃ καὶ πᾶς τις παρέχων βοήθειαν κατὰ τὸ ἐν λόγῳ χρονικὸν διάστημα εἶναι συνεργὸς ἐκβιάσεως.

Ὁ νόμος ἐνταῦθα τιμωρεῖ τὴν ἐγκληματικὴν διαγωγὴν τοῦ δράστου—αὐτὴ ἄλλως τε εἶναι ἡ βασικὴ ἀρχὴ ἡ διέπουσα τὸ ἔγκλημα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀστικὸν ἀδίκημα. Λαμβανομένου ὅμως ὑπ' ὄψει ὅτι καὶ ἡ ἀπάτη εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἔγκλημα σκοποῦ τὰ αὐτὰ ἐφαρμόζονται καὶ προκειμένου, περὶ περιπτώσεων ταύτης. Ἡ ὑπὸ κρίσιν ὑπόθεσίς μας ἀποτελεῖ τετελεσμένην ἀπάτην, ἀλλὰ μὴ ἀποπερατωθεῖσαν οὐσιαστικῶς. Καὶ δὲν ὑπάρχει μία ἀπάτη, ἀλλὰ ὁμοειδὴς πραγματικὴ (οὐχὶ κατ' ἰδίαν) συρροὴ τόσων ἀπατῶν, ὅσα καὶ τὰ ἐξαπατηθέντα ἄτομα. Ἑκάστη τούτων συνεπληροῦτο ἅμα τῇ ἀγορᾷ τῶν δελτίων ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἅμα τῷ «ποντάρισματι» κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν φίλων τοῦ ἱπποδρόμου. Διότι διὰ τῆς ὑλικῆς ταύτης πράξεως, ἐπήρχοντο πάντα τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀπάτης στοιχεῖα (ἐνέργεια δηλ. καὶ ἀποτέλεσμα). Εἰδικώτερον, οὕτως, ὑπῆρχον τὰ στοιχεῖα: α) τῆς παραστάσεως ψευδῶν

γεγονότων ὡς ἀληθῶν δι' οὕς λόγους ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἐξεθέσαμεν, β) τῆς δημιουργίας πλάνης παρὰ τοῖς θύμασι, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας γ) ταῦτα προέβησαν εἰς πράξεις ἐπιζημίους δι' ἑαυτὰ—ἐστοιχημάτισαν ὑπὲρ ἵππου, δι' ὃν δὲν θὰ ἐστοιχημάτιζον ἐὰν ἐγνώριζον τὴν πραγματικὴν κατάστασιν.

'Ως πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο στοιχεῖον παρατηροῦμεν, ὅτι ὑφίσταται τοιαύτη διάθεσις. Τὰ χρήματα δὲν ὑπῆρχον πλέον εἰς τὰ θυλάκια τῶν στοιχηματισάντων, ἀλλ' εἰς τὰ Ταμεῖα τῆς 'Εταιρείας. Οὕτως, ἡ μεσολάβησις οἱουδήποτε τυχαίου γεγονότος (λ.χ. λῃστεία ἢ ἰδιοποίησις των ὑπὸ τοῦ Ταμείου, ἐξαφανιζομένου ἐν συνεχείᾳ) θὰ συνεπήγετο τὴν ἀποστέρησίν των ἐξ αὐτῶν, ὅπως καὶ ὅταν ἡ ἔκβασις τοῦ ἀγῶνος ἦτο τοιαύτη, ὡς τὴν ἠθέλησεν ὁ ἐξαπατήσας.

Βεβαίως ὡς ἐξειλίχθησαν τὰ γεγονότα οἱ παθόντες δὲν ἐβλάβησαν. Πλὴν τοῦτο δὲν ἔχει σημασίαν διὰ τὸν νόμον, ὅπως δὲν ἔχει τοιαύτην καὶ διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἐκβιάσεως, ἐὰν λ.χ. ὁ κομιστὴς συλληφθῇ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπιστραφῶσιν τὰ χρήματα εἰς τὸν ἐκβιασθέντα.

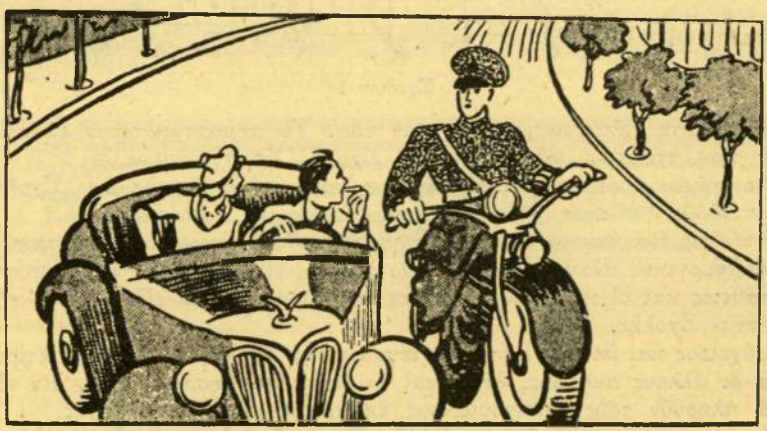
Ὅθεν ἡ ἀπάτη εἶναι τετελεσμένη, καίτοι δὲν ἐπῆλθεν οὐσιαστικὴ ἀποπεράτωσίς της, συνισταμένη εἰς τὴν πρόσκτησιν τοῦ περιουσιακοῦ ὀφέλους, ὑπὸ τοῦ ἐξαπατήσαντος.

Δρᾶσται εἶναι καὶ ὁ ἰδιοκτήτης καὶ ὁ ἀναβάτης. Ὁ τελευταῖος ὅμως, ἐὰν ἐπίτηδες ἄφησε τὸν ἵππον νὰ τερματίσῃ πρῶτος, ἀπαλλάσσεται πάσης ποινῆς (κατὰ τὸ ἄρθρον 393 Π.Κ.), λόγῳ ἐμπράκτου μετανοίας ἐπὶ τετελεσμένου ἐγκλήματος καὶ οὐχὶ ὑπαναχωρήσεως ἐπὶ ἀποπείρας.

III. 'Ως εἰκός, ἂν ἡ κατάθεσις τῶν χρημάτων εἰς τὰ Ταμεῖα τοῦ ἱπποδρόμου δὲν χαρακτηρισθῇ ὡς περιουσιακὴ διάθεσις (ὡς ὅταν οἱ ἀπατεῶνες τῆς 'Επιστημονικῆς 'Αστυνομίας θέτουν τὰ δῆθεν χρήματά των εἰς τὸν χαρτοφύλακα τοῦ θύματος, συλλαμβάνονται δὲ πρὶν ἢ ἰδιοποιηθοῦν ταῦτα, παρὰ τῆς 'Αστυνομίας) οὐδὲν κωλύει νὰ στηριχθῇ κατηγορία ἐπὶ ἀποπείρᾳ ἀπάτης.

Δ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

'Ο 'Αστυφύλαξ τῆς Τροχαίας Κινήσεως θὰ σᾶς πλησιάσῃ καὶ θὰ σᾶς συστήσῃ νὰ ἐλαττώσετε τὴν ταχύτητά σας ὅταν τρέχετε ἢ νὰ ὁδηγῆτε προσεκτικὰ βαδίζοντες δεξιὰ κλπ. 'Εκτελεῖ τὸ καθῆκον του καὶ προστατεύει κατὰ πρῶτο λόγο ἐσᾶς τοὺς ἰδιους. 'Οφείλετε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὰς συστάσεις του ἢ νὰ δέχεστε χωρὶς διαμαρτυρίες τὴν κλῆσι, γιὰ τὸ αὐτόφωρο πταισματοδικεῖο.

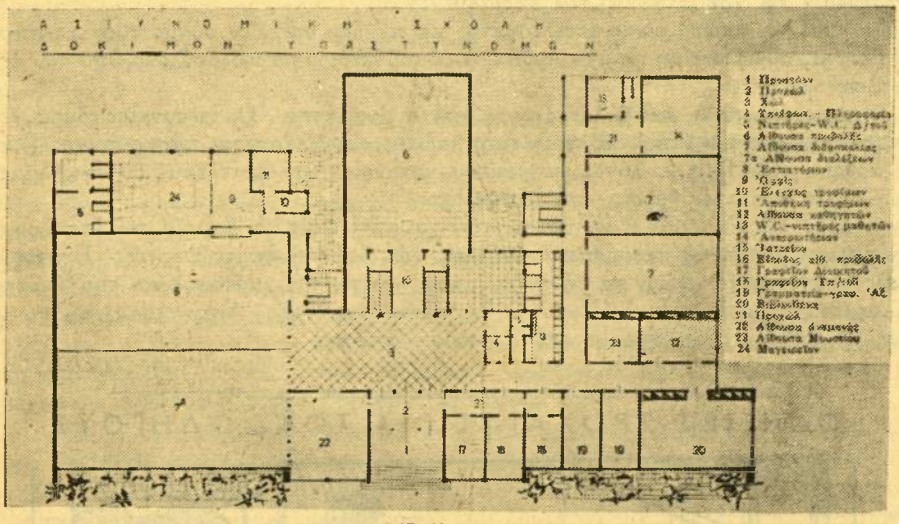
Η ΣΤΕΓΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν,
Μηχανικοῦ τοῦ Πολεοδομικοῦ Γραφείου Ἀθηνῶν
καὶ Προαστείων κ. **ΠΕΤΡΟΥ ΑΡΓΥΡΙΟΥ**

Ι. Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, μὲ τὴν μακρὰν της παράδοσιν, τὴν πλούσιαν ἐκπολιτιστικὴν καὶ ἐθνικὴν δρᾶσιν της καὶ τὴν ὑπέροχον ὀργάνωσίν της, ἔχει καταστῆ πλέον ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκρογωνιαίους λίθους τοῦ κοινωνικοῦ μας οἰκοδομήματος.

Διεμορφώθη ἤδη ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον σημαντικοὺς θεσμοὺς τῆς πολιτείας μας ἡ ὁποία τῆς ἐνεπιστεύθη τὴν ἐσωτερικήν της ἀσφάλειαν καὶ τάξιν εἰς τὰ νευραλγικώτερα σημεῖα τῆς Ἐπικρατείας.

ΙΙ. Διὰ νὰ λειτουργήσῃ ὅμως ἡ Ἀστυνομία Πόλεων καὶ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ Ἔθνους ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην στελεχῶν. Τὰ στελέχη αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένα καὶ νὰ διακρίνωνται διὰ τὴν

Σχέδιον 1

ἀρτίαν, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, κατάρτισίν των. Τὸ σημαντικώτερον ἐκπαιδευτικὸν φυτώριον τῶν στελεχῶν αὐτῆς εἶναι ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων.

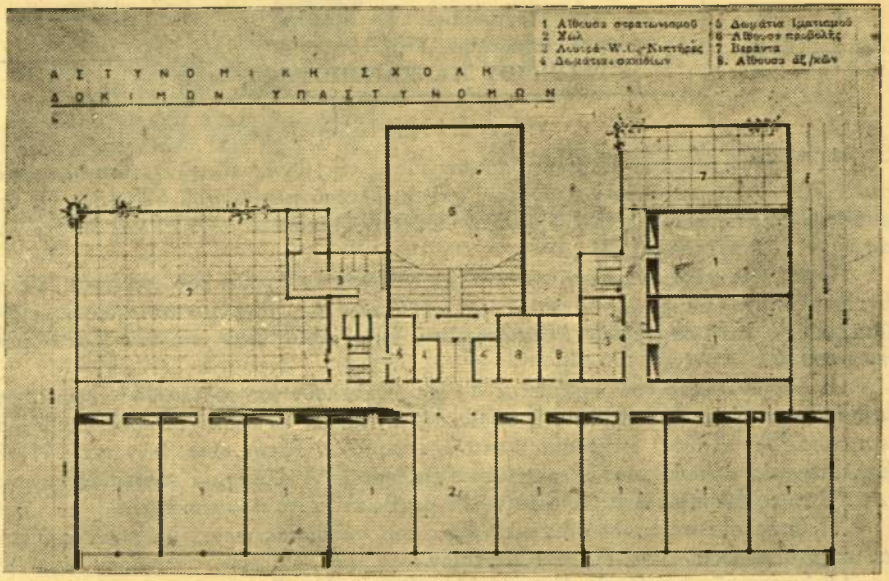
Πρωταρχικός, ὅμως ὅρος τῆς ἀρτίας λειτουργίας τῆς ὡς ἄνω Σχολῆς εἶναι ἡ εἰς κατάλληλον οἴκημα στέγασίς της.

Μόνον εἰς ἕνα κτίριον μελετημένον καὶ οἰκοδομημένον ὥστε νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς λειτουργικὰς ἀνάγας τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς εἶναι δυνατὸν νὰ καρποφορήσουν οἱ προσπάθειες καὶ οἱ κόποι τῆς ἡγεσίας τοῦ Σώματος καὶ εἰδικώτερον τῆς Διοικήσεως τῆς Σχολῆς.

Πρόχειρος καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων στέγασις τῆς Σχολῆς εἰς διάφορα κτίρια οἰκοδομημένα δι' ἄλλους σκοπούς, ἔστω καὶ ἂν διερρυθμίσθησαν κἄπως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πληροῦν τοὺς ἀπαιτουμένους ἐκπαιδευτικοὺς ὅρους αὐτῆς.

Ἡ προχειρότης αὐτὴ δὲν ἐπηρρεάζει δυσμενῶς μόνον τὴν ἀρτίαν ἐκπαίδευσιν τῶν στελεχῶν, ἀλλὰ στοιχίζει καὶ ἀκριβὰ εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον, διότι μισθώματα... ἐτῶν διὰ τὸ ἤδη μεμισθωμένον κτίριον εἶναι δυνατὸν νὰ καλύψουν τὸν προϋπολογισμὸν τῆς δαπάνης ἀνοικοδομήσεως ἑνὸς συγχρονισμένου κτιρίου, ἐὰν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ Δῆμος Ν. Φιλαδελφείας ἐδώρησεν εἰς τὴν Σχολὴν τὸ κατάλληλον πρὸς τοῦτο οἰκόπεδον.

III. Νομίζω πὼς τὸ ὡραιότερον ἔπαθλον τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιστέψῃ τὴν σταδιοδρομίαν ἑνὸς Ἀρχηγοῦ τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, θὰ εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ οἰκοδομήματος τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Σχολῆς. Εἰς τὴν μελλοντικὴν

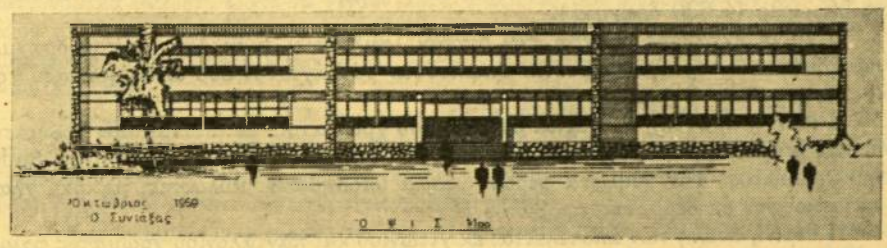

Σχέδιον 2

Ἱστορίαν τοῦ Σώματος, ὁ θεμέλιος λίθος τῆς Σχολῆς δὲν θὰ εἶναι ἕνα ἁπλοῦν γεγονός, ἀλλὰ ἕνας ἱστορικὸς σταθμός.

IV. Ὁ ἐπὶ μακρὰ ἔτη σύνδεσμος μου μὲ τὴν Σχολήν, ὡς Καθηγητοῦ τῆς Σχεδιαγραφίας, μοῦ ἐδημιούργησε τὸ συναίσθημα ὅτι καὶ ἐγὼ ἀνήκω εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ λόγῳ τῆς ἰδιότητός μου ὡς μηχανικοῦ ἐνόμισα ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν ἔστω καὶ ἐλάχιστα νὰ συμβάλω εἰς τὸ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ ἄθλος τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς ἀνωτέρω Σχολῆς.

Ἔτσι, χωρὶς νὰ νομίζω ὅτι παρουσιάζω κάτι τὸ ἐντελῶς ἄρτιον, ἐξεπόνησα ἕνα προσχέδιον τοῦ μελλοντικοῦ κτιρίου τῆς Σχολῆς. Σκοπός μου δὲν εἶναι νὰ πα-

Σχέδιον 3

ρουσιάσω τὴν πλήρη καὶ ἀρτίαν τεχνικὴν μελέτην τοῦ μελλοντικοῦ κτιρίου τῆς Σχολῆς ἀλλὰ ἁπλῶς καὶ μόνον τὰς κτιριακὰς ἀνάγκας τῆς Σχολῆς.

V. Ἀντὶ τῆς ἀψύχου περιγραφῆς τῶν ἀναγκῶν τῆς Σχολῆς παρατίθενται ἐν σμικρογραφίᾳ τὰ σχετικὰ σχεδιαγράμματα ἤτοι κάτοψις ἀνωγείου (σχ. 1), κάτοψις Α' ὀρόφου (σχ. 2) καὶ ὄψις αὐτῆς (σχ. 3). Εὔχομαι εἰς τὴν Ἡγεσίαν τοῦ Σώματος τὴν τιμὴν νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά της μὲ τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ τοῦ κτιρίου.

Π. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΧΩΡΑΣ

Ὑπὸ Ἀρχιφύλακος J. Kramer,
κατὰ μετάφρασιν Ὑπαστυνόμου Α'
κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

ΕΛΣΙΝΚΙ

Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Ἐλσίνκι (πρωτευούσης τῆς Φινλανδίας) ἔχει συνολικὴν δύναμιν 1.700 Ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν ἐπὶ συνολικοῦ πληθυσμοῦ 426.133. Οἱ ὑποψήφιοι πρὸς κατάταξιν εἰς τὸ Σῶμα δέον νὰ ἔχουν ἡλικίαν μεταξὺ 21 καὶ 35 ἐτῶν καὶ ἀνάστημα τοὐλάχιστον 1,70 μ.

Ὅταν πρόκειται νὰ γίνῃ κατάταξις, γίνονται σχετικαὶ ἀνακοινώσεις εἰς τὸν Ἐθνικὸν τύπον. Οἱ ἐπιλεγόμενοι πρὸς κατάταξιν δὲν διορίζονται ἀμέσως εἰς τὸ Σῶμα, ἀλλά, καθ' ὃν χρόνον ἐκπαιδεύονται, ἀποτελοῦν ἕναν εἰδικὸν ἀστυνομικὸν σχηματισμόν.

Οἱ ἀστυφύλαξες τοῦ Τμήματος Τάξεως ἐκτελοῦν ὑπηρεσίαν 141 ὡρῶν, κατὰ τὴν διάρκειαν τριῶν ἑβδομάδων, ἡ ὁποία ἐν τῇ πράξει ἀντιστοιχεῖ πρὸς ὀκτὼ ὥρας ἡμερησίως. Ἂν αἱ ὧραι ὑπηρεσίας κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν, ὑπερβοῦν τὰς 141, καταβάλλεται εἰς αὐτοὺς ἕνα ὑπερωριακὸν ἐπίδομα. Αἱ ἀλλαγαὶ ὑπηρεσίας γίνονται εἰς τὰς 8 π.μ., 10 π.μ., 1 μ.μ., 6 μ.μ., 11 μ.μ. καὶ 12 τὸ μεσονύκτιον.

Ἡ ὑπηρεσία περιπόλου διαρκεῖ τρεῖς ἕως τέσσαρας ὥρας. Μέρος τῆς ἡμερησίας ὑπηρεσίας ἐκτελεῖται εἰς τὸν Σταθμόν.

Οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν Γενικὴν Ἀσφάλειαν, ἐργάζονται ἀπὸ 8.30' π.μ. μέχρι 4 μ.μ., κατὰ δὲ τὴν διάρκειαν τῶν μηνῶν Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἀπὸ 8.30' μέχρι 3 μ.μ., χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπερωριακὸν ἐπίδομα.

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Ἀστυνομίας τῆς Φινλανδίας ἀσχολεῖται μὲ γενικὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα καὶ μία μικρὰ δύναμις αὐτῆς μὲ πολιτικὰ ζητήματα. Ἡ Ἀστυνομία τοῦ Ἐλσίνκι χρησιμοποιεῖ τὰς γυναῖκας—ἀστυνομικοὺς εἰς ὑπηρεσίας γραφείων καὶ ἕνας μικρὸς ἀριθμὸς τούτων ὑπηρετεῖ εἰς τὴν Ἀσφάλειαν.

Εἰς τὴν Φινλανδίαν ἡ Ἀστυνομία μισθοδοτεῖται ὑπὸ τοῦ Κράτους, ἐπὶ τῇ βάσει κλίμακος, ἡ ὁποία ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ ἑκάστου ἀστυνομικοῦ. Ὁ μηνιαῖος μισθὸς ἑνὸς Ἀστυνόμου, ἔχοντος δεκαπενταετῆ ὑπηρεσίαν, εἶναι 85 λίρες (7.240 δραχμαί), τοῦ ἀρχιφύλακος 61 λίρες (5.124 δραχμαὶ) καὶ ἑνὸς παλαιοῦ ἀστυφύλακος 55 λίρες (4.620 δραχμαί).

Ἡ μόνη ἔκτακτος ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνουν εἶναι 15 περίπου δραχμαὶ δι' οἱανδήποτε νυκτερινὴν ὑπηρεσίαν διαρκοῦσαν τοὐλάχιστον δύο ὥρας (μεταξὺ τῶν ὡρῶν 10 μ.μ. καὶ 6 π.μ.).

Ἡ κανονικὴ στολὴ των εἶναι βαθυκυάνου χρώματος, μὲ ὑποκάμισον χρώματος φαιοῦ καὶ λαιμοδέτην βαθυκυάνου χρώματος. Τὸ πηλήκιόν των εἶναι ἐπίσης βαθυκυάνου χρώματος. Τὸν χειμῶνα φέρουν ὑψηλὰ ὑποδήματα, κυλόττες, μακρὰν χλαίνην καὶ σκοῦφον ἐκ δέρματος προβάτου.

Ἡ θερινὴ στολή των ἀποτελεῖται ἐκ χιτωνίου καὶ πανταλονίου χρώματος φαιοῦ, χαμηλὰ ὑποδήματα καὶ πλατύγυρον πηλήκιον μὲ λευκὸν κάλυμμα.

Ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι ὑγρὸς φέρουν μαῦρον ἀδιάβροχον, ἐξ ἐλαστικοῦ ἢ πλαστικῆς ὕλης.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅλων τῶν βαθμῶν, φέρουν δερματίνην ἐξάρτησιν.

Ἡ ἀστυνομικὴ ράβδος, καὶ τὸ πιστόλιον τὰ ὁποῖα φέρουν, διὰ προσωπικήν των ἄμυναν, εἶναι ἀποκεκρυμμένα.

Οἱ βαθμοὶ τῶν Φινλανδῶν ἀστυνομικῶν, διακρίνονται ἀπὸ τὰ σειρίτια τὰ ὁποῖα φέρουν εἰς τὸ κάτω μέρος τῶν μανικιῶν.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ένα νέο άστυνομικό, πνευματικό φυτώριο

Ὑπὸ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

Τὸ ἀστυνομικὸ ἔργο εἶναι πολυσύνθετο καὶ δύσκολο... Μέσα στὶς πολύμορφες πτυχές του κρύβεται μιὰ ὁλάκερη φιλοσοφία...Ἡ φιλοσοφία τῆς καθημερινῆς ζωῆς, γιομάτης ἀπὸ προβλήματα δύσκολα καὶ ἀκανθώδη. Ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς, ὁ ρυθμὸς τῆς πεζότητας τοῦ βίου, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ βάση κάθε κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος, δὲν εἶναι ὅσο ἁπλὸς ἐμφανίζεται στὰ ζωηρὰ 24ωρα τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητος καὶ τῆς κοσμικῆς κινήσεως. Ὁ ρυθμὸς αὐτὸς εἶναι μιὰ σύνθεση ἀντιθέσεων, μιὰ ἰσορροπία ἀντιμαχομένων δυνάμεων, μιὰ ἐξίσωση ἀνομοιομορφιῶν. Σωστὸς λαβύρινθος ἰδεῶν, σκέψεων, πράξεων, συμπεριφορᾶς τῶν ἀτόμων ποὺ ἀποτελοῦν τὸ κοινωνικὸ σύνολο.

Ὑπὸ αὐτὲς τὶς ρεαλιστικὲς προϋποθέσεις τὸ ἀστυνομικὸ ἔργο γίνεται ὄχι ἁπλῶς πολύπλοκο, ἀλλὰ κυριολεκτικὰ προβληματικὸ πολλὲς φορές. Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ποὺ κρατεῖ τὸν ἀδιατάρακτο ρυθμὸ της στὰ χέρια της, μοιάζει μ' ἕνα τεράστιο τροχονόμο, ποὺ κατευθύνει τὰ κοινωνικὰ ρεύματα πρὸς τὴν ὁμαλὴ κυκλοφορία.

Γι' αὐτὸ οἱ ἄνδρες της πρέπει νὰ εἶναι προικισμένοι μὲ χίλιες δυὸ ἱκανότητες καὶ μὲ ἀπέραντο ψυχικὸ σθένος, ὥστε ἐπιδέξια νὰ κινοῦν τῆς ζωῆς τὸν γρήγορο ρυθμό.

Καὶ ἂν αὐτὸ ἰσχύῃ γιὰ κάθε ἀστυνομικὸ ὑπάλληλο, πολὺ περισσότερο ἰσχύει γιὰ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ μέσα στὸ γραφεῖο του δέχεται ὅλα τὰ κοινωνικὰ κύμματα τοῦ βίου καὶ ἔχει τὴν ἀποστολὴ νὰ τὰ τιθασσεύσῃ καὶ νὰ τὰ γαληνεύσῃ ὥστε νὰ φτειάξουν τὴ γαλήνη τῆς ἔννομης ζωῆς.

Ὁ ἴδιος ἔχει μιὰ ἄλλη βαρειὰ ἀποστολή. Ὄχι ἁπλῶς νὰ ἐπιβλέψῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ. Νὰ ἐμπνεύσῃ στὸν πολίτη τὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ κράτος καὶ τὴν πίστη στὶς ἀρχὲς τοῦ ἀστικοῦ μας καθεστῶτος, καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ ἀκόμα στὸν ὑφιστάμενό του τὰ ἀστυνομικὰ ἰδεώδη, ὥστε νὰ γίνουν αὐτὰ ὁ ἄξονας τῶν ὑπηρεσιακῶν καὶ τῶν ἰδιωτικῶν του ἐνεργειῶν. Δύσκολο, στ' ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ ἔργο. Λεπτό. Καὶ ἀπαιτεῖ πεῖρα, μόρφωση, πνευματικὲς ἱκανότητες, διανοητικὴ ὡριμότητα καὶ πολὺ ἀπόθεμα ψυχικῶν ἀρετῶν.

Μέσα στὴν ρουτίνα ὁ ἀξιωματικὸς κλείνει συνήθως τὰ βιβλία τῶν Σχολῶν ποὺ πέρασε, κι' ἀνοίγει μονάχα τὰ ὑπηρεσιακὰ βιβλία, ποὺ τὸν ἀπορροφοῦν καὶ τὸν ὑποδουλώνουν. Ὁ Νόμος καὶ ἡ Διάταξη ἔρχονται νὰ στρογγυλοκαθίσουν μέσα στὸν ἐσωτερικό του κόσμο σὰν ἀγαπημένες θεότητες.

Καὶ ὅμως!...Τὸ σχολικὸ πνεῦμα, τὸ ἀπομακρυσμένο ἀπ' τὴ ρουτίνα καὶ πλησιέστερο στὴν ψυχὴ καὶ τὸ φρόνημα, εἶναι ἀνάγκη κάπου-κάπου νὰ παίρνῃ μιὰ θέση στὴ ζωὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ὥστε νὰ τόνε μαλακώνῃ, νὰ τόνε συγκινῇ, νὰ τοῦ προσφέρῃ τὴν αἰσιοδοξία καὶ τὸν ἐνθουσιασμό.

Γιὰ τὴ θεραπεία αὐτοῦ τοῦ κενοῦ, μᾶλλον γιὰ τὴ συμπλήρωσή του, ἱδρύθηκαν τὰ Κέντρα Μετεκπαιδεύσεως Ἀστυνομικῶν, τὰ ὁποῖα χαιρέτισε ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος, ἀλλὰ καὶ τὸ κοινό, μὲ ξεχωριστὴ χαρά.

Οἱ σύγχρονες ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας ἀπαιτοῦν ὁμοιόμορφη προσαρμογὴ

στὶς συνθῆκες τῆς ἐποχῆς μας. Καὶ ὁ 'Αξιωματικὸς τῆς 'Αστυνομίας ἔχει τώρα τὴν εὐκαιρία νὰ τὶς μελετήσῃ μὲ περισσότερη ὄρεξη καὶ ἄνεση.

Δικαιοῦνται λοιπὸν νᾶναι περήφανοι ὅσοι ἐργάστηκαν πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτὴ τῆς μετεκπαιδεύσεως τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

Τὸ σημερινὸ 'Υφυπουργεῖο τῶν 'Εσωτερικῶν, ποὺ τόση ἀγάπη ἀλλὰ καὶ κατανόηση ἔδειξε πρὸς τὸν ἀστυνομικὸ κόσμο πάντοτε, δικαιοῦται νὰ εἶναι πολὺ περήφανο γιὰ τὸ Βασιλικὸ Διάταγμα 27/28-5-59 «περὶ συστάσεως Κέντρων Μετεκπαιδεύσεως 'Αστυνομικῶν» τὸ ὁποῖο μὲ τόση ἐπιμέλεια, ρεαλισμὸ καὶ ὑψηλὸ φρόνημα κατήρτισε καὶ ἐπραγματοποίησε.

Ἔτσι, ὁ ἀστυνομικὸς ὀργανισμός, θὰ ἔχῃ τὴν εὐχέρεια νὰ ξαναγεννηθῇ καὶ νὰ τελειοποιηθῇ, ὥστε νὰ συνεχίσῃ τὴν ὁμορφη παράδοσή του.

'Ο 'Υφυπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς, γνώριμος ἐθνικὸς μαχητὴς καὶ ἄξιος ἡγήτωρ τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας, ἂς εἶναι βέβαιος ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο προσφέρει μίαν ὑπηρεσία πολύτιμη στὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα.

'Η ἐκπαίδευση τῶν ἀστυνομικῶν στὴ μορφὴ ποὺ πῆρε τὰ τελευταῖα χρόνια κάτω ἀπὸ τὴν ἐμπνευσμένη πρωτοπορία τοῦ ἱκανωτάτων ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ 'Αστυν. Σώματος εἶναι τέλεια, ἄψογη καὶ πλημμυρισμένη ἀνωτερότητα καὶ ἰδανικά. Καὶ ἡ 'Αστυνομικὴ 'Ακαδημία ποὺ ἱδρύθηκε θὰ σημειώσῃ ἀσφαλῶς μιὰ μεγάλη-μεγάλη ἐπιτυχία, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

Ἔτσι, εἰς ἐκτέλεση τοῦ πάρα πάνω Βασιλικοῦ Διατάγματος, ἔγινε ἡ ἔναρξη τῶν μαθημάτων τῆς πρώτης περιόδου τοῦ Κέντρου Μετεκπαιδεύσεως 'Αξιωματικῶν τῆς 'Αστυνομίας, στὶς 2 τοῦ Νοεμβρίου, στὴν 'Αστυνομικὴ Σχολή. Μιὰ σεμνὴ τελετὴ ἔλαβε χώραν. Μιὰ κατανυκτική, ἁπλῆ γιορτὴ πνευματικῆς ὁμορφιᾶς, ποὺ συγκίνησε ὅσους τὴν παρηκολούθησαν.

Προηγήθηκε ὁ καθιερωμένος ἁγιασμός, χοροστατοῦντος τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἐφημερίου 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίου 'Ελευθερίου Πατησίων κ. κ. 'Αναστασίου Δαμίγου, στὸν ὁποῖον παρέστησαν ὁ ἐξοχώτατος ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν 'Υφυπουργὸς κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς 'Αστυνομίας Πόλεων 'Υπουργείου 'Εσωτερικῶν, 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Νικόλαος 'Αρχιμανδρίτης, οἱ 'Αστυνομικοὶ Διευθυνταὶ κ.κ. Τασιόπουλος, Τουζένης, Κεφαλᾶς καὶ Δασκαλόπουλος, ὁ Διοικητὴς τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν κ. 'Εμ. 'Αρχοντουλάκης, ὁ 'Υποδιοικητὴς τῶν Σχολῶν κ. Π. Λυκούσης, οἱ Κοσμήτορες κ.κ. Παπαθανασίου καὶ Ντουφεξῆς, οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς κ.κ. Βλαχάκης, Μῖχος, Ψυχογιός, Ραφτόπουλος, Κεχρῆς, Στριχᾶς, Πάτσιος, Χαρλαύτης καὶ Σακέττος, ἀντιπροσωπεῖαι 'Αστυνομικῶν Διευθύνσεων καὶ 'Υπηρεσιῶν, οἱ ὑπὸ μετεκπαίδευση 25 'Αστυνόμοι Β' τάξεως καὶ οἱ δευτεροετεῖς δόκιμοι 'Υπαστυνόμοι.

Μετὰ τὸν ἁγιασμό, μίλησε ὁ 'Υφυπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς, ποὺ μὲ τὴ γνωστὴ ἐπιδεξιότητα καὶ τὴν εὐχέρειά του, ὑπογράμμισε τὴν ἀξία τῆς ἐπιμορφώσεως στὰ Κέντρα Μετεκπαιδεύσεως καὶ ξεχωριστὰ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, ποὺ βαρύνεται μὲ μιὰ λαμπρὴ ἠθικὴ κληρονομία. Συγχρόνως ἐξῆρε τὴν συμβολὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων στὴν ἐκπολιτιστικὴ ἄνοδο τῆς κοινωνίας μας καὶ ἐτόνισε ὅτι ἑνὸς τέτοιου πολιτισμένου Σώματος οἱ ἀξιωματικοὶ πρέπει νὰ εἶναι ἄριστοι. 'Αναφέρθηκε ὕστερα στὴν χρησιμότητα τῆς μελέτης, τονίσας χαρακτηριστικῶς : «Πρέπει νὰ μελετῶμεν διαρκῶς καὶ νὰ συγχρονιζώμεθα, διότι αἱ ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας εἶναι πάμπολαι». Στὸ τέλος ὁ κ. 'Υφυπουργὸς εὐχήθηκε, στοὺς ὑπὸ μετεκπαίδευση, καλὴ ἀπόδοση, καὶ καταχειροκροτήθηκε μὲ ἐνθουσιασμό. 'Ο κ. 'Υφυπουργὸς μίλησε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ στὶς καρδιὲς τῶν ὑφισταμένων του.

Ὕστερα ἀπ' τὸν κ. 'Υφυπουργὸ ἔλαβε τὸν λόγο ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς κ. Νικ. 'Αρχιμανδρίτης. Ἦταν, ἀλήθεια, μιὰ πολὺ ὁμορφη στιγμὴ αὐτὴ γιὰ ὅλους ἐμᾶς ποὺ εἴχαμε τὴν τύχη νὰ τὸν ἔχουμε Καθηγητὴ καὶ Διοικητή μας. Τόσες καὶ τόσες ἐκπαι-

δευτικὲς σκηνὲς ἀπ' τὴν χθεσινὴ ζωή μας ἦρθαν στὸ νοῦ μας, καθὼς τὸν ἀντικρύσαμε ἤρεμο καὶ μὲ φωνὴ παλλομένη ἀπὸ πίστη νὰ τραγουδᾷ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔργου τὶς ἀμέτρητες χάρες. Γιὰ ἰδανικὰ μίλησε, γιὰ πίστη, γιὰ αὐταπάρνηση, γιὰ τὸ σταυρὸ τοῦ καθήκοντος ποὺ ἀπέθεσε στοὺς ὤμους μας μὲ ἐμπιστοσύνη ἡ Πολιτεία... Καὶ οἱ καρδιές μας πλημμύρισαν αἰσιοδοξία καὶ ζεστοὺς παλμούς. Ὁ μεγάλος ἐτοῦτος ὁραματιστής, ποὺ ἄλλαξε τὴ ζωὴ τῆς Σχολῆς καὶ τὴν μετέβαλε σ' ἕνα ὁλοφώτινο πνευματικὸ κέντρο, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ θυσίες. Γιατὶ τὸ ἴδιο τὸ παράδειγμά του δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἀτέλειωτη ἁλυσίδα ἔργων... Εἶναι γιὰ μᾶς ἕνα πρότυπο. Καὶ οἱ πολύτιμες συμβουλές του βρῆκαν ἀπήχηση μέσα μας. Ξύπνησαν ἕνα πανέμορφο

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Εὐάγγελος Καλαντζῆς μετὰ τοῦ Γενικοῦ Δ/ντοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κ. Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκη, ἐν μέσῳ τῶν μετεκπαιδευομένων ἀξιωματικῶν τῆς πρώτης περιόδου.

κόσμο δημιουργίας. Νὰ γιατὶ τὸν καταχειροκροτήσαμε μὲ θέρμη ἐπὶ πολλὰ λεπτά.

Ὕστερα ὁ κ. Γενικὸς ἔκανε ἔναρξη τοῦ πρώτου μαθήματος τοῦ Κέντρου Μετεκπαιδεύσεως. Τοῦ μαθήματος τῆς Κοινωνικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Ἀγωγῆς. Καὶ μὲ τὴ χάρη τοῦ λόγου του ὑπεγράμμισε τὴ σημασία τοῦ μαθήματος αὐτοῦ στὴ σημερινὴ κοινωνία. Τὸ δίδαξε ὅπως ἀκριβῶς αὐτὸς πρῶτος τὸ συνέλαβε. Ὄχι σὰν τὴν διδασκαλία ὡρισμένων ξηρῶν τυπικῶν ὑποχρεώσεων, ἀλλὰ σὰν ζωή, σὰν ἀνθρωπιά, σὰν εὐγένεια ψυχῆς, σὰν πολιτισμό. Γιατὶ ἡ Κοινωνικὴ Ἀγωγὴ δὲν πρέπει νὰ εἶναι μονάχα μιὰ σειρὰ ἀψύχων κανόνων ποὺ μᾶς διδάσκει πῶς νὰ τρῶμε, πῶς νὰ γράφουμε ἢ πῶς νὰ συνοδεύουμε μιὰ κυρία. Πρέπει νἄναι πρῶτα ἀπ' ὅλα ἕνα ψυχικὸ ἀνθοκήπιο, μέσα στὸ ὁποῖο νὰ εὐωδιάζουν οἱ ἀρετὲς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ Κοινωνικὴ Ἀγωγὴ δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ δημιουργήσῃ ὑποκριτάς, ἀλλὰ ἀνθρώπους... Ἀνθρώπους ποὺ σέβονται τὴν κοινωνία, τὸν ἑαυτό τους καὶ τοὺς ἄλλους.

Εἶναι κάτι ποὺ πρέπει νὰ προσεχθῇ ἰδιαίτερα. Γιατὶ συνήθως ἡ Κοινωνικὴ Ἀγωγὴ εἶναι ἔννοια παρεξηγημένη. Τὸ πηρούνι ἀριστερά, τὸ μαχαίρι δεξιὰ κι' ἔτσι τρῶμε

τὸ κρέας. Σύμφωνοι. Μὰ αὐτὸ μόνο του, δὲν λέει τίποτε. Χρειάζεται νὰ μάθουμε ποῦ νὰ τοποθετοῦμε τὶς καρδιές μας καὶ ποιὰ ἄνθη θὰ καλλιεργήσουμε μέσα μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ Κοινωνικὴ Ἀγωγή, γιὰ τὴν ὁποίαν ἔκανε κάποτε λόγο καὶ ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Παῦλος στὸ Λόγο του τῆς Θεσσαλονίκης. Εἶναι τὸ μειονόκτημα τῆς Φυλῆς μας.

Γι' αὐτὸ τὸ μάθημα ἐτοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ εὐρύτατα γνωστό. Καὶ πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω.

Μὲ τὸν τρόπο ποὺ τὸ διδάσκει ὁ κ. Γενικός, μὲ τὸν ὀρθὸ τρόπο ποὺ τὸ ἀντιμετωπίζει προσφέρει μιὰ ἀκόμα καλὴ ὑπηρεσία στὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, ποὺ δὲν πρέπει νὰ δέχεται ἀνεύθυνους μύδρους ἀπὸ πρόχειρους ἐπικριτάς του, ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη ν' ἀνεβαίνῃ ὅλο ν' ἀνεβαίνῃ στὴν κοινὴ συνείδηση, συνεχίζοντας τὴν ὑπέροχη ἱστορία του.

.....

Θὰ ἦταν 10 καὶ μισὴ περίπου τὸ βράδυ ὅταν ἔληξε ἡ σεμνὴ ἐκείνη τελετή.

Ὑπὸ τὶς ἐπευφημίες τῶν παρισταμένων ἀπεχώρησεν ὁ κ. Ὑφυπουργός. Καὶ χειροκροτήματα συνώδευσαν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ κ. Γενικοῦ ποὺ ἔφευγε, ἀφοῦ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἔδωσε τὸν ἑαυτό του, παράδειγμα γιὰ ὅλους μας.

Κλείνοντας ἐτοῦτες τὶς βιαστικὲς γραμμές μου θἄθελα καὶ πάλι νὰ τὸ φωνάξω πρὸς ὅλους τοὺς συναδέλφους μου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, εἴτε μεγάλοι εἶναι αὐτοί, εἴτε μικρότεροι :

Ἂς τραβήξουμε μπροστὰ πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι. Ἂς ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτοὺς ποὺ μᾶς διοικοῦν. Ἀντιπροσωπεύουν μιὰ χρυσῆ σελίδα στὴν ἱστορία μας. Ἂς ἐργαζώμαστε. Ἂς μελετοῦμε. Ἂς ἀγαπήσουμε πιὸ πολὺ ἀκόμα τὸν κάθε συνάνθρωπό μας. Ἂς προχωρήσουμε ψηλά. Ἀκόλα ψηλότερα. Ὥστε νὰ κάνουμε τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα πραγματικὰ καθρέφτη τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Κράτους μας.

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ ΥΠΟΠΤΩΝ ΑΤΟΜΩΝ

—Ἡ ἀστυνομία τοῦ Λὸς Ἄντζελες ἀνεκάλυψεν ἕνα νέον σύστημα ἀναγνωρισεως, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζεται ὡς τὸ μεγαλύτερον πρακτικὸν βοήθημα πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ νόμου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς υἱοθετήσεως τῆς μεθόδου τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

—Ὁ σερίφης Πέτερ Πίτσες λέγει ὅτι ἡ ἀστυνομία ἠμπορεῖ ἤδη νὰ ἔχῃ εἰς τὴν διάθεσίν της ἐντὸς 20 περίπου λεπτῶν τὰ χαρακτηριστικὰ ἑνὸς ὑπόπτου ἐγκληματίου ἀπὸ τὰς περιγραφὰς μαρτύρων.

—Τὸ σύστημα βασίζεται ἐπὶ μιᾶς συσκευῆς καλουμένης «Ἰντεντι—κίτ», εἰς τὴν ὁποίαν ἡ εἰκὼν τοῦ ὑπόπτου ἀναφαίνεται χάρις εἰς ἐπικειμένας ἀλλήλων διαφανεῖς φωτογραφικὰς ταινίας. Κάθε μία ἀπὸ τὰς ταινίας φέρει μίαν γραμμὴν ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς ἕνα κώδικα προσωπικῶν χαρακτηριστικῶν. Συνολικῶς, 62 δισεκατομμύρια προσωπικοὶ συνδυασμοὶ εἶναι δυνατοὶ διὰ τῆς χρήσεως 500 διαφανῶν φίλμς.

—Τὸ σύστημα ἀνεκαλύφθη κατόπιν 16ετοῦς ἐρεύνης ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὑπηρεσίας ἀναγνωρίσεως Χιούγκ Μὰκ Ντόναλντ.

Η ΞΕΝΙΤΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ὑπὸ Δοκίμου Ἀρχιφύλακος κ. ΚΩΝ. ΡΗΓΑ

«Ἀνάθεμά σε ξενιτειὰ
μὲ τὰ φαρμάκια πόχεις»

Ὁ Πλάστης διεσκόρπισε πλούσια τὴν ὁμορφιὰ στὴν γαλανὴ πατρίδα μας Ἑλλάδα. Βαθυπράσινοι κάμποι, βελουδοντυμένες κοιλάδες, βουνοπλαγιὲς δασόφυτες, λόφοι γραφικοὶ γεμᾶτοι κάλλη καὶ θέλγητρα, φιδωτὰ ἀσημόχρωμα ποτάμια, ἀφρόζωστα νησάκια, σπαρμένα στὰ γλυκογάλαζα πέλαγα, ἀποτελοῦν ἕνα ἁρμονικὸ καὶ γοητευτικὸ σύνολο μαγείας. Πλούσια κι' ἀλύπητα τὸ πανάγαθο χέρι σκόρπισε τὶς ὁμορφιὲς στὴν Πατρίδα μας, μὰ τῆς στέρησε τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ καὶ γι' αὐτὸ πολλοὶ ἀναγκάζονται νὰ δοκιμάσουν τὴν πικρίαν τοῦ ξενιτεμοῦ. Καὶ εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη τυραννία, ἡ πιὸ φοβερὴ πληγὴ ὁ ξενιτεμός, ἡ «μαγκούφα ξενιτειά», ὅπως συνηθίζει νὰ λέγῃ ὁ βασανισμένος λαός μας, ποὺ γεύθηκε τὸ πικρό της ποτήρι. Ἡ Πληγή της εἶναι ἀγιάτρευτη καὶ ὁ πόνος της πικρός. Παιδιὰ πάνω στὴν εὐωδιὰ καὶ τὴν ζέσι τῆς σφριγηλῆς νειότης, οἰκογενειάρχαι μὲ μύριες ὑποχρεώσεις διώχνονται ἀπὸ τὴ φτώχεια σὲ ξένα μέρη, μακρυὰ ἀπὸ τὸ πανώριο χωριό τους. Ἀπ' τὴ γλυκειὰ πατρίδα τους. Ἡ πλανεύτρα ξενιτειά, σὰν παντοδύναμη μάγισσα, τοὺς παίρνει ὅλους καὶ τοὺς τυλίγει στὰ μαγικὰ δίχτυα τοῦ πλούτου της, ποτίζοντάς τους ὅμως μὲ πίκρα καὶ νοσταλγία, μὲ πόνο καὶ φαρμάκια. Τὰ πικρόχολα ξένα παίρνουν στὴν ἀγκαλη τους κάθε ἡλικίας ἀνθρώπους ποὺ θέλουν ν' ἀποκτήσουν περιουσία, ὥστε νὰ γίνῃ ἡ ζωή τους ἄνετη, ξεκούραστη, καὶ πιὸ εὐτυχισμένη. Ὅσα πλούτη ὅμως καὶ ἂν κάνῃ στὰ ξένα κάθε ἄνθρωπος, ἕνα φοβερὸ σαράκι θὰ τοῦ κατατρώγῃ τὰ στήθη, θὰ τοῦ λιανίζῃ τὰ σωθικά. Τὰ σπλάχνα του θὰ τοῦ λεπιδίζῃ ἕνα κοφτερὸ καὶ παγερὸ μαχαίρι. Ὁ πόνος καὶ ἡ νοσταλγία γιὰ τὴν πατρίδα, ἡ λύπη γιὰ τὸ χωρισμό. Πάντοτε θὰ ξεφεύγῃ ἀπ' τὰ καταπονεμένα χείλη του πολύπικρο τ' ἀνάθεμα στὴν ξενιτειά, ποὺ τὸν κερνάει τὶς πίκρες καὶ τὰ φαρμάκια. Ναὶ τὰ ξένα εἶναι γεμᾶτα θλίψεις, φαρμάκια καὶ καϋμούς, στεναγμοὺς καὶ δάκρυα. Ὁ ξενιτεμένος εἶναι δυστυχὴς καὶ τοῦ πόνου τὰ τεράστια πλοκάμια σφίγγουν φοβερὰ τὴν ψυχή του, τὴν ματώνουν καὶ τὴν πνίγουν. Ἴσως ν' ἀποκτήσῃ ἀμέτρητα πλούτη, ἄφθονη περιουσία. Ἴσως νὰ κολυμπᾷ στῆς χλιδῆς τὰ πέλαγα. Ὅμως τῆς καρδιᾶς ὁ χῶρος θὰ εἶναι ἄδειος ἀπὸ τῆς χαρᾶς τὴ θέρμη καὶ πλημμυρισμένος ἀπὸ τὴ νοσταλγία καὶ τὸν πόνο, ποὺ ἐμποδίζουν τὰ μυρομπούμπουκα τῆς εὐτυχίας ν' ἀνθίσουν. Τῆς ἄνοιξης τὸ γοητευτικὸ μεγαλεῖο τὸν ἀφίνει ἀσυγκίνητο. Δὲν τὸν εὐχαριστεῖ τὸ μυρόδροσο ἀγέρι της οὔτε τὸ μοσχοβόλημα τῶν μυριόχρωμων λουλουδιῶν, ποὺ λούζονται χαϊδευτικὰ στὸ φῶς τῶν χρυσῶν ἡλιαχτίδων. Δὲν τὸν ἐνθουσιάζει ἡ ριγοσκοπίστρα μουσικὴ συναυλία τῶν φτερωτῶν μουσικῶν, ποὺ ἔχουν στήσει πάνω στὰ βελουδοπράσινα κλώνια ἀσύγκριτο ψαλτήρι. Καὶ τὸ νεράκι ἀκόμη τοῦ φαίνεται γλυφό, θερμό, γιατὶ τὰ σπλάχνα του φλογίζονται ἀπ' τὸ πυρακτωμένο καμίνι τοῦ πόνου του ποὺ τοῦ φέρνει ὁλόγλυκες τὶς ἀναμνήσεις τῆς Πατρίδας του. Τοῦ θυμίζει τὶς κρυστάλλινες δροσοπηγὲς τοῦ χωριοῦ του, τὰ πανέμορφα λαγγάδια μὲ τὰ παγωμένα νερά τους, ὅπου ἡ Ἰτιᾶ γλυκοδροσίζεται στοῦ καλοκαιριοῦ τὴν ἀφόρητη ζέστη. Ἀκόμη κι' αὐτὰ τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ γιὰ τὰ ὁποῖα ἄφισε γονεῖς, τρυφερὸ ταῖρι, ἀδέλφια δὲν τὰ ἀπολαμβάνει στῆς γεύσης τους τὴν γλύκα, ἀλλὰ τοῦ φαίνονται ὅλα πικρὰ καὶ ἄνοστα. Μόνος καὶ ξένος μέσα σὲ ξένους. Ἔρημος καὶ ἄγνωστος ἀνέμεσα σὲ ἀγνώστους. Μὲ ποιὸν νὰ μοιρασθῇ τὴν πλημμύρα τῆς χαρᾶς, ἢ τὴν μπόρα τῆς θλίψης του καὶ τοῦ πόνου του; Ποιὸς θὰ γελάσῃ καὶ θὰ χαρῇ γιὰ μιὰ εὐτυχία του; Κανείς! Τὸ θλιβερὸ πέπλο τῆς μοναξιᾶς, σὰν θὰ μπῇ ὁμίχλη, κρύβει τὶς ἀναλαμπὲς τῆς εὐτυχίας. Εἶναι τόσο μόνος κι' ἔρημος, ὥστε ἀσήκωτο γίνεται τοῦ καϋμοῦ του

τὸ βάρος, ὁλόμαυρα, μουγγὰ καὶ μελανιασμένα τὰ σύννεφα τῆς θλίψης του. Ἀβάσταχτα τοῦ καταπλακώνει τὰ στήθια ἡ μοναξιὰ καὶ δὲν ἔχει σὲ ποιὸν νὰ πῇ τὸν πόνο του νὰ ξαλαφρώσῃ, ν' ἀνακουφισθῇ... Καὶ εἶναι τόσο μεγάλος, τόσο φρικτός! Τὸν μεγάλο πόνο τοῦ ξενητεμένου ἐκφράζει πολὺ ὑπέροχα ἡ λυρικὴ ποίηση, καὶ ἡ λαϊκή μας μοῦσα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἀξιόλογα στιχουργήματα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴν ξενιτειά: Ἀνάλογα μὲ τὸ περιεχόμενο τους διακρίνονται σὲ διάφορες κατηγορίες, ὅπως εἶναι πολλὰ τραγούδια τῆς ξενιτειᾶς καὶ περιγράφουν τοὺς πόνους καὶ τὶς πίκρες τῆς ξενιτειᾶς. Τραγούδια - μηνύματα, τραγούδια ἐπιστροφῆς. Πολλὰ τραγούδια δημοτικὰ τῆς ξενιτειᾶς μιλᾶνε γιὰ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία ποὺ κατέχουν τοὺς οἰκείους γιὰ τὴν ἀπουσία τοῦ ξενιτεμένου τους. Μὰ καὶ ἡ κόρη ποὺ ἀγαπάει τὸν ξενιτεμένο νέο, περιμένει μὲ λαχτάρα τὸν γυρισμό του καὶ μὲ τὸ ὅραμα αὐτὸ περνάει τὶς μέρες της καὶ κάθε τόσο κατεβαίνει στ' ἀκρογιάλι ἀγνατεύοντας τὸν ὁρίζοντα, μήπως καὶ φανεῖ τὸ καράβι τοῦ γυρισμοῦ. Μὰ συνήθως, ὅλα τὰ καράβια ἔρχονται καὶ φεύγουν καὶ κανένα δὲν φέρνει τὸν ἀγαπημένο της. Νά, πὼς μᾶς δίνει τὴν ὡραία εἰκόνα τῆς προσμονῆς τῆς κόρης, ἕνα σχετικὸ δημοτικὸ τραγούδι :

«Ὅλοι τὸν ἥλιο τὸν κυττοῦν ποὺ πάει νὰ βασιλέψῃ,
μὰ ἡ κόρη πόχει τὸν καϋμὸ τὸ πέλαος ἀγνατεύει.
Βλέπει καράβια ν' ἄρχονται, βαρκοῦλες ν' ἀρμενίζουν...
Μάννα, καράβια τέσσερα,
μάννα βαρκοῦλες πέντε!
Σῦρε μάννα μου καὶ ρώτατα,
σῦρε μάννα μου καὶ πέστους,
μὴν εἶδαν τὴν ἀγάπη μου,
τὸν ἀγαπητικό μου.
Σὲ τί τραπέζι τρώει ψωμὶ
καὶ τὸ δικό μου εἶν' ἄδειο;
Σὰν τί χεράκια τὸν κερνοῦν,
καὶ τὰ δικά μου τρέμουν;
Σὰν τί ματάκια τὸν κυττοῦν
καὶ τὰ δικά μου κλαῖνε;

Μὰ καὶ ὁ ξενιτεμένος πολλὲς φορὲς ἐπιθυμεῖ νὰ στείλῃ εἰδήσεις του, ποὺ νὰ μαρτυρᾶνε τὰ δεινὰ στὴν ξενιτειὰ καὶ ἐμπιστεύεται τὰ μηνύματά του στὰ στὰ διαβατάρικα πουλιὰ γιὰ νὰ πᾶνε στοὺς δικούς του καὶ στὴν καλή του τὶς εἰδήσεις του. Ἡ χρησιμοποίησις τῶν πουλιῶν ἀπ' τὸν λαϊκὸ ποιητὴ γιὰ τὴ μεταφορὰ εἰδήσεων, θλιβερῶν ἢ χαρούμενων, εἶναι πολὺ συνηθισμένη σ' ὅλες τὶς κατηγορίες τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν καὶ ἰδιαίτερα τὰ κλέφτικα καὶ στ' ἀρματωλικὰ καὶ στὰ τραγούδια τῆς ξενιτειᾶς νὰ μὲ τί παθητικὰ λόγια γίνεται ἀπ' τὸν ξενιτεμένο ἡ ἐπίκλησις στὰ πουλιὰ νὰ κατέβουν ἀπ' τὰ ψηλὰ καὶ νὰ πάρουν τὰ μηνύματα του :

Μαῦρα μου χελιδονάκια
καὶ ἄσπρα μου πουλιά,
αὐτοῦ ψηλὰ ποὺ πᾶτε,
γιὰ χαμηλώσετε
γιὰ νὰ σᾶς δώσω γράμμα
γιὰ τὸν τόπο μου
νὰ πᾶτε τῆς καλῆς μου,
τῆς γυναῖκας μου.

Τὰ τραγούδια τῆς ξενητειᾶς, βγαλμένα ἀπὸ τὴν πικρὴ πεῖρα τῶν ξενητεμένων θὰ ἐκφράζουν τὸν αἰώνιο καϋμὸ καὶ πόνο κάθε ἀνθρώπου ποὺ κλυδωνίζεται

στὴν τρομερὴ δίνη της. Θὰ τραγουδοῦν τὴ θλίψη τοῦ μισεμοῦ, ποὺ σὰν παγερὸ ἀλέτρι ὀργώνει τὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ σὰν ὕπουλο κῦμα σκάβει τὰ θεμέλια τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, γιατὶ ἡ μαύρη φτώχεια θὰ διώχνῃ πάντα στὰ «Ἔρημα τὰ ξένα» νέους καὶ γέρους, γιὰ ν' ἀποκτήσουν πλούτη ἄφθονα, ὥστε, ὅταν ἐπιστρέψουν στὴν γλυκειὰ πατρίδα νὰ ζήσουν μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη στὴ θαλπωρὴ τῆς ἀγαπημένης τους οἰκογενείας.

Κ. ΡΗΓΑΣ

ΑΙ Η.Π.Α. ΧΑΙΡΕΤΙΖΟΥΝ ΤΟΝ ΟΥΓΓΡΙΚΟΝ ΛΑΟΝ ΕΠΙ ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΟΥΓΓΡΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἐπὶ τῇ τρίτῃ ἐπετείῳ τῆς Οὐγγρικῆς Ἐπαναστάσεως τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐξέδωσε τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν:

Πρὸ τριετίας, τὴν 23ην Ὀκτωβρίου 1956, ὁ Οὐγγρικὸς Λαὸς ἐξηγείρετο αὐθορμήτως ἐν τῷ πλαισίῳ μιᾶς γενναίας προσπαθείας ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν πραγματοποίησιν ἑνὸς παλαιοῦ πόθου του σχετικῶς μὲ τὴν ἐγκατάστασιν Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἀπηλλαγμένη ξένης ἐπικυριαρχίας καὶ θὰ εἰσήκουε τὰς θελήσεις του. Ἡ προσπάθεια αὕτη ἀπέτυχε κατόπιν στυγνῆς σοβιετικῆς στρατιωτικῆς ἐπεμβάσεως. Ἔκτοτε ἡ Οὐγγρικὴ καὶ ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις δὲν ἔπαυσαν περιφρονοῦσαι τὴν Παγκόσμιον κοινὴν γνώμην, διὰ τῆς ἀρνήσεώς των ὅπως συμμορφωθοῦν πρὸς τοὺς ὅρους τοὺς ὁποίους ἐνέκρινε σχετικῶς μὲ τὴν Οὐγγαρίαν ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Ο.Η.Ε.

Ὁ Ἀμερικανικὸς Λαός, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι λαοὶ τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας, ἐνθυμεῖται καὶ τιμᾷ σήμερον τοὺς Οὐγγρους πατριώτας, οἱ ὁποῖοι ἀπέθανον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος τούτου, ὡς ἐπίσης ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ζοῦν σήμερον ὑπὸ ἕνα καθεστὼς τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπεβλήθη διὰ τῆς βίας. Χάρις εἰς τὴν γενναιότητα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἡ 23η Ὀκτωβρίου θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν Ἱστορίαν ὡς σύμβολον τῶν θυσιῶν ἑνὸς λαοῦ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Ἀποστόλη Ναυάρχου.

Πάροδος Ἑρμοῦ 114 στὸ Θησεῖο.

Ὁ Ἀποστόλης Νικόλαος, ναύαρχος ἀπὸ τὰ Ψαρά, τὸν καιρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, γεννήθηκε τὸ 1770 στὰ Ψαρά, καταγόμενος ἀπὸ τὴν Μανιάτικη οἰκογένεια τῶν Καλημέρη. Μετὰ τὴν ἅλωση τοῦ Λ. Κατσώνη στὸ Αἰγαῖο πῆγε στὴ Χίο καὶ ἐπεδόθηκε στὸ ἐμπορικὸ Ναυτικό. Μυήθηκε στὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ἀπὸ τὸν Μανιάτη Χρυσοσπάθην, στὴν Ὀδησσὸ τὸ 1888. Ὅταν ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις, ἀνακηρύχθηκε σὲ ναύαρχο τῶν Ψαρῶν, διετήρησε δὲ τὸ ἀξίωμα μέχρι τοῦ θανάτου του (25 Ἀπριλ. 1827 στὴν Αἴγινα). Ὁ Καπετὰν Νικολῆς, ὑπῆρξε μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες φυσιογνωμίες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἀποστόλου Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καλλιπόλεως 53, στὸν Κολωνό.

Ὁ Ἀποστόλου Ἰωάννης, διάσημος Ἕλλην ὀξύφωνος, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1866 καὶ πέθανε ἀπὸ καρδιακὸ νόσημα, στὴ Νεάπολι τῆς Ἰταλίας, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1904. Ἦτο γνωστὸς ὄχι μόνον γιὰ τὴν γοητεία τῆς φωνῆς του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἠθοποιΐαν του. Οἱ κριτικοὶ τῆς Ἰταλίας τὸν ἀπεκάλουν (il celebre tenore il divo Apostolu) ποὺ ἐξηγεῖται ὁ περίφημος ὀξύφωνος, ὁ Θεῖος Ἀποστόλου.

Ἀππιανοῦ.

Ἀπὸ Ὑμηττοῦ 17, στὸ Παγκράτι.

Ὁ Ἀππιανός, Ἕλλην Ἀλεξανδρινὸς ἱστορικὸς τοῦ Β' μ.Χ. αἰῶνος, πῆρε τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπιτρόπου στὴ Ρώμη, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀδριανοῦ. Τὸ ἔργο του, ὡς ἱστορικὴ πηγή, ἔχει μεγάλη ἀξία.

Ἀραβαντινοῦ Πάνου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου Ἀττικοῦ 21 στὸ Στάδιο.

Ὁ Πάνος Ἀραβαντινός, Ἕλλην σκηνοθέτης, ζωγράφος καὶ σκηνογράφος, γυιὸς τοῦ γιατροῦ Ἀραβαντινοῦ Ἰωάννου καὶ ἔγγονος τοῦ ἱστοριογράφου Παναγιώ-

τη Ἀραβαντινοῦ, γεννήθηκε στὴν Κέρκυρα τὸ 1886. Σπούδασε στὴν Ἀκαδημία τῶν Τεχνῶν τοῦ Βερολίνου, ἀπὸ τὴν ὁποία πῆρε καὶ χρυσὸ βραβεῖο. Ἐξεπόνησε τὶς σκηνογραφίες τῆς ὀπερέττας τοῦ Σαμαρᾶ «Πόλεμος ἐν πολέμῳ» καθὼς καὶ τῶν: «ἡ πριγκήπισσα τῆς Σάσσων», «Κρητικοπούλα», «Πρόθυμος χήρα», τὴν ἐπιθεώρησιν «Ξιφὶρ—Φαλέρ» μὲ τὴν ὁποίαν ἀπεδείχθη τὸ κορύφωμα τῆς θεατρικῆς του ἰδιοφυΐας. Χρημάτισε καλλιτεχνικὸς Δ/ντὴς τῆς ὄπερας τοῦ Βερολίνου καὶ κατεῖχε τὸν τιμητικὸ τίτλο τοῦ Γενικοῦ Καλλιτεχνικοῦ Συμβούλου τῶν κρατικῶν θεάτρων τῆς Γερμανίας. Ἐξελέγη ἐπίσης ἐπίτιμον μέλος τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων. Πέθανε τὸ 1930.

Ἀράδου.

Ἀπὸ Ἀρίης 14, στὰ Κουπόνια.

Ἄραδος, εἶναι τ' ἀρχαῖο ὄνομα τῆς νήσου Ρονάδ, κοντὰ στὴ Συρία, ἡ ὁποία ἤκμασε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Οἱ σημερινοί της κάτοικοι, ἀσχολοῦνται μὲ τὴν σπογγαλιεία. Σ' αὐτὴν καταφεύγουν δι' ἁλιεία σπόγγων, πολλοὶ Αἰγινῆτες.

Ἀρακύνθου.

Συνέχεια τῆς ὁδοῦ Φιλοπάππου 45, στοῦ Φιλοπάππου.

Ὁ Ἀράκυνθος, ὁ γνωστὸς Ζυγός, εἶναι ὄρος στὸ Νομὸ Αἰτωλοακαρνανίας κι' ἔχει ὕψος περὶ τὰ 1000 μ. Στὰ νότια τοῦ Ζυγοῦ, σώζονται τὰ ἐρείπια τῶν Ὁμηρικῶν πόλεων, Πολυδῶνος καὶ Πλευρῶνος. Τὶς ὁμορφιὲς τοῦ Ζυγοῦ, ὕμνησε ἀρκετὰ ὁ Μεσολογγίτης ποιητὴς Κωστῆς Παλαμᾶς.

Ἀράτου.

Ἀπὸ Φωκιανοῦ 3, στὸ Στάδιο.

Μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ ἀναφέρονται ἱστορικὰ τρεῖς Σικυώνιοι. Σπουδαιότερος ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ πρεσβύτερος, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὸν Φιλοποίμενα καὶ τὸν Λυκόρτα, ἀπετέλεσαν τὴν τριάδα τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν τῆς Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας. Γυιὸς τοῦ Κλεινίου, ἰσχυροῦ πολιτικοῦ ἄρχοντος τῆς Σικυῶνος, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατρός του ἀπὸ τὸν Ἀβαντίδα τοῦ Πασέου, σώθηκε ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ τοῦ δολοφόνου καὶ ἐστάλη στὸ Ἄργος.

Τὸ 245 π.Χ. ἐξελέγη στρατηγὸς τῆς Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας, τὸ δὲ 243 π.Χ. κατέλαβε τὴν Ἀκροκόρινθο τὴν ὁποίαν κατεῖχον οἱ Μακεδόνες ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ Β'. Ὡς στρατηγὸς ἔκανε τὴν Συμπολιτείαν ἰσχυρὴ καὶ στρατιωτικῶς καὶ οἰκονομικῶς. Ἄνθρωπος μ' ἐξαιρετικὰ προσόντα, πρᾶος στὶς πολιτικές του διαφορές, ἦτο συγχόνως δραστήριος καὶ τολμηρὸς στὶς ἀποφάσεις του.

Ἀράχθου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Β. Ἠπείρου (Ἀλβανίας) 113, στὰ Σεπόλια.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία της, στὸν γνωστό, ὡς «ποταμὸ τῆς Ἄρτας» τὸν Ἄ-Ἄραχθο. Ἔχει μῆκος 95 χιλ. καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες γέφυρές του, εἶναι τὸ «θρυλικὸ γιοφύρι τῆς Ἄρτας» Ἡ στρατιωτικὴ ἀξία τοῦ Ἀράχθου ἦτο σημαντική, ἀπὸ τὰ παληὰ χρόνια. Γύρω ἀπὸ τὸν Ἄραχθο, ἔγιναν πολλὲς μάχες, στὴ νεώτερη ἱστορία τῆς Ἑλλάδος.

Ἀραχώβης.

Ἀπὸ Ἱπποκράτους 60 στὴ Νεάπολη.

Ἡ Ἀράχωβα (ἢ Ἀράχοβα), εἶναι ἡ γνωστὴ κωμόπολις τῆς Βοιωτίας, ἡ ὁποία εἶναι κτισμένη πάνω σ' ἕνα λόφο τῆς ἀπόκρημνης παρωρείας τοῦ Παρνασσοῦ. Στὴν Ἀράχωβα ὁ Καραϊσκάκης τὸ 1826 κατετρόπωσε τοὺς Τούρκους καὶ ἔστησε τρόπαιο ἀπὸ 300 κεφάλια τῶν ἐχθρῶν.

Ἀρβαλῆ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ματρόζου 2 στοῦ Φιλοπάππου.

Ὁ Ἀρβαλῆς Παναγιώτης καταγόμενος ἀπὸ τὴν Τρίπολι, μυήθηκε στὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας ἀπὸ τὸ Νικηφόρο Παμπούκη τὸ 1819 καὶ διέδωσε τοὺς σκοπούς της κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε ἡ Τρίπολις γρήγορα ἔγινε σπουδαῖο κέντρο τῆς Φ.Ε. Τὸ 1820 ἔγινε ταμίας τῆς Ἐφορείας Πελοποννήσου, μαζὶ μὲ τὸν Παπαδιαμαντόπουλον. Πῆρε μέρος στὴ μάχη τοῦ Λεβιδίου καὶ ἀνακηρύχθηκε ἀρχηγὸς τῶν Τριπολιτῶν. Ἀπὸ τὶς κακουχίες ὅμως ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ πέθανε στὴ Βυτίνα. Ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τίμιους καὶ γενναίους ἥρωες τῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἀρβήλων.

Ἀπὸ Ἀβύδου 88, στὰ Κουπόνια.

Τὰ Ἄρβηλα (σήμερα Ἀρβὴλ ἢ Ἐρβήλ), εἶναι πόλις τῆς Μεσοποταμίας, ἀνάμεσα στοὺς ποταμοὺς Λύκο καὶ Κάπρο. Κοντὰ στὴ πόλι αὐτὴ καὶ πλησίον τῶν Γαυγαμήλων ἔγινε τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 331 π.Χ. ἡ τελευταία μάχη μεταξὺ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Δαρείου τοῦ Κοδομαννοῦ. Στὴ μάχη αὐτή, νικήθηκαν οἱ Πέρσες καὶ διώχθησαν μέχρι τ' Ἄρβηλα.

Ἀργέντη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φωτομάρα 44, στοῦ ΦΙΞ.

Ὁ Ἀργέντης Εὐστράτιος, μεγαλέμπορος ἀπὸ τὴν Χῖο, γεννήθηκε τὸ 1767. Στὴ Βιέννη γνωρίσθηκε μὲ τὸν Ρήγα Φερραῖο καὶ βοήθησε αὐτὸν χρηματικῶς στὴν ἔκδοσι τῶν προκηρύξεων καὶ τῶν βιβλίων του. Ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς ἐνθουσιώδεις συνεργάτες του. Στραγγαλίσθηκε, μαζὶ μὲ τὸν Φερραῖο, στὸ Βελιγράδι τὸ 1798.

Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας.

Ἀπὸ Ἑρμοῦ 10, πίσω ἀπὸ τὴ Παλαιὰ Βουλή.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία, στὴν δεύτερη σ' ἔκτασι καὶ πληθυσμὸ χώρα τῆς Ν. Ἀμερικῆς, τὴν Ἀργεντινή. Ὁ πληθυσμός της, ἀνέρχεται γύρω στὰ 17—18 ἑκατομμύρια, πρωτεύουσά της δὲ εἶναι τὸ Μπουένος Ἄϊρες (2.500.000 κάτοικοι—ἀπογραφὴ 1940). Κατὰ τὸ 1946 ἔγινε πρόεδρος αὐτῆς ὁ Περόν, ἡ σύζυγος τοῦ ὁποίου, ἡ γνωστὴ Ἐβίτα, ἦτο ἀρκετὰ ὡραία ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ εὐφυὴς μὲ διπλωματικὲς ἱκανότητες.

Ἀργινουσῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁρμονίας 9, στὴ Κυψέλη.

Πρόκειται γιὰ τὴν ἀρχαία ὀνομασία τριῶν νησίδων ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὴ Λέσβο. Εἶναι γνωστὲς ἀπὸ τὴν ναυμαχία ποὺ ἔγινε (Σ/βριος 406) μεταξὺ Σπαρτιατικοῦ καὶ Ἀθηναϊκοῦ στόλου καὶ στὴν ὁποία νικήθηκαν οἱ Σπαρτιᾶτες. Ἀπὸ τὴν παράλογη ὅμως διαγωγὴ τῶν Ἀθηναίων, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ νὰ στεφανώσουν τοὺς νικητὰς ναυάρχους, τοὺς σκότωσαν μὲ τὴν πρόφασι ὅτι δὲν περισυνέλεξαν τοὺς νεκρούς, σύμφωνα μὲ τὸ ἱερὸ ἔθιμο, ἔμεινε ἐπίσης στὴν ἱστορία γνωστὴ ἡ ναυμαχία τῶν Ἀργινουσῶν. Ἀπὸ τοὺς ναυάρχους γλύτωσαν μόνον ὁ Πρωτόμαχος καὶ ὁ Ἀντιγένης οἱ ὁποῖοι ἀντιληφθέντες ἐνωρὶς τὶς μηχανορραφίες, δὲν γύρισαν στὴν Ἀθήνα. Κυριώτερος κατήγορός των ἦτο ὁ Θηραμένης. Ἀπό τοὺς Πρυτάνεις, δὲν συνεφώνησαν γιὰ τὴν καταδίκη, ὁ Σωκράτης τοῦ Σωφρονίσκου καὶ ὁ Εὐρυπτόλεμος, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψε, ὅτι ὑπεύθυνος γι' ὅλα ἦτο ὁ κατήγορος Θηραμένης.

Ἀργολίδος.

Ἀπο Κηφισίας 163, στοῦ Θών.

Ὀφείλει τ' ὄνομα, στὸ νομὸ τῆς Πελοποννήσου, ποὺ ἔχει γιὰ πρωτεύουσα τὸ Ναύπλιο. Παλαιότερα, μαζὶ μὲ τὸν τῆς Κορινθίας νομό, ἀπετέλουν ἕνα νομό, τὸν τῆς Ἀργολιδοκορινθίας.

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

.....

—«... Ξέχασα... Σοῦ ἔφερα τὸν σπάγγο ποὺ ἀγαπᾶς γιὰ νὰ κάνῃς κόμπους...».

Ὁ Ὀλὰφ χαμογέλασε κουρασμένα, πῆρε τὸ σπάγγο στὰ χέρια του καὶ ψιθύρισε :

—«Ὦ! Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ πολύ...».

Καὶ πάλι ξανάγινε οιωπή... μιὰ σιωπὴ βαρειά, ποὺ τὴν ὑπογράμμιζεν ἄσκημα ἡ μυρουδιὰ τῶν γιατρικῶν τοῦ θαλάμου... ὥσπου ὁ Ὀλὰφ ξαναμιλησε σιγαλά :

—«Τί ἔγινε μὲ τὸ σκυλί; Τί πρόκειται νὰ κάνῃς! Χθὲς ἔκλαιγε ὅλη τὴν ἡμέρα... Θὰ πρέπῃ νὰ τοῦ ἔκαναν κακό...».

—«Μὴ στεναχωριέσαι πιὰ γι' αὐτό... Θὰ τὸ τακτοποιήσω ἐγὼ» ἀπάντησε καθησυχαστικὰ ὁ Ρομπέρ... Τὸ ἄλλο λεπτὸ σηκώθηκε καὶ δίνοντας τὸ χέρι στὸν Ὀλὰφ τοῦ ψιθύρισε :

—«Ἔλα γειά σου... Ἐγὼ πρέπει νὰ πηγαίνω... Μὲ περιμένει κι' ὁ σκύλος βλέπεις καί...».

—«Ἀλλὰν ὅταν ἔρθῃ ἡ Ἀρχηγός;» ρώτησεν ἀνήσυχα ὁ Ὀλάφ...

—«Θὰ κάνῃς ἁπλούστατα ὅτι κοιμᾶσαι... Κατάλαβες;».

—«Σύμφωνοι... Ἀλλά, για στάσου... Περίμενε... Ἔχω νὰ σοῦ δώσῃ κάτι γιὰ τὸ ταξίδι σου...».

Ἔβγαλε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του τὴ μικρὴ μπουκάλα, ποὺ δὲν τὴν ἄφινε ποτέ, καὶ τὴν ἔχωσε στὸ χέρι τοῦ Ἀλὲν Ρομπὲρ λέγοντας : «Μπορεῖ νὰ τὴν ἔχῃς ἀνάγκη... Ναί, ναί! Δὲν ξέρεις τί μπορεῖ νὰ σοῦ συμβῇ... Ψᾶξε! Κάτι ἔχει μέσα...».

Ἔψαξε, καὶ τράβηξε ἀπὸ μέσα μιὰ χονδρὴ δέσμη χαρτονομισμάτων τῶν 100 φράγκων, τόσο καινούργια ποὺ φαινόντουσαν σὰν ψεύτικα...

—«Ἀλλά...».

—«Πᾶψε, καὶ πάρετα... θὰ σοῦ χρειασθοῦν... Μοῦ τὰ ἔχει δώσει ὁ παπποῦς...»

—«Εὐχαριστῶ!!!» εἶπεν ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ μὲ μάτια δακρυσμένα «εὐχαριστῶ πολύ, Ὀλάφ...».

Κάθισαν δυὸ λεπτὰ ἀμίλητοι ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον...

Καί, ξαφνικά, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε εἶπεν ὁ Ἀλὲν Ρομπέρ, δίνοντας τὸ χέρι του : «Ἀντίο, φίλε, καὶ περαστικά σου... Θὰ σὲ θυμᾶμαι πάντα!!...».

Κι' ὕστερα ἔφυγε μὲ σκυμένο κεφάλι...

...Ἀποχαιρετίστηκαν.

Κι' ὕστερα ὁ Ἀλὲν Ρομπὲρ ξεκίνησε...

Μπῆκε στὶς δυὸ ἑπόμενες αἴθουσες... κατέβηκε τὴ σκάλα... ἔφτασε στὸ διάδρομο...

Ὁ σκύλος βρισκότανε ὄρθιος πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, κοινῶντας τὴν οὐρά του... Ἦταν τὰ μάτια του κόκκινα... σὰν κλαμμένα... Κι' εἶχε πάνω στὸ πρόσωπό του μιὰ παράξενη ἔκφραση... Κάτι σὰν πονεμένο χαμόγελο...

'Αλλὰ ὁ 'Αλὲν Ρομπὲρ δὲν τὸν πρόσεξε...

Κρατοῦσε τώρα τὰ μάτια του καρφωμένα πάνω στὴν πόρτα, ὅπου ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ θύμιζε τόσα φριχτὰ πράγματα...

«ΜΟΡΓΚ... Ἕνα μέρος ποὺ βάζουν ἐκείνους ποὺ πρόκειται νὰ πεθάνουν!!!».

Αὐτὴ τὴ φράση δὲν εἶχε πάψει νὰ τὴν συλλογίζεται... Ἕνας φόβος τὸν κυρίευσε ξαφνικά...

Κι' ἄν, αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμή, φέρουν ἐκεῖ ἕνα πεθαμένο;... Τί νἄναι ἀρά γε ἕνας νεκρός;... Εἶναι ἀλήθεια ὅτι δὲν κινεῖται;... Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔχει ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ὅτι μερικὲς φορὲς τὰ μάτια του εἶναι ἀνοιχτά, ὅτι γεμίζει σκουλήκια;... Σκουλήκια ;... Ναί... Μιὰ νευρικὴ ταραχὴ διαπέρασεν ἀπότομα τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ... Ὁ φόβος τὸν ἀναστάτωνε... 'Ανατρίχιασε...

...Θὰ ἦταν τόσο ἁπλό, τόσο εὔκολο νὰ γυρίσῃ πίσω!!! νὰ περιμένῃ τὴν 'Αρχηγὸ Φρανσουάζ, νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Τερνεραί!!!

Ὤ! Τὸ Τερνεραί!!!...

Ἡ καρδιά του γέμισε ἀπ' αὐτὴν τὴν ὁμορφη εἰκόνα... Αὐτὴν τὴν ὥρα οἱ ἄλλοι ἔπαιζαν ποδόσφαιρο ἐκεῖ κάτω... Πόσο ὡραῖα θὰ ἦταν νὰ βρίσκονταν ἀνάμεσά τους!!! Τίποτα... Ἄχι! Τίποτα ἀπολύτως, δὲν τὸν ὑπεχρέωνε νὰ προχωρήσῃ μέσα σ' αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ βάζουν τοὺς νεκρούς... Στάθηκεν ἀναποφάσιστος...

'Αλλά, ξαφνικά, τὴ σιωπὴ τὴν διέκοψε τὸ ἀνυπόμονο, τὸ πονεμένο, τὸ ἀνήσυχο γαύγισμα τοῦ σκύλου... Κι' ὁ 'Αλὲν Ρομπέρ, γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του, εἶδε πάνω στὸ σῶμα του μιὰ ἀκόμα, μιὰ καινούργια πληγή... μιὰ οὐλή, πιὸ μεγάλη ἀπ' τὶς παλῃὲς καὶ κατακόκκινη...

Τὸ παιδὶ ἔσφιξε τὶς γροθιές, ψιθυρίζοντας μὲ ἀγανάκτηση : «Οἱ βρωμιάρηδες!!! Οἱ κακοῦργοι!!! Τὶ τοὺς ἔφταιξε αὐτὸ τ' ἀνυπεράσπιστο, μικρὸ ζῷο, καὶ τὸ βασανίζουν ἔτσι;;;...».

Ἡ καρδιά του ἄρχισε νά κτυπᾷ τόσο δυνατά, ποὺ τοὔφερε ζάλη... Ἔτσι βιαστικὰ-βιαστικὰ καὶ ἀμετάκλητα πῆρε τὴν μεγάλη ἀπόφαση...

Μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, ποὺ ἦταν παγωμένο, ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ νεκροθαλάμου... Τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειο!!!... Κι' ὅμως μιὰ παράξενη, βαρειὰ μυρουδιά, κάτι σὰν μούχλα, ἦταν σκορπισμένη μέσα...

Διέσχισε τὸ νεκροθάλαμο τρέχοντας... Ὁ ἀέρας τῆς αὐλῆς τοῦ φάνηκε τόσο εὐχάριστος, τόσο δροσερὸς καὶ ζωογόνος!!!...

...Ὁ σκύλος τὸν περίμενε στὴν πόρτα... Ὁ 'Αλὲν Ρομπὲρ ἔβγαλε ἕνα σχοινὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὄδεσε στὸ κολλάρο τοῦ ζῴου, ποὺ τὸν μύριζε προσεκτικά... Τώρα πιὰ ὁ σκύλος δὲν θὰ τὸν ξεχνοῦσε ποτὲ πιά...

Ἔσκυψε τὸ παιδὶ στ' αὐτὶ τοῦ σκύλου καὶ τοῦ ψιθύρισε χαϊδευτικά : «... Ναί, καλέ μου φίλε... ναί! ναί!... νἄμαστε οἱ δυό μας!!! Θὰ τὰ καταφέρουμε... θὰ δῇς!!!».

Ὁ σκύλος συγκατένευσε κουνῶντας τὴν οὐρά του, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ γλείφῃ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια μὲ τὴ γλῶσσα του.

—«Ἔλα!» εἶπε τὸ παιδὶ «πᾶμε. Ἄς μὴ χάνουμε καιρό!...». Ἡ διπλῆ σιδερόπορτα ἄνοιγε εὔκολα ἀπὸ μέσα, κατ' εὐθεῖαν στὸ δρόμο... Τὸ ἀγόρι τὴν ἄνοιξε, καί, τὴν ἄλλη στιγμή, βρεθήκανε οἱ δυό τους στὸ δρόμο, νὰ περπατᾶνε κοντά, κοντά, σ' ἕνα ἄλλο κόσμο : Τὸν κόσμο τῆς 'Ελευθερίας!!!...

Στὴν ἔξοδο τῆς Μελούν, ὁ 'Αλὲν Ρομπὲρ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα ἑστιατόριο γιὰ ταξιδιῶτες, ὅπου μπροστὰ στὴν πόρτα του στάθμευαν τέσσερα φορτηγὰ αὐτοκίνητα. Στοὺς δύο πρώτους ὁδηγοὺς ποὺ βγῆκαν, τὸ παιδὶ δὲν μίλησε... Εἶχαν πρόσωπα ἀγριεμένα... Ἔμοιαζαν μὲ μάγκες... Ἦτανε, ἀσφαλῶς, κακοὶ ἄνθρωποι... 'Αλλὰ ὅταν ὁ τρίτος, μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ καλόκαρδη ἐμφάνιση, βγῆκε ἀπ' τὸ μαγαζὶ καὶ κατευθύνθηκε στ' αὐτοκίνητό του, ἔτρεξε κοντά του ὁ 'Αλὲν Ρομπὲρ καὶ τοῦ εἶπε παρακλητικά :

—«Θὰ μπορούσατε, κύριε, νὰ μᾶς πᾶτε ὡς τὸ Παρίσι, ἐμένα καὶ τὸ φίλο μου;..».

Γύρισε τότε ὁ ὁδηγὸς καὶ κύτταξε τὸ παιδί, ὅπως κυττάζει ἕνας μικρὸς ἕνα φίλο του... Τοῦ φάνηκε πὼς πέρασε πολλὴ ὥρα... Στὸ τέλος τοῦ εἶπε μαλακά : «'Ανέβα!». Κι' ἀνέβηκαν κι' οἱ δυό τους... 'Ο 'Αλὲν Ρομπὲρ καὶ τὸ σκυλί. Ὕστερα τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε...

Στὸ δρόμο ὁ γέρος δὲν τοὔκανε καμμιὰ ἀπολύτως ἐρώτηση... Κάπου-κάπου σιγοτραγουδοῦσε μόνος, ἀρκετὰ παράφωνα, καὶ πάντα τὸν ἴδιο σκοπό... Καὶ σὰν διασταυρωνότανε μὲ κανένα ἄλλο φορτηγό, τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε ἀπὸ παιδιάστικη χαρά, καὶ τὰ χονδρά του δάκτυλα πίεζαν τὸ κλάξον, γιὰ χαιρετισμό.

«Τάκ... τακαντάκ... τάκ...».

—«Τσάν... τσάν...» ἀπαντοῦσεν ὁ ἄλλος... Κι' ὁ σκύλος κουνοῦσε τὴν οὐρὰ κι' ἔγλειφε τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ...

Ὅλη ἡ ἀδελφωσύνη τῶν φτωχῶν βρισκότανε μέσα σ' αὐτὸ τὸ παράλογο σύνθημα, σ' αὐτὴ τὴν χωρὶς λόγο χαρά, καὶ πρὸ παντός, μέσα στὴ σιωπή τους...

Τὸ ἴδιο κι' ὁ κύριος Προβίνς, δὲν τοῦ εἶχε κάνει καμμιὰ ἐρώτηση, ὅταν τὸν πήγαινε στὸ Τερνεραί...

ΤΕΡΝΕΡΑΙ!!! 'Η καρδιὰ τοῦ 'Αλὲν Ρομπὲρ ράγισε σ' αὐτὴ τὴ θύμηση, κι' ἄφισε τέτοιο ἀναστεναγμό, ποὺ ὁ γέρος, χωρὶς ν' ἀφίσῃ τὸ δρόμο ἀπ' τὰ μάτια του, τὸν ρώτησε :

—«Πές μου λοιπόν, μικρέ μου ἀνθρωπάκο... Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν κάνεις καμμιὰ κουταμάρα;...».

—«Πηγαίνω νὰ βρῶ τοὺς γονεῖς μου!» ἀπάντησε τὸ παιδὶ ξερά...

—«Τότε... τότε ἔχεις περισσότερο αἷμα ἀπὸ μένα» παρετήρησε ὕστερα ἀπὸ λίγο ὁ ὁδηγὸς «Γιατὶ ἐγώ... 'Απλούστατα : ἐγὼ δὲν εἶχα ποτὲ γονεῖς...».

'Αργότερα ὁ Ρομπὲρ ρώτησε τὶ μετέφερε τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἀπὸ ποῦ ἐρχότανε...

—«'Από τὴ Μασσαλία... Λάδι καὶ σαπούνι...» ἦταν ἡ ἀπάντηση...

Λάδι καὶ σαπούνι στὴ Μασσαλία;... Ὥστε ἦταν ἀληθινὰ αὐτὰ ποὺ τοὺς μάθαινε ὁ Τομαχώτι... 'Ο 'Αλὲν Ρομπὲρ νόμιζε ὅτι αὐτὰ δὲν ὑπῆρχαν παρὰ μονάχα στὰ βιβλία...

...Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε... ἔτρεχε ἀκατάπαυστα, ρουφῶντας λαίμαργα τοὺς δρόμους...

Ὅσπου κάποτε ἔφθασαν στὸ Παρίσι... 'Η ὥρα ἡ μεγάλη ἔφτασε... Θὰ κατέβαιναν ἀπ' τ' αὐτοκίνητο, καὶ θὰ τραβοῦσαν γιὰ τὸ ἄγνωστο...

—«Ἄκουσε!» εἶπε ὁ ὁδηγός μὲ καλωσύνη, πρὶν χωριστοῦνε «περνάω πάντα ἀπ' αὐτὸ τὸ γκαράζ... Ἂν ποτὲ ἔχῃς τὴν ἀνάγκη μου, θὰ μὲ βρῇς ἐκεῖ... Γκρανσὲ μὲ λένε... θυμᾶσαι; Γκρανσέ...».

Βγῆκαν μισοζαλισμένοι ἀπ' τὴν εὐχάριστη ζέστα τοῦ αὐτοκινήτου, ἔσφιξαν τὰ χέρια σὰν ἄνδρες καὶ χώρισαν... Τὸ ἀγόρι βιαζόταν γρήγορα νὰ κόψῃ κι' αὐτὸν τὸν τελευταῖο δεσμό του μὲ τὸ Τερνεραί... 'Από τὴν ἄλλη ὅμως μεριά, δὲν ἤθελε ν' ἀφίσῃ τὸ μόνο φίλο ποὺ τοῦ ἔμενε στὴν καινούργια ζωή του...

Γύρισε πίσω ἀκόμα μιὰ φορά, καθὼς προχωροῦσε, τραβῶντας τὸ σκυλὶ ἀπ' τὸ σκοινί... Κι' εἶδε τότες καὶ πάλι τὸν ὁδηγὸ νὰ τὸ ἀποχαιρετᾷ μὲ τὰ χονδρά του δάκτυλα...

—«Μὲ ζηλεύει, ἴσως» συλλογίστηκεν ὁ 'Αλὲν Ρομπὲρ «μὲ ζηλεύει γιατὶ θὰ ξαναβρῶ τοὺς γονεῖς μου, ἐνῶ αὐτὸς δὲν ἔχει...».

—«Ναί, θὰ ξαναβρῶ τοὺς γονεῖς μου!». 'Επανέλαβε ψιθυριστά, ἀπὸ μέσα του... Αὐτὲς τὶς λέξεις δὲν τολμοῦσε νὰ τὶς προφέρῃ δυνατά...

.....

...Καὶ τώρα... 'Ορίστε τὸ παιδὶ κι' ὁ σκύλος, σ' ἕνα δρόμο τοῦ Παρισιοῦ, σὰν ἔξη ἀκόμα χιλιάδες ἄλλους δρόμους...

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ ἀρχιφύλαξ Παπαθεοδώρου 'Ανάργυρος καὶ οἱ ἀστυφύλακες : Μπινιώρης Μαυροειδῆς, Στρατάκης 'Εμμαν. καὶ Χαρίτος Δημήτριος.

—Διωρίσθη 'Υγειονομικὸς 'Αξιωματικὸς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ἐπὶ βαθμῷ 'Αστυνόμου Β' ὁ ἰδιώτης ἰατρὸς κ. Μπαρτσόκας Στυλιανός, πρὸς πλήρωσιν κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

—Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας ὁ ἀστυφύλαξ Γαραμπάσης Γρηγόριος.

—Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος λόγῳ θανάτου ὁ 'Υγειον. Δ/ντὴς Β' Παρδάλης Κων/νος καὶ οἱ ἀστυφύλακες Λάμπρου Δημήτριος καὶ Βασιλάκος Σπυρίδων.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς : 'Υπαστυνόμον Α' κ. Φασούλκαν Γεώργ., 'Αρχ/κα Κωνσταντακόπουλον Γεώργ., ὑπαρχιφύλακα Κίτσον 'Ανδρέαν καὶ ἀστυφύλακας : Στεφανόπουλον Χρῆστον καὶ Παπαδᾶτον 'Ανδρέαν, διότι οὗτοι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προθυμίας καὶ μεθοδικότητος, πολὺ δὲ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ὑπηρεσίας, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σπείρας καλλιεργητῶν, ἐμπόρων καὶ ποιουμένων χρῆοιν ἀκατεργάστου ἰνδικῆς κανάβεως, προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

—Διὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τούς : 'Αστυνόμον Β' κ. Παναγιωτόπουλον Νικόλαον, Διοικητὴν τοῦ Τμήματος 'Ασφαλείας Πατρῶν, καὶ 'Αστυνόμον Β' κ. Μπῖκον 'Ιωάννην, 'Υποδιοικητὴν τοῦ αὐτοῦ Τμήματος, 'Υπαρχιφύλακαν 'Ασπρούδην Βασίλειον καὶ ἀστυφύλακας : Μέρμελαν Γεώργιον, Κωνσταντινόπουλον 'Απ., Φώφολον 'Ιωάν., Λάζιον Μιλτιάδην, Καναβὸν 'Ανδρέαν, Τσιλιμίγκραν Νικόλαον καὶ Δρούκαν 'Ιωάννην, διότι οὗτοι ὑπὸ τὴν δεξιὰν καθοδήγησιν τοῦ Διοικητοῦ καὶ 'Υποδιοικητοῦ των, ἐργασθέντες μετὰ προθυμίας, ἐπιμελείας καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ὑπηρεσίας, συνέβαλον τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως.

—Διὰ διαταγῆς τοῦ Γενικοῦ 'Επιτελείου Ναυτικοῦ ἐξεφράσθη εὐαρέσκεια εἰς τὸν μετατεθέντα ἐκ τοῦ Γ.Ε.Ν. 'Αστυνόμον Β' κ. Χ. Δημακόπουλον, διὰ τὴν ἐπὶ ὀκτάμηνον εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν παρ' αὐτῷ καὶ ἐν γένει ἀπόδοσίν του εἰς τὰ ἀνατεθέντα αὐτῷ καθήκοντα.

***

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ Ε' ΑΣΤΥΝ. ΤΜΗΜΑ

—Εἰς τὸν κύκλον τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 28ης 'Οκτωβρίου καὶ τοῦ 'Ιστορικοῦ «ΟΧΙ», τὸ Ε' 'Αστυνομικὸν Τμῆμα 'Αθηνῶν, ὠργάνωσε

τελετὴν εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν ἅπαντες οἱ ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ οἱ διοικητικοὶ τοιοῦτοι. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἔγινε εἰδικὸς στολισμὸς τοῦ οἰκήματος μὲ δάφνας, σημαίας καὶ Ἐθνικὰ συνθήματα ὡς καὶ φωταγώγησις τούτου. Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης, ἡμέραν τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς, ἔγινε εἰδικὴ τελετὴ εἰς εἰδικὸν χῶρον τοῦ οἰκήματος, ὁ ὁποῖος ἔπλεεν εἰς τὰ Ἐθνικὰ χρώματα. Ἐν ἀρχῇ ἔλαβεν τὸν λόγον ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Ὑποδιοικητὴς τούτου, οἱ ὁποῖοι ὡμίλησαν πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας διὰ τὸ Ἱστορικὸν «ΟΧΙ», ἐξάραντες τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου διὰ τὸ Πανελλήνιον καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Τὰ εὐχάριστα μουσικὰ καὶ διδακτικὰ προγράμματα τῆς Ἐκπομπῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ συγκεντρώνουν τὴν προτίμηση καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ, τοῦ ὁποίου συνεχίζονται τὰ ἐνθουσιώδη σχόλια καὶ οἱ εὐμενεῖς κρίσεις γιὰ τὴν Ἀστυνομικὴ Ἐκπομπή.

*

—Ξεχωριστὴ ἐπιτυχία σημείωσεν ἡ πανηγυρικὴ ἐκπομπὴ τῆς 30/10/59, ποὺ ἦταν ἀφιερωμένη στὴν Ἐθνικὴ Ἐπέτειο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1940. Ἀνάμεσα σὲ πατριωτικὰ συνθήματα, ἱστορικὰ σκίτσα καὶ ἐμβατήρια, ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε, ζωντανεύοντας μὲ χάρη καὶ λογοτεχνικὴ ὁμορφιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἱστορικοῦ : «ΟΧΙ». Κατὰ τὸ πρόγραμμα ἐτοῦτο μεταδόθηκε ἐπίκαιρο Ἐθνικὸ σκέτς, ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ 40, μὲ συμμετοχὴ διαλεχτῶν καλλιτεχνῶν τοῦ Θεάτρου, γραμμένο ἀπὸ τὸν δόκιμο Ὑπαστυνόμο κ. Σπῦρο Πηλό. Τὸ σκὲτς αὐτό, ποὺ τὸ διέκρινε Ἐθνικὸς λυρισμὸς καὶ τὸ πλαισίωναν ὑπέροχες μελλῳδίες, πολεμικὰ τραγούδια καὶ ἄφθονα ἠχητικὰ ἐφφέ, ἐνθουσίασε καὶ συγκίνησε.

*

—Μὲ ὁμορφη ξένη μουσικὴ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε τὸ πρόγραμμα τῆς 6/11/1959, ποὺ ἐπίσης ἄρεσε πολύ. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μετεδόθη ἕνα ἐκλεκτὸ ποικίλο πρόγραμμα ἐλαφρῶν Ἑλληνικῶν τραγουδιῶν, παληῶν καὶ μοντέρνων, δημοτικοὶ καὶ νησιώτικοι σκοποί. Μετεδόθησαν ἐπίσης καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινὸ πάνω σ' ἐνδιαφέροντα ζητήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

*

(Ἐπιμέλεια πάντα : Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Πόλεων Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ δόκιμος Ὑπαστυνόμος κ. Σπ. Πηλός).

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀστυφύλακα Κον Κωνσταντῖνον Βλάχον. Ἡ ἐργασία σας περιῆλθεν ἐκπροθέσμως. Ἀναμένομεν συνεργασίαν σας. Εὐχαριστοῦμεν.

Κάθε Παρασκευὴ

Ὥρα 1.30′ - 2 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.